Mîna destinului

Barbara Delinsky

1

În clipa cînd a dat buzna în biroul lui Bill Austen, redactorul-şef al revistei *Eastern Edge,* Antonia Phillips a simţit că se punea ceva la cale. Din tot personalul redacţional activ, ea era ultima care sosea. Patru chipuri se întoarseră spre ea, fiecare cu cîte o urmă de vinovăţie. Instinctul îi spuse că straniul bun venit nu avea nimic de-a tare cu întîrzierea ei.

Ooooops..., murmură ea, oprindu-se imediat ce trecu pragul. Oare de ce am impresia că mi se vede furoul?

lira strict o figură de stil, căci de fapt nici nu purta Im ou. Avea pe ea un compleu de lînă verde-loden, cu pichetă croită scurt, elegantă, iar fusta despicată şic i obora molatic pînă sub genunchi, unde întîlnea pielea scumpă a cizmei. Era incontestabil atrăgătoare, înaltă şi 'vellă, imaginea încrederii întruchipate în propriul ei stil dezinvolt.

Intră, Nia, o invită Bill cu un gest, zîmbindu-i cu o i , presie maliţioasă care o puse şi mai mult în alertă. Tocmai despre tine vorbeam.

Ilmmmmmm..., ridică ea o sprînceană, speculativ. Bănuiam eu.

Se aşeză pe singurul scaun rămas liber, depunîndu-ş:

geanta supragabaritică pe podea, apoi pescui dinăuntru un carnet şi un pix, înainte de a se rezema de spătar.

- Iertaţi-mă că am întîrziat. Am stat de vorbă ciî Humphrey, la teatru, mai mult timp decît intenţionasem. Dar interviul e foarte reuşit.

Scuzele ei erau adresate întregului grup, deşi vorbea privindu-1 pe Bill. Din nou, simţi acel aer ciudat de anticipare.

-Ăă... s-a-ntîmplat ceva?

în tăcerea care-i răspunse, ochii ei violeţi se dilatară.

-Aţi*primii* mesajul meu, da?

- L-am primit, Nia. Şi-ţi mulţumim că ţi-ai găsit timp să ne telefonezi.

Zîmbetul lui Bill era peste măsură de indulgent, îndeajuns de necaracteristic pentru el ca să-i sporească şi mai mult suspiciunile. Cu un aer liniştit, Bill ridică din umeri.

- Ne-am luat libertatea de a începe.

Cu un gest reflex, Nia scutură din cap pentru a-şi aranja cele cîteva şuviţe ciufulite din părul său de un acaju bogat, tuns în straturi masive. Nu avea nevoie de oglindă ca să ştie că arăta acceptabil. Atunci, de ce continua să fie obiectul atenţiei tuturor?

- Vorbeaţi despre *mine?* repetă ea.

încet, îi privi pe toţi, provocîndu-i sfidător să-i dea şi alte explicaţii.

Priscilla Cole, redactorul asociat cu care lucra în acelaşi birou, împărţindu-şi treburile, îi oferi o explicaţie indirectă:

- Discutam despre repartizarea articolelor pentru numărul din iunie.

Nu era nimic surprinzător în asta. Nu fusese scopul declarat al şedinţei? Erau în luna martie; se înscriau perfect ııı program.

- Excelent. Şi unde ajunseserăţi înainte ca eu să vă întrerup atît de grosolan? zîmbi Nia, camuflîndu-şi curiozitatea cu ajutorul umorului.

-- La „Cei mai eligibili zece locuitori din Est“, îi dădu lăspunsul James Cabot, unul dintre cei doi redactori-şefi adjuncţi, pronunţînd cu mare grijă fiecare cuvînt. Epa un bărbat între două vîrste, inteligent şi care vorbea Iară ocolişuri. Nia întoarse capul spre el.

Cred că glumeşti..., îl dojeni ea.

Christopher Daly, celălalt redator-şef adjunct, interveni in schimbul de replici, cu un zîmbet încîntat:

- Nnţ!

Uluită, Nia o privi pe Priscilla.

- *Nu* glumiţi...

Cealaltă femeie se mulţumi să clatine din cap.

Bill? se întoarse Nia spre şeful lor, ca spre ultima ei speranţă.

De ce te miri, Nia? replică acesta, pe un ton uşor ıı il ic. Discutăm despre posibilitatea de a scrie articolul ăsta.

Nia se strîmbă.

Să *discutăm* e una; să-l *planificăm* efectiv şi să-l Înscriem în program e cu totul altceva. Este genul de lucru Li care se pricep cel mai bine publicaţiile de scandal. Noi lic-am menţinut întotdeauna cu un nivel mai sus.

Argumentul ei nu era neîntemeiat. *Eastern Edge* se impusese ca revistă lunară de înaltă clasă, adresîndu-se unei largi diversităţi de intelectuali de pe toată Coasta de Est. Conţinea o mixtură echilibrată de umor, interes uman expozeu şi învăţămînt, şi era pe cît de bine scrisă, pe atî de elegant prezentată. în cei patru ani de cînd lucra î redacţie, Nia nu avusese niciodată motive să se îndoiasc*

- Şi vom continua să stăm la acel nivel de mai sus* cum ai spus tu, confirmă solemn Bill, preluînd conducerea şedinţei. Articolul *nostru* de fond va fi sofisticat şi de bun- gust - şi cu exact atîta autoironie cît să prevină orice comentarii răuvoitoare. Vom aborda subiectul cu o atitudine inteligentă mai degrabă decît ahtiată după spectacular. Va fi documentat cu grijă şi scris de condeiul cel mai bun.

Ezită o fracţiune de secundă, pentru ca următoarea sa frază să aibă un impact şi mai puternic:

- *Tu* ai să te ocupi de *bărbaţi*

- *Eu?* Eu să mă ocup de *bărbaţi?* A, nici să nu te gîndeşti!

Ochii Niei se îngustară, în timp ce înţelegea dintr-odată motivaţia expresiilor de scuză cu care o priveau ceilalţi colegi.

- N-am să mă las eu înşeuată cu beleaua asta. Doar fiindcă n-am fost aici ca să mă apăr...

- N-are nicio legătură cu întîrzierea ta, insistă Bill, reîncepînd să vorbească repezit ca de obicei. M-am hotărît să-ţi dau sarcina asta încă dinainte de a fi început şedinţa.

- De ce nu...

Se uită repede înjur, dar, în afara ei, Priscilla Cole era singura femeie din încăpere. Priscilla era scundă, avea treizeci şi patru de ani şi era cu cinci ani mai mare decît Nia. Era liniştită şi muncitoare, excelînd la articolele care se bazau mai mult pe documentare decît pe interviurile luate personal. Scriitoare talentată, era chiar mai bună ca i > i lactor, capabilă să diagnosticheze şi să trateze rapid unele probleme ale ediţiilor cu care alţii se chinuiau ore întregi. Mm era necăsătorită şi vulnerabilă, tocmai genul pe care < t i mai apropiat bărbat rîvnit de toate femeile ar iî devorat-o de vie, reflectă Nia. Oricît de mult ar fi vrut să

0 I u/e acea misiune, ştia că nu putea, cu conştiinţa curată, II i-o lase pe cap Priscillei.

De ce nu-1 dăm unui reporter? făcu ea o încercare-la nimereală.

Nu-s destul de pricepuţi. Nici experienţă nu prea au.

1 n mîna unui reporter, materialul ăsta ar putea ajunge uşor a semene cu ceva din publicaţiile alea de scandal la care li ai referit.

Privirea Niei îi fulgeră pe bărbaţii de lîngă ea.

Atunci, de ce să n-o facă James sau Chris? Sunt destul de competenţi.

începu să zîmbească, dar refuzul scurt al lui Bill o n aduse imediat la realitate.

Vreau ca o femeie să ia interviuri bărbaţilor. în fond, materialul trebuie să fie scris din punctul de vedere al unei femei. Tu eşti soluţia ideală, încheie el, cu o expresie de o finalitate descurajatoare.

- Soluţia ideală? repetă ea deznădăjduită. Sunt soluţia cea

mai *proastă,* Bill. Nu pot să sufăr burlacii eligibili! Ştii bine asta.

Se răsuci spre Chris care, aşezat pe scaunul de lîngă ca, izbucnise în rîs.

- Persoanele de faţă se exclud, desigur, glumi el, zîmbind drăgăstos.

- Desigur, îi ţinu isonul Nia, revenindu-şi repede, în timp ce-1 strîngea afectuos de braţ. Ţinea sincer la Chris, care avansase în funcţia de redactor-şef adjunct la scurt timp după ce se angajase ea la *Eastern Edge* ca reporter. Rămăseseră prieteni apropiaţi, după ce Nia îl convinsese] că nu-şi dorea nimic mai mult decît atît. Mai mult, fusese unul dintre cei mai zgomotoşi susţinători ai numirii ei ca| redactor asociat, cu un an în urmă. Intorcîndu-se, i se adresă din nou lui Bill:

- Lasă că-nţelegi tu ce vreau să spun.

- Ştiu unde-ai *fost,* Nia, dacă la asta te referi, spusei Bill, vorbind mai încet, în timp ce-şi pleca uşor capul. Şi cred că tocmai acele experienţe vor face ca analiza ta săi fie mult mai critică. Va ieşi un material mult mai inteligent] şi mai puţin sentimental.

Nia scutură din cap cu atîta înverşunare, încît şuviţele **j** de păr i se zvîrcoliră pe umeri.

- Nu ştiu, Bill. Din principiu, nu sunt de acord cu toată j povestea asta.

- Ce te supără? o întrebă James, succint ca de obicei, j

- Cred... cred că sună prea mult ca o agenţie matrimo- j nială cu un singur sens. O să *includem* şi numerele de telefon ale acestor specimene magnifice, nu-i aşa? glumi ea sarcastic.

James o ignoră.

- Şi dacă ne-am concentra, cum cred că se gîndeşte Bill, pe adevăratul *caracter* al acestor oameni? Dacă am scrie dintr-o perspectivă diferită? O privire, aşa, mai în profunzime...? Dacă ar fi mai degrabă un documentar decît o reclamă?

Argumentele lui aveau anumite merite, dar Nia încă nu era pregătită să le recunoască.

Pe tine nu te deranjează ideea unui articol de fond despre bărbaţi şi femei disponibile pentru căsătorie? replică i i prelungind ultimele cuvinte, într-o tentativă de a avea lui/ James era cel mai conservator din toată redacţia, iar l.iplul că sprijinea atît de vizibil proiectul o surprindea.

Nu.

Zîmbetul lui nu era decît puţin stînjenit. J'

I iu voi face cealaltă jumătate.

femeile?

Păi cred că numai ele au mai rămas, replică el sec.

Dacă Nia nu l-ar fi cunoscut pe James Cabot de atîta

v II mc, s-ar fi simţit descumpănită de umorul lui bizar. Insă ţuica la el tot atît de mult ca şi la Chris.

Tu eşti fericit în căsnicie, James. N-ai să te simţi... i iun penibil...?

De ce să mă simt penibil? Caietul de sarcini al pro- u i (ului nu-mi impune să le cer mîna femeilor intervievate.

Nu înţelegi, Nia? interveni şi Priscilla, vorbind cu

vi n e scăzută. Căsnicia lui îl pune în avantaj, făcîndu-1 să 1,, * mai detaşat... la fel ca şi... şi...

Divorţul meu, completă Nia, fară menajamente, cînd prietena ei se poticni, roşind.

Aceia erau oamenii cu care lucra zi de zi, toată săptămîna. Ştiau despre căsătoria care o făcuse să fie atît de nclcricită şi, în cele din urmă, se dezintregrase la puţin timp înainte de angajarea ei în redacţie. Bostonul fusese i naşul natal al lui David Phillips; ca reporter sportiv celebru, ca lăsase acolo amprenta. Era o ironie că se mutase tocmai în Texas, cînd Nia preferase să rămînă în Est. Dar oraşul Boston îi era drag. Pînă acum, singurul neajuns al hotărîri ei era factorul de recunoaştere al numelui; tot New Englandul părea să ştie că fusese soţia lui David. Din fericire, acelaşi New England *nu* cunoştea detaliile căsni ciei, nici pe ale divorţului care-i pusese capăt.

Cuvintele Priscillei îi rupseră firul gîndurilor.

- Tu şi James puteţi aborda materialul ăsta dintr-ui punct de vedere mai imparţial, de vreme ce amîndoi sunteţi teoretic cel puţin, imuni.

- Ei, ia stai o clipă! se aplecă brusc Chris înainte, gati să protesteze. Eu n-aş zice că Nia e tocmai „imună“ la bărbaţi. întîmplător, ştiu că nu trăieşte ca o mironosiţă. 1

Nia îşi dădu ochii peste cap, rugîndu-se la Dumnezeii să-i dea putere pentru ceea ce ştia că avea să urmeze.

-A, deci punctul următor de pe ordinea de zi e viaţa socială şi

cea personală a Niei?

Chris însă nu se lăsa cu una, cu două.

- Ştii *bine* că ai întîlniri cu bărbaţi. Am interceptai destule apeluri telefonice de la cîte un „prieten“ cu glnsi profund. Priscilla încearcă să te facă să pari un fel de..| de... de eunucă!

- Eunucă?! Ei, hai că asta le-ntrece pe toate! izbucni Nia într-un rîs spontan, cu hohote. Păi, uite, Chris, co nevoie mai am eu de burlaci eligibili care să-mi înviorEze viaţa, cînd te am pe tine?

Şi, uitînd de obiecţiile iniţiale pe care le avusese cui privire la însărcinare, se lăsă în voia relaxării care făcea parte integrantă din acele şedinţe de redacţie. înţelegerile de lip „mai las eu, mai pui tu de la tine“ erau unele dintre aspectele ei favorite ale slujbei.

IiiII profită imediat de ocazie:

Ce ai împotriva „burlacilor eligibili“, Nia? Vreau să ι ıı ııı fond, nu-ţi cerem decît să scrii despre ei, nu să te iiiiin|i cu vreunul!

Nia rîse din nou, simţindu-se foarte bine cu prietenii i i, iii pofida umbrei pe care o aducea acea sarcină.

Pc-asta n-aş face-o, Bill, nici dacă m-ai ruga în in miiu lii! Mi-e pîn-aici de căsnicie *şi* de soţii care se cred •>l *tuşişi* burlaci eligibili. De fapt, sublinie ea, mulţumită cn rindea atît de raţional, am îndoieli serioase că aş putea • uinidcra orice bărbat atît de „eligibil“, pe cît se crede el lll'ilişi,

Priscilla se încruntă.

Nu sunt sigură că te înţeleg.

Cu răbdare, Nia se întoarse spre ea.

Pur şi simplu, un bărbat care se consideră unul dintre i • i in.ii eligibili din Est ar fi mult prea arogant pentru mine. lyi înclină capul cu o expresie ţanţoş-glumeaţă.

Prefer genul modest, puternic şi tăcut. Iar soiul *ăsta* ti ni i onsimţi niciodată să dea interviuri.

I li|i un lucru, îşi afirmă Bill încă o dată autoritatea. I Nl ie ii eligibili pe care ai să-i intervievezi nu s-au ales *ei*

i Noi i-am ales.

('ine i-a ales? întrebă Chris cu un zîmbet afectat, dupii care se uită la cei din jur. Nu-mi amintesc nicio «li •• n|ie democratică despre asta.

Democraţia are şi ea limitele ei, îi răspunse Bill. Pynl< mul superior al administraţiei a ales victimele.

Victime, 1 lmmph! se strîmbă Nia, după care adăugă |iltii!u dinţi: Au să savureze fiecare minut de adulaţie.

- Să zicem, continuă Bill, fară să se intimideze, di totul e hotărît. Doar dacă nu cumva, adăugă el, cu buzei arcuindu-i-se la colţuri, oricare dintre voi ar vrea să preil funcţiile de editor, redactor executiv, redactor administraţi şi redactor-şef - adică a mea.

Aşa cum prevăzuse, nu se ivi nicio ofertă. Cîtă vrem camaraderia din cadrul grupului de faţă era strînsă şi vid deţinătorii acelor funcţii aduceau în arenă mult mai mu formalism şi mai puţină spontaneitate. Bill Austen acţiomt cel mai adesea, ca un fel de tampon între cele două grupul

Nia, din partea ei, recunoştea zidul de cărămizi pe care avea în faţă. Cu un oftat de resemnare nesigură, ridică oc spre ai lui Bill.

- Şi *cine* sunt, Lucas,... sufletele astea care nici bănuiesc ce le aşteaptă?

Bill îşi drese glasul, ridică o hîrtie din teancul răv de pe birou şi-şi puse pe nas o pereche de ochelari cu Icnii bifocale.

- Mai întîi, femeile.

în timp ce Bill începea să citească, Nia asculta atenţie, notînd numele şi observînd că pe listă se all decană de colegiu, o obstetriciană, o membră a legis vului de stat, o decoratoare de interioare şi o expertă biologie marină. Numele lor îi erau vag familiare, deşi itl nu se apropiau de cele foarte cunoscute la care se aştc|

- Ce părere ai, Nia? încercă Bill apele editorial urmărindu-i reacţiile mai îndeaproape decît pe ale lorlalţi. Se vedea clar că ea era principala lui sursă (Ic f imediate.

Nu i rftu, Bill, dădu ea din cap, acordîndu-i o aprobare i ulii I'III într-adevăr să acopere omogen toată Coasta, pi iun aşteptasem la o selecţie mai... strălucitoare. Al iun i, poate că începi să înţelegi încotro bat. Spre Ih nedescoperite, ca să zic aşa...

Im ıuı ('hris licăriră.

P leiiloni virgine.

i 'tulul ăsta de comentarii chiar e necesar? gemu nii» *

fttiue'i se grăbi s-o susţină:

AM • II• plate, Chris. E irelevant. De fapt, cred că cel

Iintrc cucoanele astea au mai fost măritate.

■ l» pul pă|i şi cei mai buni dintre noi..., îşi adăugă mu alai iul, cu cîteva clipe înainte ca Bill să-i readucă Im

Ibiiiinnelor şi domnilor..., zise el bătînd cu pixul în I |!m ii v aţi putea stăpîni comentariile colorate pînă Ihlu asin, am avea şanse să ne reapucăm cu toţii de

Nn ilirplate! îi ţinu isonul Chris. Hai să auzim lista |uim n pentru Nia. Mă omoară tensiunea asta.

Aph < Umili se spre el, Nia îi şopti cu un aer teatral:

Nl i II le iubesc.

pui Im i pu să scrie, în timp ce Bill intona solemn

Mii tulul Jonathan Trent, judecător la Curtea .*di I ii a ¡Judiciare a statului Connecticut; Thomas IN nmu oiiginardin Vermont; Paul Kiley, preşedinte Im i xeeuliv al Consiliului dc Administraţie al 11 iiiuliiver; Arlhur Wallis-Wright, concert maistru al Orchestrei Simfonice din Boston; şi, în sfîrşit, Danid Slrahan, antrenor-şef al eehipei Breakers din New Englanc

Tăcerea, care se lăsă în timp ce Nia privea lung numel înşirate pe hîrtie, dovedea cît de mult preţ se punea pi cuvîntul ei în cadrul echipei. Ceilalţi păreau să-şi ţin respiraţia, aşteptîndu-i cu teamă primele reacţii. Pînă Bill trebuia să recunoască faptul că de obicei izbucnirile c erau întemeiate, deşi Nia era destul de impulsivă ca să spun ce avea de spus cînd ar fi fost mai înţelept să păstreze tă cerea şi să accepte. în multe privinţe, Bill o găsea o adevî rată provocare pentru el. Sarcina lui era aceea de a-i temper vehemenţa şi a o ajuta să-şi canalizeze spiritul fundamenta în scris. Toată lumea o considera o ziaristă excelentă, da ardoarea ei era în cea mai mare măsură aceea care-i facel lucrările unice.

— Ei...? o iscodi el într-un tîrziu. Ce impresie îţi fac«

Nia continuă să studieze lista, cu capul lăsat în piept şl| ochii violeţi ascunşi vederii celorlalţi. După toatei aparenţele, era adîncită în gînduri. în realitate, se lupta nil o lume de demoni interiori care-şi făceau de cap cu trecutul ei. Stînjenită, se foi pe

scaun. Cînd vorbi în sfîrşit, vocnil îi era mai scăzută, mai gînditoare:

— Interesant...

— Interesant, dădu din cap Bill, ironizîndu-i pasivitate« Asta-i tot ce ai de spus?

— Ce-aş putea să spun mai mult de-atît?

— Păi, pentru început, crezi că poţi scrie un articol di* fond bun despre ăştia cinci?

Nia privi din nou lista, jucîndu-se alene cu pandantiviiB din aur pe care-1 purta la gît.

I un grup variat, la fel ca al femeilor. Provin din Mftt "'I diferite... au ocupaţii diversificate... Toţi sunt pliiliv necunoscuţi - cu excepţia lui Strahan. El de ce a **mi Im IUN?**

Im crcftrilc ci de a vorbi pe un ton neutru nu avură decît iptltiH i es parţial; pînă şi ea însăşi îşi distingea uşoara iviunlit n vocii.

i .iic-i problema cu Strahan? se interesă Chris. E |Mipum I (Vi de la Breakers n-au mai jucat atît de bine de AmlN n I urinat franciza!

I'îINI illa Iii cea care dădu răspunsul, în şoaptă, într-o |iinl< Mine de spirit jucăuş, rară din partea ei:

Iu i n/. că n-aţi auzit, anul ăsta pe Chris îl pasionează •HIM Iu Iul IV învingători îi iubeşte toată lumea.

N n , ridică el mîna, privindu-le pe cele două femei ii ii n*|.nmc* de reproş binevoitor. întotdeauna am fost un MtHil tutu« belului. Atîta numai că, în sezonul *ăsta,* numi-e Mliuft h o recunosc.

li duci la meciuri? îl întrebă Nia. i *i ii/ional. Cînd pot să fac rost de bilete. Şi, dă-mi

i «ii |i ¡pun, în ultima vreme nu-mi mai e chiar atît de

Ne viind loate la fiecare meci.

I ImifHcşti şi meciurile televizate? litiu li,mie Nici urmau o anumită metodă, dar Chris **I IUI NI** pi inscse.

li i iod! căzu cl drept în cursa pe care i-o întinsese.)Hiu ni aliat că Strahan e un vrăjitor. A adunat o echipă | *Iu, ıt'u/il* ca o echipă; el e acela care-i ţine uniţi pe Iul* i \ mi ile lui dinainte şi de după meciuri sunt uluiţi* IWfi Inc. la obiect, întotdeauna exacte.

Nia zîmbi.

- Iţi mulţumesc, Chris. M-ai ajutat să demonstrez ce« ce voiam.

întoarse capul spre Bill, cu o privire mai pătrunzătoare ,

- D*e-asta* mă întreb de ce-a fost inclus şi Strahan aici ; Probabil că a dat mai multe interviuri decît toţi ceilall patru la un loc.

Ca şi cum i-ar fi anticipat argumentul, Bill dădu difl cap. flI

- în privinţa asta, ai dreptate. Dar ce ştii despre e/l Vreau să zic, despre Daniel Strahan ca *persoană.* Uită dl baschet.

Buzele Niei se arcuiră maliţios.

- Să uit de baschet? Nu ştiu absolut nimic despre jocul ăsta, ca să am ce uita!

Dacă declamaţia ei era puţin cam prea intensă, niciunull dintre ceilalţi nu observă.

- Foarte bine.

Bill îi captă privirea şi i-o reţinu, cu o forţă care-i dusJ cuvintele cu un pas mai înainte:

- Dacă ai divorţat de joc, vei putea scrie un articol foarte profund, şi cu totul diferit, despre om. Nu va fi nevoi 1 să te apropii de teren, dacă preferi să n-o faci.

înţelegerea dintre Nia şi Bill fu imediată şi mulţul mitoare. El îi cunoştea vulnerabilitatea, zărise acea tresări™ de durere pe care de obicei Nia şi-o ascundea atît de binel Din grupul adunat acolo, numai Bill părea să-şi dea seam* că David Phillips fusese un fan înveterat al echipei Breakers, că ani de zile le urmărise meciurile. Rareori pieri duse unul pe teren propriu sau chiar în deplasare. Asta îl IIÎH usc în special - deplasările. Cîtă vreme jucătorii le MINCIUI epuizante, pe David Phillips îl făceau să înflorească. S iu şl ia că nu avea niciun motiv să învinuiască echipa limkers pentru cele întîmplate între ea şi David, dar nu »ulm să nege gustul amar care-i venea în gură cînd auzea Io New England Breakers.

Oricum, glumi Chris, tolănind-se în scaun, dacă-i i "i l <n de informaţii tehnice, pot *eu* să dau o mînă de ajutor.

I ;i uilică o mînă în faţă, studiindu-şi degetele. Şi eu am |H< ni. pc vremuri. Din păcate, nu prea aveau ce face cu un luniuliiş ceva mai înalt de un metru şaizeci.

Rîsetele care izbucniră în jurul mesei mai înveseliră Hlinoslera

din sala de şedinţe.

Şi Strahan ăsta cît de înalt e? întrebă Nia, curioasă nrt uII«-cu ce fel de uriaş urma să aibă de-a face.

Iiimes începu să înşire datele statistice:

Arc o înălţime de'un metru şi nouăzeci. Scund, după iininl.udele zilelor noastre. Cînd juca şi *el* - adică acum Vi' «' /ccc ani -nu erau chiar atît de înalţi. în vremurile lui •Io i* 1« >i io, cîntărea optzeci şi şase de kilograme. După cum muia i/i, n-a pus niciun gram pe el.

Itill se bătu pe burtica rotunjoară.

Ce drăguţ, murmură el, mai mult pentru sine.

I nslica, nene. Asta-i cheia. Dar ce pot *eu* să fac? Toată

ohm ■.Iau înfipt după birou.

A i putea oricînd să faci jogging cu mine, în pauza de HUNA. sc oferi Chris. îţi rămîne şi mai puţin timp pentru uniunii.

De ce n-o rogi pe Gail să-ţi pună nişte salată la ■iu lu i ’ zîmbi Priscilla. Ştii, puţină brînză de vaci, cîteva li-In iIr fructe, pîine prăjită Melba...

Nia se alătură şi ea atacului, recunoscătoare pentr răgazul cîştigat:

- Eu cred că face *prea multă* mişcare, afirmă ea.
- Prea *multă?* se miră James.
- Prea multă mişcare cu *braţul,* preciză Nia, zîmbim , complice.

Chris o privi pieziş. 1 L

- Ce vrei să spui?
- Ştii tu, zîmbi ea larg, mişcîndu-şi mîna între tăblii mesei şi gură. Prea multă gimnastică manuală - în fond,! " nevoie de ceva efort ca să te îndopi.

Se întoarse spre Bill, amuzată.

- Ce crezi, Bill? îl întrebă.
- Cred... Bill îşi drese glasul, încruntîndu-se. Crei c-am luat-o pe arătură. Dacă acum nu mai e nimic d discutat despre articolul cu esticii eligibili, o să mergend mai departe...
- Staţi aşa! exclamă Nia. Mai am *eu* de discutat despri materialul ăla. Nu există *nimeni altcineva* care să-l poatl scrie?

Bill scutură din cap cu tărie, simţind o undă de regrol în urma

atacului caustic, deşi amuzant, asupra taliei salol

- Eşti sigur?

-Absolut. Ce e, Nia? Chiar *nu* te simţi în stare?

-A, ba mă *simt* în stare, replică ea, imitîndu-i tonul pentru a fi cît mai convingătoare. Se pune mai mull problema dacă pot s-o fac *bine,* ţinînd seama de prejuJ decăţile pe care le am încă dinainte de-a fi început.

O să-ţi iasă cît se poate de bine, o asigură Bill, Ivind-o peste lentilele ochelarilor, după care şi-i scoase i muncă pe birou. Am să mă ocup eu de asta.

(uvintele lui aveau să-i revină Niei în minte mai tîrziu, »miluit, pe parcursul zilei, în timp ce stătea la biroul ei, li* < lînd la misiunea care-i fusese încredinţată. Bill „se |l ocupase“ de astfel de lucruri şi în trecut, mai ales la i < (tulurile carierei ei, cînd o îndrumase pe parcursul mai iili"i reportaje dificile. Niciodată nu se pusese problema li olului ei la scris. Ceea ce o preocupa cel mai mult era 'viiui de a stabili cel mai comod echilibru între intelect şi ltu|li, astfel încît textul ei să rămînă un articol de fond, iitl a aluneca pe panta unui editorial personal.

I*i una ci misiune importantă fusese aceea de a scrie un ipmlai despre Centrala Nucleară Plymouth II, prezentînd Mlllovcrsa privitoare la aceasta chiar în timp ce ce desfă- IIH IVisonalităţile implicate, atît pro, cît şi contra pro- illtlui, se manifestaseră exploziv. Nia avea propria ei

r luhlt 1« tarte fermă, asupra subiectului şi fusese nevoită ||||t|i încontinuu ca să şi-o ţină sub control. Cu acel prilej, ||ll " ujulase, atrăgîndu-i atenţia asupra frazărilor care-i

C lan emoţiile interioare într-un mod atît de subtil, încît I ' luai ea nu-şi dăduse seama. Cu ajutorul cîtorva HlilMtltfUi minore de cuvinte şi ţinînd mai din scurt tot UMUhMiiI. materialul final devenise un motiv de mîndrie **Mttrii ca**

r Aula se întîmplase cu trei ani şi jumătate în urmă. HMUMI I scrisese articole despre subiecte vitale şi variate

I mi tiv itntca poliţiei, capitalismul de investiţii şi cercetă- •Uelicc. De fiecare dată o luase de la zero, citind, documentîndu-se, învăţînd pas cu pas. Prin însăşi firea ei, fiecare articol scris, adopta noi atitudini. Bill era cel car< ajuta să reducă

la minimum excesele, formînd un prod finit care să fie complet profesionist şi absolut liberal îngăduinţa cu care trata opiniile divergente. Aceasta a reputaţia revistei *Easîern Edge* — lucru cu care Nia mîndrea de asemenea.

Acum îşi frunzărea hîrtiile de pe birou, adunîi ciornele iniţiale ale articolului pe care-1 scrisese în ac după-amiază. Era o analiză a teatrului *live* din Boston, istoricul şi perspectivele sale, precum şi cu realitatea Petrecuse multe ore de muncă citind despre istoria div< selor teatre care, de-a lungul anilor, desţeleniseră terer înaintea celor de pe Broadway. Alte ore suplimentare fus seră investite în interviurile cu persoanele implicate, at în trecut, cît şi în prezent. Nu mai demult de acea diminea petrecuse două ore cu Samuel Humphrey, patronul noui complex din centru, polivalent şi surprinzător de elabor care găzduia o sală de teatru, una de operă şi una pent concerte. Acest interviu o făcuse să întîrzie la şedinţa redacţie.

Se încruntă, în timp ce-şi plimba alene privirea p birou. Era o încăpere modernă, spaţioasă şi confortabili luminoasă şi bine întreţinută, la fel ca toată clădirea - ur dintre cele mai recente adaosuri pe orizontul aglomerat oraşului Boston. Nu, în privinţa *asta,* nu-i putea reprc nimic lui Bruce McHale, patronul revistei. Bruce con: dera că oamenii lui lucrau cel mai bine într-o ambia plăcută - de unde şi acea încăpere.

Pereţii şi birourile erau albe, iar mocheta şi obligatori aviziere, roşu-burgund. Toate celelalte obiecte erau într-l laumnrin sobru, de la tapiţeria scaunelor pînă la abajururi, miniere şi dulapuri. Lemnăria se remarca prin absenţă, i m himb, mobila şi accesorile erau din vinilin de cea mai tina c alitate, oţel sau materiale textile, toate combinate culm a preîntîmpina asprimea, în timp ce formau, Unduia, un spaţiu aerisit, utilitar. în cameră, se aflau două Iu ■ uti, flecare cu propria lui zonă de lucru, avînd între h un corp de etajeră deschis, perpendicular pe perete, •rlnlie frunzele unei ferigi asparagus, ţepoase, puse îtvghi- • i Iul de pe unul dintre aceste rafturi, ochii Niei îi întîlniră ic i ei ai Priscillei.

S-a-ntîmplat ceva, Nia? Văd că te laşi furată de vise nul mult timp decît de obicei.

I’i ivirea Niei cutreieră din nou încăperea, lini reaminteam doar ce noroc avem că McHale crede n valorile line ale vieţii. S-ar fi

putut să lucrăm în cine iile i e maghernită.

I'i iscilla chicoti.

N-au mai rămas prea multe în zilele noastre. |li înnoirile urbane au făcut adevărate miracole. Mă crezi ».iu nu, chiar pe locurile astea se afla una dintre cele mai IMl/m r mahalale ale oraşului. N-ai fi îndrăznit niciodată »11 In i i pe-aici singură, iar, dacă se întîmpla să mai şi *Itu n i* prin zonă, era foarte posibil să fii o... să fii o...

Am înţeles, îşi salvă Nia prietena din impas, indul- i ■ MI i I Jar bostonienii tăi de baştină îşi iau vechimea ca pe o . i tliludine. Eu am crescut pe Coasta de Vest, unde totul H mul recent - cel puţin din punct de vedere istoric. Există i. u'in.ircabilă frumuseţe a unora dintre punctele de reper iltHiu i Vama, Primăria Veche, casa lui Paul Revere...

Dar, în fond, odată ce ajungi la Lexintgon şi Concord, ţi deschide în faţă o cu totul altă lume.

— îţi place mult aici, nu-i aşa?

— Da, şi mă bucur că am rămas.

Aluzia era clară şi-i înscria gîndurile pe un nou făgi

— la zi, izbucni Priscilla, ai mai auzit ceva des povestea aia cu *Western Edge?* Nu era vorba ca Bill să anunţe săptămîna asta?

Nia îşi trecu degetele prin coama deasă, pieptănată straturi acaju, oftînd.

— Nicio vorbă, încă. Dar n-am de ce să mă grăb familia mea nu pleacă nicăieri. Mi-ar plăcea să-i văd şi fi minunat să combin o vizită cu munca. Zîmbi conspira Unul dintre avantajele lucrului pentru o revistă este ace că are o publicaţie-soră pe Coasta opusă! ţ

— Omagii în plus pentru Bruce McHale, glumi Priscil ridicînd o cupă imaginară, în semn de salut. Pent decoraţiuni interioare *şi* o generoasă alocaţie de voiaj.

— Hmmm...

Nia aruncă o privire spre calendarul de pe aviziert aflat lîngă birou.

— Se pare că mi se anunţă o mulţime de călător într-adevăr, cu cercetările alea pe care le am de făcut desp

comunitatea Amish din Pennsylvania şi documentarea privire la viaţa în Ambassador's Row, la Washington. AsI sunt urgenţele imediate; pe urmă, mai e şi misiunea aia care mi-a dat-o Bill azi-dimineaţă...

Aceasta era adevărata cauză a îndoielilor care o sîcîi în adîncul sufletului. Din cine ştie ce motiv, acea în cinare anume o dăduse peste cap.

încă te mai deranjează, nu? identifică imediat Priscilla pmhlcma.

Cred că da. Aş vrea să fi putut găsi pe altcineva.

I)ar de ce, Nia? A avut dreptate: tu eşti perfectă pentru IM ti«olul ăsta. Dacă ştie cineva să se descurce cu bărbaţii, Iu I şli aia!

In vocea Priscillei se simţea atît admiraţie, cît şi o ÎMI.l i de invidie, dar Nia era prea preocupată de fosta ei • liI. mă ca să mai observe.

l ocmai asta e! Nu *vreau* să trebuiască să mă descurc: »mi nimeni. Mi-i imaginez pe bărbaţii ăştia cinci ca fiind llltimoraţi de propria lor „disponibilitate“. Dacă au acceptat mi I n ft articolul, sigur vor fi ţanţoşi, dacă nu chiar mai umil.

Dar... n-au facut-o. Nu-i aşa?

Nia se încruntă.

('c n-au făcut?

încă n-au acceptat. Eu am rămas cu impresia că *tu* V» (lua prima legătura cu ei.

O, Doamne! gemu Nia. Şi eu care credeam că alli Itu va le obţinuse acordul...

() să li-1 obţină *cineva.*

Vft/îndu-i deznădejdea, Priscilla încercă s-o încurajeze: Ascultă, Nia, ai să faci o treabă excelentă. Scrii superb ţfl < ii i mult mai sofisticată şi stilată social decît atîţia alţii. Iţii n plus, ai mai primit şi alte însărcinări faţă de care aveai îndulcii.

îndoieli? făcu Nia ochii mari, cît două farfurii cu înmltul violet. Asta frizează penibilul! Ce-am să fac - am |A I MIIII pe fiecare dintre oamenii ăştia, ca să-i spun: ţ|du ilari! Aţi fost ales...“ şi aşa mai departe?

- Păi, dacă-s atît de orgolioşi cum preferi tu să crezi, au să înghită tot ce le serveşti. S-ar putea să te simţi penibil acum, dar te asigur, pe baza a tot ce ai mai făcut în trecut că produsul finit va fi uluitor.

Nia zîmbi cu căldură.

- Mulţumesc. Eşti foarte bună pentru orgoliul *meu,* Priscilla. Voi avea nevoie de încurajările tale, în timpul belelei ăsteia!

—Ascultă, dacă tot te deranjează atîta, de ce nu te-apuci de treabă mai devreme? Vreau să zic, ştiu că ai la dispoziţie două luni ca să scrii materialul, dar dacă te-aştepţi să-ţi atîrne ca o piatră de moară de gît, de ce să nu-1 faci mai repede şi să termini odată?

Nia trase adînc aer în piept, îl ţinu în plămîni, apoi îl expiră.

- Cu asta, s-ar putea să ai dreptate. Cred că, odată ce I încep lucrul, n-o să mai fie chiar atît de rău.

- Aşa te vreau! zîmbi radios prietena ei, după care redeveni brusc serioasă cînd Nia îi aruncă o privire plină de subînţeles.

- Nu te ambala prea tare, Priscilla, că nu ştii cînd am să te las să scrii *tu* articolul în locul meu. Bill nu s-ar prinde în vecii vecilor.

Cealaltă femeie însă ştia că ameninţarea era doar o vorbă în vînt.

-A, ba s-ar prinde! Eu n-am flerul tău - şi asta-i tot ce contează.

De astă dată, pe lîngă admiraţia ei, se mai simţea şi o undă de uşurare, pe care Nia *putea* s-o aprecieze just. Dar, tocmai cînd se pregătea să-şi ia prietena la întrebări, sună
telefonul. Pînă şi sunetul blînd al acestuia fusese reco- mimdat de Bruce McHale ca antidot la haosul stereotipic • lin lumea presei.

întîmplător, era cineva de la departamentul de grafică, priilru a cere date cu privire la schiţele care urmau să însoţească un articol despre reînvierea procesului de mat- IM arc după sistemul de modă veche. Nia nu scrisese mlicolul propriu-zis, ci mai degrabă redactase textul unuia dintre reporterii mai recent angajaţi. Acum, odată ce avea vai ianta definitivă, nu se mai punea decît problema de a-i alege „accesoriile“.

Din proprie iniţiativă, Nia cercetase istoria de la baza lu căruia dintre cele cinci modele alese pentru ilustraţii şi le găsise pe toate fascinante. Chiar şi acum, în timp ce discuta cu graficianul, se lăsa uşor captivată. Intr-o zi, jurase eu, avea să scrie o carte despre arta decorativă şi meşteşugurile Americii coloniale şi despre fuziunea

dintre acestea şi personalitatea societăţii din colonii. Dar *asta* era pentru nllă dată, pentru o perioadă cînd urma să aibă mai mult limp liber şi mai puţină nevoie de a se epuiza muncind. Acum, ritmul frenetic o stimula — la fel ca nesfîrşita diver- iiale a lucrului. Una peste alta, petrecea mai puţin timp meditînd la David Phillips şi la viaţa pe care ar fi putut-o ivea împreună, angajîndu-se înlr-o slujbă cu program regulat. Toată agitaţia de la *Eastern Edge* era absolut pe gustul ei - în pofida neajunsurilor ocazionale, cum i se întîmplase chiar în aceeaşi dimineaţă.

Tocmai la acest dezavantaj reflecta cînd, după ce rezolvase problema şi terminase conversaţia, închidea tele- lonul. Priscilla îşi vedea iar de treburile ei, lăsînd înurmă-i
o mulţime de sfaturi. La aceste sfaturi se gîndea Nia, îi i
timp ce se legăna în scaun, cu ochii spre calendar. Poate d ||
Priscilla avea dreptate. Poate că *era* mai bine să scape de acea grijă cît mai repede. în copilărie, pe vremea cînt părinţii o sileau să pape tot din farfurie, nu mînca întotdeauna ficatul mai întîi, ca să scape de el?

Cu pixul într-o mînă şi agenda telefonică în cealaltă! ridică receptorul. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru al lua primul contact cu fiecare dintre subiecţii vizaţi dej reportajul ei. O scurtă convorbire introductivă o putea ajutai să se orienteze, să ştie cu cine sau cu ce avea de-a face* Pînă în prezent, asta era cea mai dezgustătoare dintre toatei însărcinările ei. Scrîşnind din dinţi, se apucă de treabă. I

Trecuse o săptămînă şi Nia încă mai scrîşnea din dinţi. I Dintre cei cinci „cei mai eligibili“ din Est de pe lista ei, | patru fuseseră găsiţi şi acceptaseră politicos, deşi cam larăl tragere de inimă, să aibă măcar o întrevedere iniţială.! Aceştia patru erau: Trent, Reiss, Kiley şi Wallis-Wright.l Fusese mirată de bunăvoinţa lor şi complet surprinsă căi ezitau să accepte. Se părea că ideile ei preconcepute ol lîcuseră să-i judece exagerat de aspru; fiecare dintre ei I părea să se teamă de ea la fel de mult cît se temea şi ea de I ei. Nu, motivul pentru care-şi încleşta fălcile nu avea mai! nimic de-a face cu cei patru pe care-i contactase. Al cincilea! era cel care-o călca pe nervi.

Strahan. Daniel Strahan. „Eligibil“, şi totuşi greu de I prins.

„Disponibil“, şi cu toate acestea nicăieri de găsit.« Christopher Daly o asigurase că echipa Breakers era acasă 1 pentru două săptămîni de meciuri programate aproape seară ■ !t seară, acum cînd momentul de vîrf al sezonului bătea ı ı ıı a. Şi totuşi, antrenorul-şef nu-i răspunsese la niciunul lliniic apeluri, nici nu-i dăduse cel mai mic semn că aflase iii 'ipre eforturile ei de a-1 contacta. Nia ajunsese chiar să ili m hidă televizorul în seara trecută - ca să se asigure că 9)<r.ia realmente un om pe nume Strahan la conducerea ii lupei Breakers. Şi într-adevăr, pe margine stătea tinlrcnorul- captivat de joc, după cum anunţa comentatorul i|nnliv. Din perspectiva îndepărtată a camerei, arăta ca o mit a siluetă neclară, cămaşă şi cravată, blazer sport, pantaloni închişi la culoare şi o claie de păr des, negru. Miahan era, ba bine că nu; Nia văzuse destule chipuri la ylli i cai să-l recunoască imediat. In clipa următoare, apăsase pi bulonul telecomenzii, închizînd televizorul. Baschetul *HU* era pe gustul ei!

Intinzînd mîna spre telefon, se încruntă ca reacţie la **Iunie** acele amintiri cu care ar fi preferat să nu se confrunte.

I »ı i'dul ei apăsă butoanele, formînd numărul pe care acum II .iii pe de rost. Vocea melodioasă a centralistei putea la b l de bine să fi fost înregistrată - pe un disc stricat, chiar, i ii ile-atîtea ori o auzise:

Weston Arena... Vă pot ajuta cu ceva?

- Cu Daniel Strahan, vă rog.

Nia vorbea calm, stăpînindu-şi enervarea în numele politeţii şi bătînd cu degetele, frustrată, în tăblia laminată n biroului.

Un moment, vă rog.

Clic. Stai. Stai... Aşteaptă...

îmi pare rău, domnul Strahan nu pare să fie în biroul dumnealui. Doriţi să-i lăsaţi un mesaj?

Oftînd la auzul acestui răspuns previzibil, Nia spust

— Sunt Antonia Phillips de la *Eastern Edge.* De aproap o săptămînă tot încerc să dau de domnul Strahan. Nu mi răspuns niciodată la mesaje. Le *primeşte,* nu-i aşa?

— A, da, domnişoară, sigur că le primeşte.

— Măcar este *în clădire?*

-N-aş putea să vă spun sigur...

Nu putea? Sau n-avea voie? Pînă la urmă, tot aia era

- Nu cumva ştiţi cînd l-aş *putea* găsi acolo?

— Un moment, vă rog...

Clic. Stai. Stai... Stai... în sfîrşit, vocea fără chi reveni.

- Mîine-dimineaţă, de la zece la douăsprezece ş jumătate, are programat aici un antrenament. S-ar putea s< reuşiţi să-l prindeţi fie la început, fie la sfîrşit.

Tot era un progres. Măcar acum ştia că avea să fie în clădire între orele acelea.

- Vă mulţumesc. Am să încerc mîine - *sigur.* **Ăă.jj** poate-i lăsaţi un mesaj, că l-am căutat din nou? Mă numesi Phillips. P-H-I...

-Am reţinut, domnişoară Phillips. Pentru prima oară,* vocea centralistei părea să sune mai uman. Doar dacă nu cumva v-aţi schimbat numele, de ieri pînă azi...

Şi mai cu umor.

Nia nu-şi putu stăpîni un zîmbet. Femeia aceea nu avea nicio vină că lui Daniel Strahan îi lipsea bunul-simţ de a-i răspunde la telefoane.

- Nu, e acelaşi. Vă mulţumesc.

Abia după ce închise, îşi privi calendarul. Kiley Landover Building. Worcester. La ora zece.

Aşa se face că, a doua zi dimineaţă la ora unsprezece >/*i* plinătate, Nia se alia pe Mass Turnpike, îndreptîndu-se fcpic est, de la Worcester către Boston. Weston se afla cam In patruzeci şi cinci de minute distanţă, în drum; de la rampa dr ieşire de pe autostradă pînă la arenă erau doar trei inimile.

Lăsîndu-se purtată de gînduri, Nia îşi aminti de Iftiîboiul care înconjurase construirea stadionului, cu zece am III urmă. Pe-atunci, era studentă în anul doi la Radcliffe . a tocmai îl cunoscuse pe David. El, unul, abia aştepta să ului unde vedea meciurile, dar ceilalţi nu erau la fel de i niii/.iasmaţi. Localnicii se temeau de invaziile regulate şi repetate ale armatelor de suporteri, iar suporterii se împotriviseră şi ei, o vreme, alungării forţate din centrul

• naşului Boston. Interesele antreprenorilor vorbeau despre ai i esul mult mai liber, uşurinţa parcării, capacitatea sporită, pinlîlurile mai mari... şi cîştigaseră.

Nia şi David formau un cuplu stabil la vremea cînd im i puseră lucrările, în luna martie a acelui an. Prin mai,

- and aduseseră pentru prima oară vorba despre căsătorie iii faţă cu părinţii ei, construcţiile erau în curs de desfăşurare. în iunie, şantierul arăta ca un labirint haotic
- li beton şi oţel în continuă schimbare, pe cînd Nia purta iu liccare săptămînă lungi discuţii interurbane cu părinţii
- i, încercînd să-i convingă că-1 iubea pe David, că diferenţa di cincisprezece ani nu avea nicio importanţă, că măritişul n avea să-i perturbe studiile. Prin iulie, cînd fugiseră îm- piciină, conturul arenei începuse să prindă formă. Au avut Im inevitabilele amînări, complicaţiile şi aluziile la depăşirile de costuri care scumpeau peste măsură proiectil pe tot parcursul, căsnicia lor incipientă manifesta durei de creştere similare. Totuşi, abia în luna octombrie a anuli următor, la mult timp după ce Nia şi David îşi sărbătorisei împlinirea primului an de căsnicie, a avut loc inauguran I de gală şi primul meci jucat de Breakers pe acel stadion noul lor sediu.

Un tractor cu trailer trecu prin dreapta maşinii, apt [1] coti pe banda din mijloc, drept prin faţa ei, smulgînd- din gînduri şi readucînd-o în prezent, pe cînd claxom Încetinind spre a-1 lăsa să se îndepărteze, fu recunoscătoar pentru distanţă şi pentru revenirea spaţiului larg deschi de jur împrejurul ei, timp care îi lăsă gîndurile să revină I actuala ei misiune.

Paul Kiley reprezentase o surpriză plăcută. O primisol la timp, fusese politicos şi relaxat, odată ce Nia îi explicaşi! ce urmărea, lucru pe care şi ea, la rîndul ei, îl putu face cil o convingere surprinzător de mare, dacă stătea să si gîndească la nehotărîrea de la început. Interviul introductiv pentru care prevăzuse treizeci de minute, se prelungise pînB la o oră şi jumătate. Kiley îi acordase tot acel timp, scul zîndu-se doar ca să răspundă la cîte un telefon ocazionali Convorbirea decursese lin, amîndoi simţindu-i fluenţa şfl lăsîndu-se purtaţi de curent. Nia, din partea ei, începus« într-adevăr să simtă ce fel de om era Paul Kiley şi ce stil I de viaţă avea. Kiley îi dăduse suficiente teme de gîndire şifl destule subiecte de cercetat, pînă la următoarea întîlnire *-M* şi, cel mai probabil, ultima. Nu mersese nici pe departH atît de rău pe cît se

aşteptase.

Weston. Indicatorul apăru dintr-odată în faţa ei, ca din »•nin, provocîndu-i un tremur pur instinctiv care pornea lin adîncurile fiinţei ei. Era aproape ora douăsprezece şi ni r Dacă operatoarea de la centrală avusese dreptate, llnihnn mai avea încă douăzeci de minute de antrenament II echipa. Cu un dram de noroc şi puţină bunăvoinţă din •ni ir.i traficului rutier, putea să ajungă la Boston tocmai la ini|> pentru a-1 prinde la telefon înainte de a pleca de la itndion. Dar dacă iar îl pierdea... şi dacă el continua să7i irumc la gunoi toate mesajele...

('u o mişcare bruscă a capului, dîndu-şi pe spate părul ii* |» li unte, Nia se înscrise pe banda de ieşire spre Weston, l'liiii taxa de trecere şi porni către stadion. Era atît de Kpiniipe, încît ar fi fost păcat să piardă o ocazie aşa de Imun ;11 fond şi la urma urmei, tot avea să trebuiască să Vlnrt acolo să-i ia interviul, într-o *bună* zi.

(a să se apere de amintirile amare, Nia se concentră iiMiipin lucrurilor pe care le ştia despre Daniel Strahan. De ht|i| nici nu ştia mare lucru. Fusese un mare jucător al M lupei Breakers, un star în zilele lui de glorie. Pe parcursul iwliii patru ani de cînd antrena echipa, rezultatele acesteia «i îmbunătăţiseră constant. în anul în curs, echipa se iii.ln pla spre finala campionatului. Ar fi fost imposibil să Im uieşti la Boston şi să *nu* ştii acest lucru - chiar dacă »pmiul respectiv te dezgusta, ca pe Nia. Cotidienele erau ■Re dc articole entuziaste, jubilînd pe prima pagină alături î. politică, afacerile externe şi ştirile economice.

Parcarea era imensă. Nia îşi parcă maşina într-un *|in|iii liber de lîngă tribune, scoase din viteză, opri MU Morol, apoi rămase în aşteptare. Cu siguranţă, ar fi trebuit
să mai ştie încă ceva despre Daniel Strahan, măcar vrei , detaliu depozitat în banca de memorie... Nimic. Darj i ce? La cît trăncăneau reporterii avizi după ştiri de scand i care scriau despre fiecare partidă şi luau acele celeb interviuri dinaintea meciurilor şi de după acestea, viaţa 1 | ar fi trebuit, cu siguranţă, să fie ca o carte deschisă, atunci, ea de ce nu ştia nimic?

în timp ce cobora din maşină şi încuia portiera, nu m era atît de sigură că proceda bine făcînd acea vizită n anunţată. De obicei, era mai bine pregătită; chiar şi în caz lui Kiley, îi studiase în prealabil o biografie sumară. Desigu nu plănuse să se confrunte cu

Daniel Strahan chiar în aci zi. Poate chiar şi acum avea să reuşească să scape de ea.] Ochii ei violeţi, mari şi nesiguri, absorbeau arcul impi nător al tribunelor, făcînd s-o treacă fiorii. D*e-asta* nu şti nimic despre Daniel Strahan; totul, la baschet, în genera şi la acel stadion, în special, o facea să se simtă stînjenită! Dacă n-ar fi fost Bill Austen şi ideea lui, chipurile genialăjl acum nu s-ar fi aflat acolo. Dar, la o adică, dacă şi Daniejj Strahan ar fi avut bunul-simţ de a-i răspunde măcar la unul! dintre apelurile telefonice, acum nu s-ar mai fi simţit într-ql poziţie atît de dezavantajată. Dacă *refuza* efectiv s-J primească? Aşa ceva ar fi fost de-a dreptul neplăcut. Pe dd altă parte, o asemenea primire i-ar fi putut servi tocmai pretextul de care avea nevoie pentru a-1 convinge pe Bill să găsească alt „estic eligibil“, salvînd-o încă o dată din lumea baschetului.

încurajată de aceste vagi speranţe, Nia intră în Weston Arena şi se uită în jur. în pofida sutelor şi sutelor de ore pd care fostul ei soţ le petrecuse în acea clădire, aceasta era

Min i cea dintîi vizită a ei. Deşi venise de multe ori să-l ii I »avid din faţa stadionului, niciodată nu se aventurase inuli ii. in chip straniu, avu senzaţia că se găsea pe locul i'l ₁rime — aşa că nu se simţi deloc mirată cînd o opri un ţtlie iu uniformă.

(ăutaţi pe cineva? întrebă el sec.

Aî, da... Cu Daniel Strahan am treabă, răspunse Nia, lliind cu siguranţa de sine a poziţiei sale profesionale, l i ocupat.

îşi iu. Are un antrenament care ar trebui să se termine uliul. Am venit mai devreme.

Iu unele situaţii, Nia s-ar fi prezentat pe loc ca fiind de u \ istă. Acum însă intuiţia o făcu să se abţină. Paznicii >iti!u|iilor se purtau adesea ca nişte bodyguarzi; dacă cel li I .iţa ei nutrea vreo aversiune faţă de gazetari, în veci nvca s-o mai lase să intre.

fşlie că sunteţi aici? întrebă paznicul, îngustîndu-şi (lipicios ochii.

Nia se hotărî să blufeze:

I-am lăsat cîteva mesaje, î i sunteţi prietenă?

Nevrînd să mintă, zîmbi şi în acelaşi timp ridică din tllcri, cu o uşoară înclinare a capului, provocatoare şi prun de sugestivă, care-şi făcu efectul imediat.

A, o prietenă... Era şi timpul...

Spre uimirea ei, paznicul părea complet satisfăcut, ulim îndu-se,

arătă spre o rampă:

Mergeţi pe-acolo, luaţi-o la stînga pe uşile alea, şi-n UN pe scară. Puteţi să vă uitaţi.

Să se uite la un antrenament la baschet? Puţine lucruri ni lî produs mai multă repulsie. Chiar fu gata să i-o spună, pradă unui impuls. Apoi îi trecu prin minte că n-ar fi fc i bine să-l contrazică pe paznic, mult mai înţelept fiind îndure ultima parte a antrenamentului, pentru ca apoi » întrebe cum putea ajunge la biroul lui Strahan.

Dînd politicos din cap, cu un zîmbet recunoscăt(urmă instrucţiunile paznicului şi în curînd se pomeni j rîndurile de jos ale tribunei, vizavi de locul de pe ter(unde părea să se fi adunat toată echipa. Aşezîndu-se c (mai discret posibil pe cel mai apropiat scaun, îşi deschi i carnetul, hotărîtă să ignore antrenamentul în curs (desfăşurare, ca o formă de protest la adresa acelui sport a efectelor pe care acesta le avusese asupra vieţii ei.

Spre amărăciunea ei, însă puterea sa de concentra lăsa mult de dorit. Oricît îşi lipea privirea de însemnări pe care le luase cu cîteva ore înainte, în Worcester, urechi ei percepeau toate detaliile acţiunilor de pe teren. Se auzea strigătele antrenoruluui - acela era glasul *lui?* - în timp < jucătorii îşi organizau manevrele tactice, plesnetele driblin gurilor şi scîrţîielile bascheţilor pe pardoseală. Se mi auzeau murmurele conversaţiilor dintre jucători, înjurăjl turile şi gemetele de oboseală, gîfîielile din pricina efori tului. Ocazional, răsuna cîte un pocnet de piele, cînd cîtl doi baschetbalişti se ciocneau accidental - şi, desiguJ bufniturile răsunătoare ale mingii lovind podeaua. în moli ironic, de vreme ce nu avea nicio importanţă, foşnetuH victorios al cîte unui coş marcat era acoperit de sunetelJ jucătorilor care treceau la următoarea mişcare.

împotriva propriei sale voinţe, ochii i se îndreptară sp* teren, pentru ca o clipă mai tîrziu să se aţintească asupr« motivului prezenţei sale acolo, punctul de interes al între« ulm antrenament: antrenorul. Spre surprinderea ei, văzu că <ı.ı purta un trening cu inscripţia Breakers, asemenea ıı li .ı jucători care, dintr-un motiv sau altul, stăteau pe mărim Inloldeauna presupusese că antrenorii erau echipaţi mai Iii ml, păstrînd o distanţă simbolică faţă de echipă.

I)aniel Strahan era întru totul stăpîn pe situaţie. Din M ui nude

stătea, Nia îi auzea comenzile rostite cu un glas itulund detaşîndu-se de celelalte sunete ale stadionului urnii un aer de autoritate subtilă. Intrigată, îl privi mai Milrnproape.

IV leren erau vreo nouă jucători, care alergau de la un Hplil la altul, pasînd şi driblînd, sau se adunau în jurul mîn norului. Alţi cîţiva jucători urmăreau de pe margine «i (lunca, precum şi trei bărbaţi aşezaţi lîngă Strahan. Erau iun ajutoarele lui? Antrenori secunzi? Cuvintele îi revenita ııı minte - o amintire din discuţiile pe care le auzise ı ıı nlata vreme în urmă între David şi ceilalţi prieteni ai lui Mulţumii de baschet. Dar în ce anume consta rolul concret ni iniicnorului secund, n-avea nici cea mai vagă idee. Mai li. chiar şi îndatoririle cotidiene ale antrenorului-şef flumucau un mister pentru ea.

In mod inevitabil, privirea îi reveni la Strahan. Se ridi- < i < m picioare şi striga comenzi, cu o mînă proptită în vnl'l n cealaltă arătînd de la un jucător la altul. Era înalt şi ƒ\> li lat în umeri şi îngust în şolduri. Avea părul închis la llllimie, foarte închis, şi ciufulit dezinvolt. Sub ochii ci, Iun mingea de baschet ca să demonstreze o anumită miş- 9|m . acţiunea era mlădioasă şi fluidă, dovedind superba lunare care, în parte, fusese responsabilă de propriile Iul Ptliccese ca jucător. Revenind pe margine, stătu cîteva momente în mijlocul grupului. Spre surprinderea ei u amuzată, era cel mai scund dintre toţi.

Dar mirarea şi amuzamentul îi fură înlocuite de teai cînd îl văzu pe paznicul care o îndrumase într-acol apropiindu-se de Strahan. Jucătorii reveniră pe teren, i cei doi rămaseră împreună, vorbind încet. După cîte clipe, Strahan ridică privirea spre Nia.

Un scurt răstimp, fu conştientă doar de faptul că ara atît de nepotrivit, îmbrăcată conservator şi totuşi cu t fler feminin categoric, în puloverul bordat cu dantelă, fu$ bogată şi pantofii cu tocuri înalte. Nia se aşteptase să-» petreacă dimineaţa în cercurile corporatiste, iar dup amiaza, la redacţie. Aici, pe stadion, ar fi mers o ţinu^ mai lejeră... dar, în fond, nici nu se gîndise să vină, de cînd se simţise tentată de apropierea dintre stadion drumul ei. Acum îşi dorea să fi rezistat acelei ispite. Strah o privea încruntat; atîta lucru se vedea limpede, chiar şi cf la acea distanţă.

înfruntîndu-şi imboldul de a se afunda mai adînc scaun, Nia îi

susţinu privirea cu îndărătnicie, reamintindu de mulţimea mesajelor pe care el găsise de cuviinţă să] ignore. Paznicul se răsuci pe călcîie şi plecă. Strahan o m privi lung cîteva momente, pînă cînd îi atrase atenţia ce de pe teren, aşa că-şi luă ochii de la ea şi o lăsă în pace.

Pace. Ce cuvînt ciudat, reflectă Nia, în timp ce-şi r venea încet de pe urma acelui scurt, dar intens schimb d priviri. Cunoscuse pacea cînd David era plecat în călă toriile lui, lăsînd-o singură cu scrisul despre care cred că avea s-o consacre ca pe o profesionistă respectabilă. Dt zvonurile despre infidelităţile lui îi tulburaseră liniştea spulberîndu-i-o complet în acel ultim şi crud an.

Respirînd adînc, făcu un efort să-şi îndrepte atenţia |h nou spre teren, unde ochii ei continuaseră să urmărească lIm şu- antrenamentul. între timp, se terminase. Cel mai Iţind dintre ajutoarele lui Strahan-da, asistentul secund HlAt i ca la întîmplare - le împărţea prosoape jucătorilor mi* Ircceau în şir prin dreptul lui. Porniră într-o procesiune Hiin spre tunelul care ducea la vestiare, fiind înghiţiţi unul lin unul în cavitatea întunecoasă. Mai rămăseseră doar Aţlva jucători răzleţi, printre care şi Strahan. Pulsul îi *j* \ ut ni cînd acesta ridică încă o dată privirea spre ea. Stătea ii mîinile în şolduri, ţanţoş şi sigur pe sine, ca şi cum ar fi IţU'pInl ceva.

Acuma puteţi veni cu mine.

Nia întoarse brusc capul, pentru a-1 vedea pe scara imn e scaune pe acelaşi paznic de dinainte.

()h, m-aţi speriat! exclamă ea, revenindu-şi, în timp v ne întreba dacă omul voia s-o ia în custodie sau s-o dea ilnrA.

Reieşi că nu era vorba nici de una, nici de cealaltă, i Ai i. peste cîteva momente, după un drum aparent inter- Hllimbil pe scări şi coridoare, fu introdusă în biroul lui I liinicl Strahan.

Vine şi el imediat, mai spuse^scurt paznicul, în timp ı ı ! m întorcea spre uşă să plece.

Nia îl privi cum ieşea, prefacîndu-se cît mai încreză- («•.II < III propriile-i puteri, deşi se simţea îngrozitor de nesi- i*iiili pe sine.

('And holul de dincolo de uşă se goli din nou, Nia se lltloaise să-şi studieze celula. Biroul era destul de mare, «Im spaţiul rămas disponibil era incomparabil mai mic din

cauza colecţiei de suveniruri baschetbalistice întinse de un perete la celălalt. Era plin de steguleţe şi fotogra statuete şi trofee în mărime naturală. Peste tot se ved certificate, diplome şi plachete. Una peste alta, trebuie fi fost vreo jumătate de duzină de mingi de baschet diverse locuri, cîteva dintre ele fiind puse pe suporturi inscripţii care aniversau cîte un meci istoric. Se mai afl acolo ziare, cărţi şi o coloană de bobine de film stivu într-un echilibru precar. Nu exista niciun obiect care poată fi numit cu adevărat personal - nicio fotografie familie, niciun semn al omului din afara stadionului. To era numai baschet şi nimic altceva. Nia se cutremui cuprinsă de aversiune.

Frustrată şi nervoasă, se trînti în fotoliul din fai biroului. Unde era Strahan? Se uită la ceas, iar peste cin minute se mai uită o dată. Era destul de rău că nu răspunsese la niciunul dintre apelurile telefonice, dar s lase intenţionat să aştepte era şi mai rău. Aşa se purta d: obicei cu femeile? Nici nu era de mirare că rămăsei „eligibil“!

Cînd aşteptarea atinse limita de zece minute, Nia foi în fotoliu. Disperată, încercă să-şi alunge din mini decorul obsedant al camerei, dar dezgustul se încăpăţîn să n-o părăsească. Era un joc, băieţi mari, băieţi mici care era diferenţa? Se vedea limpede că ăsta de-aici n învăţase de la nimeni bunele maniere! Trecuseră cincispr zece minute, iar Nia începea să fiarbă; după încă cinci, e lividă de-a binelea. Nu-şi achitase toate datoriile ca femei rămasă văduvă din pricina baschetului, cu ani în urmă Fir-ar să fie! Mai erau şi alte lucruri de făcut în viaţă decî «n iişlcpte **într-o încăpere sufocantă, concurînd pentru aer |l N|ut|iu** cu **o colecţie maniacală de suveniruri inepte!**

Kidicîndu-se din fotoliu, îşi săltă geanta pe umăr, îşi Hi mu a pardesiul pe braţ şi porni valvîrtej spre uşă. Dar, tulul.i ajunsă acolo, se opri brusc. Căci în prag, cît era de litull lără să mai fie eclipsat de statura celorlalţi uriaşi din i i 1,,,«A, apăruse Daniel Strahan. Iar dacă ea *era* furioasă, t e .-ar 11 putut spune despre el?

Ochii îi erau întunecoşi şi pătrunzători, iar glas lui o străpunse tăios, cînd o întrebă repezit:

- Pleci deja?

-

„Deja“? îşi auzi Nia propria voce repetînd, uluităj pentru o fracţiune de secundă, înainte de a se lăsa biruit de furie. *Deja?* Sunt douăzeci de minute de cînd aştept aici! |

Acel interval de douăzeci de minute, în amestec cu furiî acumulată din trecut formau o combinaţie explozivă care nu putea fi temperată.

- Asta-ţi închipui dumneata că se cheamă relaţii bune cu publicul? Că, dacă aşa e, atunci află că te înşeli amarnic continuă ea, aruncînd fulgere din ochi. Ai fi putut să trimi, pe cineva care să-mi spună că mai întîrzii sau să suni chiar dumneata, din vestiarele alea sacrosancte! Dar, în fond, a alergie la telefoane, nu? Probabil de-asta nu mi-ai răspun. la niciun apel.

Abia cînd se opri să-şi tragă respiraţia, îşi dădu seama cît de mult vorbise şi ce furioasă era. Toţi muşchii îi erau încordaţi.

Daniel Strahan nici nu se clintise. Nu era nici intimidat, nici descumpănit. Mai degrabă, o privea de la înălţimea «Inimii lui considerabile, afişînd o expresie sumbră şi Indignată.

Nu eu te-am chemat aici.

M-a... m-a *escortat* gorila dumitale.

I)upă ce te-ai prezentat, cu toată nesimţirea, ca fiind

prietena mea.

Nia îşi ridică bărbia, într-o atitudine sfidătoare.

N-am zis una ca asta.

Ochii antrenorului se îngustară ameninţător.

Atunci, el mie de ce mi-a spus aşa?

O fi tras concluzia asta din proprie iniţiativă.

$i atunci, cine *eşti?*

Numele meu este Antonia Phillips. Toată săptămîna Mlii încercat să te prind la telefon.

Aşa că ai hotărît să schimbi metoda?

Acum, că-şi declinase identitatea, Nia simţea că avea u M .ponsabilitate mai accentuată faţă de felul cum se com- |mi ia. fira datoare atît faţă de revistă, cît şi faţă de ea însăşi «A arate ca o profesionistă şi să-şi joace rolul cît mai bine.

întîmplător, spuse ea, reuşind să vorbească mai încet, In dimineaţa asta, mai devreme, am avut o întîlnire în W<ircester. Weston Arena era chiar în drumul meu, la întoar- i ci ca spre Boston. întrucît nu te-am putut găsi la telefon, m am gîndit să fac o încercare şi să mă opresc aici.

Implicaţiile ei părură să-l îmbuneze puţin pe Daniel Nlrnhan. Nia profită de ocazie ca să observe că iacuse recent duş şi se îmbrăcase cu un blazer şi pantaloni marinăreşti. Părul îi era negru şi umed, iar bărbia rasă proaspăt. Dacă n ir fi avut acea duritate care încă-i mai stăruia în privire, ni li putut să fie considerat chiar atrăgător.

O clipă, pe chipul lui se citi îndoiala.

- Antoma Phillips? repetă el, încercînd s-o identific«

- Antowa, îl corectă ea automat.

De cînd se ştia, numele ei era mereu pronunţat greşii toată lumea punea accentul pe a doua silabă.

- Antonia, repetă el, acum corect; Niei i se păru c vedea o tresărire în colţul gurii lui, dar aceasta dispări înainte de a apuca să se convingă sau să se gîndească li intenţiile lui. Antonia Phillips..., repetă încă o dată Strahan,] cu sprîncenele îmbinîndu-i-se. De la *Eastern Edge?*

La semnul ei afirmativ din cap, se îndreptă de spate, arătînd şi

mai înalt - dacă aşa ceva ar fi fost posibil.

-Aha..., murmură, expirînd încet. Mesajele *alea..M*

Nia nu-şi putu stăpîni împunsătura.

- Asta înseamnă că-n fiecare zi eşti inundat ciu nenumărate mesaje dintr-o mulţime de surse?

- Presa e foarte insistentă.

- Noi nu suntem tocmai „presa“, declară ea ferm.

Din nou i se păru că zăreşte acea arcuire a colţuri lori buzelor, care nu apărea decît pentru o fracţiune de secundăJ lăsînd-o cît se putea de descumpănită.

- Nu zău? întrebă el. Cred că e doar o chestiune de semantică. O fi *Eastern Edge* o revistă - şi încă una foarte] bună -, dar.... Vorbea calm, ca şi cum ar fi păşit mai prudent, cugetînd la fiecare cuvînt pe care-1 rostea ...tot' ca presă se defineşte.

Ca pentru a o deconcerta şi mai mult, înaintă cu un pas, intrînd în cameră, închise uşa în urma lui şi se rezemă cu spatele de ea.

In chip straniu, Nia se simţea prinsă ca într-o capcană, ciudat de încurcată. Daniel Strahan era înalt şi dominator, ii pcisonaj impozant cum rareori îi fusese dat să vadă. Ea io intrusa acolo, complet scoasă din elementul ei. Mai mll, Strahan o studia acum, ca şi cum *ea* ar fi fost o ciudă- Htic. nu giganţii din echipa lui.

< 'And vorbi din nou, se simţea că era complet stăpîn «i NIInaţie.

Altceva nu mai ai de zis?

în legătură cu asta, nu, răspunse ea cu sinceritate. «Iii I- chiar atît de important.

Atunci, ce *este* atît de important, încît să merite zilnic Ijichirile dumitale şi, în cele din urmă, să te fi făcut să vii *u* nici?

Aş dori să stăm de vorbă.

Mi-am dat şi eu seama de asta.

Nia ştia că trebuia să facă ceva pentru a ieşi din acel impas verbal, măcar ca să nu se compromită, dacă nu şi în ii opul de a-şi îndeplini misiunea. Pentru o femeie care de llhuri controla un interviu, se simţea întristător de deficitară.

Ăă... Se uită înjur, apoi gesticulă spre fotoliul din i ftrc sărise nu demult, cu atîta furie. Te superi dacă stau 11 IN V

Unde dispăruse toată furia aceea? Părea să fi fost înlocuită de o perplexitate neaşteptată. Pentru prima oară, ni• întreba cine era cu adevărat Daniel Strahan. Fără nicio îndoială, i se stîrnise curiozitatea.

Subiectul meditaţiilor ei dădu din cap aprobator, o aşteptă să se aşeze, apoi se instală pe propriul lui scaun. Nu-şi putea lua ochii de la ea.

- Şi acum, ce pot face pentru domnişoara... domnişoaj Phillips?

- *Doamna* Phillips, îl corectă ea, Iară să ştie de adăugase acest lucru, cînd era complet ¡relevant. Dar prefera să mă numeşti Antonia.

- Doamnă...?

Privirea lui cobori spre mîna ei stîngă, lipsită verighetă, cu o expresie vizibil provocatoare.

- Sunt divorţată.

Daniel dădu din cap, ridicîndu-şi sub bărbie degeţel cu vîrfurile împreunate într-o poziţie îngîndurată, acce; tuată de culoarea căprui-închis, foarte închis, a ochilor, acel moment, îi amintea Niei mai mult de un gînditor, d un intelectual decît de un sportiv. Nia se întrebă cu ce ocupa în timpul liber. Apoi, se dojeni în sinea ei: ea ar i trebuit să ştie cît de puţin timp liber exista în lumea spor tului profesionist. Lăsînd la o parte pauza din afara sta giunilor, care adeseori era plină de cantonamente, apariţ în public, antrenamente şi altele asemenea, atletul profe sionist trăia mereu pe fugă. Nu la fel fusese şi viaţa lu David pe vremea cînd făcea parte din echipa Breakers Nu avusese timp decît pentru baschet, baschet, şi iarj baschet. Iar apoi, cînd toate astea se terminau, tot de baschell se ţinea.

- David Phillips...

Ca şi cum ar fi ajuns la o concluzie profundă, glasul baritonal al lui Daniel rosti fără menajamente tocmai numele care fusese prezent în mintea Niei cu cîteva secunde mai înainte.

■ Nia deveni mai ţeapănă, i

Poftim?

I I)avid Phillips. Ai fost soţia lui?

■ David Phillips?

Iii s-a ocupat de echipă aproape tot timpul, pe •nuca cînd jucam şi eu. Parcă-mi amintesc vag că am Hll/ll ceva despre o nevastă care... Se încruntă, nedumerit, M|HI| clătină din cap. Lasă, uită ce-am spus. N-aveai cum •K Iu dumneata.

Uevenindu-şi din şocul iniţial, suferit la auzul numelui Ini I »livid, Nia se lăsă pradă curiozităţii.

^ I)e ce n-aş putea fi eu?

I)aniel îi răspunse vorbind mai încet, dar fară nici cea linii mică ezitare:

I Jna la mînă, era mult mai în vîrstă decît dumneata. A doua la mînă, era prea afemeiat ca să fi fost însurat cu o hmicie care arată aşa de bine. Dacă era căsătorit cu dum- ıı‹ ulii, nu s-ar mai fi uitat după altele.

Acest compliment nu atenuă cu nimic brutalitatea apre- i ici dor lui Daniel. Nia aflase pe pielea ei ce fel de om era lllivid. însă chiar şi acum, la atîţia ani după divorţ, Infidelităţile lui continuau s-o doară. N-avea să ştie nicio- lliilii cc anume o dăduse de gol - expresia bîntuită a ochilor tun brusca paloare a pielii; dar Daniel simţi imediat că llti use un *faux pas.*

* •

fini pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta, se scuză el, |n un ton surprinzător de blînd. A fost soţul tău?

A fost, şopti ea.

îmi pare *foarte* rău, Antonia.

- Pentru ce? încercînd să se adune, Nia rîse, cu sunet găunos. Pentru că am fost căsătorită cu David £ pentru că l-ai încondeiat atît de precis în faţa mea?

- Şi pentru una, şi pentru cealaltă. Daniel trase adî aer în

piept, ezită, apoi zîmbi. De data asta, ţi-am pronun corect numele?

Mai mult decît orice, surîsul lui Daniel Strahan îi t respiraţia. Era ca o uşă magică, dcschizîndu-se încet pcnt a dezvălui o întreagă comoară de căldură aflată de cealallj parte. Inspira o anumită cinste, precum şi părţi egale c(putere şi vulnerabilitate. Mai presus de orice, era uman la o lume întreagă distanţă de imaginea superstarului care fusese pregătită s-o întîlnească.

Amuţită pentru moment, făcu un efort să-şi adu aminte despre ce anume vorbeau.

- Ăă, da, l-ai spus bine. De fapt, prietenii mă nume$ Nia. E mult mai simplu.

- Antonia e un nume foarte frumos.

Ochii lui erau la fel de intenşi ca înainte, dar cu u luciu complet diferit de astă dată.

- Şi se potriveşte.

împotriva propriei voinţe, Nia simţi cum i se înroşea obrajii, adăugîndu-i o plăcere inocentă pe faţă. La fel cum făcuseră să-i revină culoarea în obraji, laudele lui îi ridicau moralul, care avea de suferit întotdeauna cînd era menţionat! David. Fie Daniel Strahan era expert în a se purta cu pres Fie, contrar părerii ei iniţiale, era un maestru în relaţiile cu femeile. îi trecu prin minte că o descifrase perfect, înţelegînd în acele cîteva clipe cît de mult suferise. încă o dată, se întrebă în legătură cu relaţiile *lui* personale şi cursul

lNMilmcntelor care-1 făcuseră să rămînă „eligibil“ - ceea *i l* umiliţi de scopul pentru care venise acolo. Era cel mai uim it moment ca să-l abordeze - acum, cînd Daniel Ihilinn era cu garda jos.

Stîn jenită de privirea lui neabătută, Nia îşi drese vocea:

I)omnule Strahan, cum spuneam, lucrez la *Eastern*

I n auzul numelui revistei, obloanele se închiseră, fa- fltiilu I să redevină încă o dată antrenorul-şef cel atent şi, i imimlat.

Motivul pentru care am încercat să iau legătura cu lltimneata... pentru care am trecut azi pe-aici... este că în

numărul din luna iunie vom publica un articol pentru care •*v dori să-ţi iau un interviu.

IV un ton blînd, dar ferm, Strahan răspunse:

Nu dau interviuri.

Cum să nu dai?! protestă ea, energizată din nou, complet şi ca prin miracol. Dar interviurile televizate înmiite şi după fiecare partidă, ca să nu mai zic şi de i ou vorbirile dumitale cu cronicarii sportivi?

Privirea lui rămase de nepătruns.

Pentru alea sunt plătit.

Şi prin ce diferă asta de cererea *mea?*

Dumneata să-mi spui *mie,* replică el. Vrei să scrii ilivipre baschet?

înainte, păruse s-o prindă într-o capcană fizică. Acum, ln|iil era intelectual.

Nu.

Atunci... despre ce?

Despre dumneata.

De astă dată, zîmbetul lui arătă ca o stafie a ce dinainte - o simplă formalitate.

- Deci, ne-am întors de unde am plecat. Repet: nu d interviuri.

Nia nu avea intenţia să se dea bătută atît de uşor. Da iniţial i se împotrivise lui Bill cu privire la articol, acu avea să-l susţină din răsputeri.

- Ai vreun motiv anume?
- Multe.
- Ce-ar fi să-mi spui măcar unul...? îi ceru e ademenitor.

Lăsîndu-şi mîinile să-i cadă în poală, Daniel se rezej de spătar, ca şi cum s-ar fi scufundat printre mementouril din jur, în virtutea instinctului de conservare.

- Viaţa personală îmi aparţine.
- Nu crezi că fanilor dumitale le-ar plăcea să citeasa despre ea?

Daniel înclină capul.

- Sunt sigur că le-ar plăcea.

Răspunsul lui laconic sugera o asemenea finalitatl încît Nia simţea că-i era tot mai greu să-i reziste.

- Şi nu te-ar bucura să le faci o plăcere?

- Dimpotrivă, mă bucură *foarte mult* să le fac plăceri *Pe teren.* Pentru asta plătesc, cînd îşi cumpără bilete I meci. Pentru asta mă plăteşte şi pe mine patronul echipol cînd semnez contractul. Sunt antrenor de baschet. Publici îi poate pune antrenorului de baschet orice întrebare vroi omul însă e altă poveste. în contractul meu nu e nicio clau/| care să mă oblige să-mi dezgolesc sufletul în faţa preseil

I in muşchi al fălcii îi palpita, trădînd vehemenţa de la

i iurflmîntului său solemn.

Şi le ţii strict de litera contractului? Nu mai laşi şi de IU' nimic, niciodată, pe ici, pe colo?

Idrcu ei iscoditoare de la natură o domina; reporterul m l.i lumină, indiferent dacă lui Daniel Strahan îi plăcea IUI.

Şi nu-i plăcea. Cu un glas mai scăzut, îngreunat de ilune, răspunse:

Nu şi cînd e vorba de viaţa mea personală.

• »1 lui-i erau la fel de întunecoşi ca la început; orice m de căldură se risipise.

Spune-mi, îi ceru, devenind mai gînditor, *dumitale*

ii luat vreodată un interviu?

A *tic?* zîmbi Nia, arătîndu-şi pieptul cu un deget. N-n. iun stat întotdeauna de cealaltă parte a carneţelului de mii i slavă Domnului!

• Şi le simţi mai uşurată?

• Normal! se grăbi ea să răspundă, după care evită o IA « ipcană. îmi place la nebunie *săpun* întrebări. Şi-mi i place să includ răspunsurile într-un articol de fond cît I coerent şi inteligent.

Şi dacă, presupunînd prin absurd, cineva ar vrea să In un

articol de fond despre o foarte bună autoare de Imlc de fond? Cum te-ai simţi?

Nia simţea cursa pe care încerca să i-o întindă Mileniul ei, aşa că-şi alese cuvintele cu multă grijă:

I)acă acea foarte bună autoare de articole de fond aş nî' M-aş simţi foarte flatată, desigur.

Uschiva ei nu-i scăpă lui Strahan, care-şi arcui un colţ

lunii.

- Şi ai da interviul?

-Ar depinde de revista care mi l-ar solicita.

- Şi dacă acea revistă ar fi chiar *Eastern Edge?*

Nia începea să împărtăşească plăcerea subtilă a acel schimb de replici.

- Eu *lucrez* pentru *Eastern Edge.* Nu vor dori niciodaj să-mi ia interviuri.

Oftatul lui fu exagerat de adînc şi prelung.

- Evident că nu. Dar mai există şi alte reviste de acela^ calibru. Ia-o pe oricare dintre ele, ca exemplu. Ai accepitl să dai interviul?

- Nu ştiu. Nu m-am gîndit niciodată cu adevăratjli aşa ceva.

- Ei bine, gîndeşte-te acum. Ai accepta?

- Cred că ar depinde de scopul articolului.

Ritmul dialogului fu rupt de tăcerea lui Daniel. Acesta îi susţinea privirea într-un duel tară cuvinte. Nia era prizol nieră de bunăvoie, captivă a propriei sale curiozităţi, ca şl a autorităţii din ochii lui. Cu siguranţă, Daniel Strahan eril foarte diferit de acel personaj egocentric pe care se aşteptaşi! să-l intervieveze, imediat după ce Bill îi dăduse misiunea! Se simţea acolo o minte ageră în acţiune şi o personalitate ale cărei adîncimi aşteptau să fie sondate. Dar Nia mai simţea şi că Daniel Strahan *ar fi* refuzat-o oricum, de fapti iar acest lucru o îndîrjea cu atît mai mult.

- Chiar n-ai accepta, cu niciun preţ, aşa-i? îl întrebă eJ

încet.

Daniel ştia prea bine la ce se referea.

- Nu.

îşi rezemă bărbia în pumn, cu cotul sprijinit pe braţuli fotoliului. Era o poziţie mai nonşalantă, mai relaxată.

l'c plictisesc? îl întrebă ea, pe un ton dulce.

Nu.

Sper că n-ai de gînd să-mi adormi în faţă, da? Înţeleg

E diipfl programele astea agitate pe care le urmaţi, tu şi iu li vii tăi, profitaţi de orice ocazie ca să mai trageţi cîte pili de somn.

I)avid ţi-a spus asta?

Şocată, îşi dădu seama că aşa trebuia să fi fost. Altfel, li* unde putuse şti?

Văzînd cum se alarmase dintr-odată, lui Daniel i se Ri II milă de ea şi nu mai aşteptă răspunsul la întrebare, în lliip ce lua o poziţie care sugera mai multă atenţie.

în orice caz, nu e neapărat aşa. în turneu, cu avioane no şi iau zborul la miezul nopţii şi cu decalaje orare, ţi se om dă peste cap programul de dormit. Adeseori, băieţii implic în avion şi mai trag cîte un pui de somn înainte de meciuri. Dar, cu toate că un asemenea sistem poate fi foarte iilmsitor pentru jucători, nu e obligatoriu agitat. La fiecare i NI ii IA, poate exista şi foarte mult timp liber - ceea ce, în im«-, poate fi destul de frustrant.

Timp liber? Aveţi şi aşa ceva? întrebă ea, fară să-şi ilcn seama că masca de detaşare îi căzuse din nou, dezvăluind existenţa propriilor experienţe din trecut.

Sigur că da. O privi atent, în timp ce-i vorbea încet, pe im ton egal. Majoritatea meciurilor se joacă în nocturnă. In timpul zilei, pot avea loc antrenamente, şedinţe de echipă NIIII vizionări ale unor înregistrări video cu echipa adversă ■lin

seara aceea. Dar, una peste alta, rămîn şi intervaluri de urc întregi cînd fiecare om e de capul lui.

Nia îşi muşcă partea interioară a buzei, încruntîndu^ Nu era tocmai imaginea pe care i-o descrisese David d< lungul anilor. El îi vorbea despre o viaţă de activitai non-stop, despre epuizarea totală a echipei, inclusiv! cronicarului sportiv. Iar Nia presupusese tot timpul..., i acum, ştia ea ce ştia. Oboseala lui David nu fusese decît parte o consecinţă a muncii.

O mişcare bruscă o smulse din gînduri. Ridicai repede privirea, văzu că Daniel îşi părăsise scaunul de birou şi se apropia de ea. In ochii ei se citea întrebat căreia el îi răspunse cu bruscheţe:

- Să mergem. întrevederea a luat sfîrşit.

Părea, dintr-odată, inexplicabil de sever, ca şi cum fi ajuns pe neaşteptate la capătul răbdării. Nia aproape se aştepta să-i apuce braţul ca într-o cătuşă, pentru a o sco afară cu forţa. Fu surprinsă cînd el îi luă haina din poală i-o oferi, cu un gest curtenitor.

încet, Nia îşi reveni, se ridică în picioare şi-şi streci cu grijă braţele în mînecile pardesiului. Era acut conştier de prezenţa lui Daniel, înalt, în spatele ei. Mîinile lui i rezemară în treacăt pe umeri, înainte de a face un pas înapt

Nia îi adresă un zîmbet spăşit:

- Deci, sunt dată pe uşă afară?

Simţi o mînă atingînd-o uşor pe spate şi se lă condusă spre uşă.

- Mi-e foame.

-Ce?

- E aproape unu jumate. *Ţie* nu ţi-e foame?

- Ăă... eu... nu m-am prea gîndit la asta, se bîlbîi ei

Nici nu se gîndise. Dacă îi ghiorăise cumva stomacu fusese prea captivată de confruntarea cu Daniel Strahan c să observe.

|)e fapt, ar trebui să mă întorc la redacţie.

Daniel o conduse pe culoar, urmînd acelaşi drum pe venise

ea mai devreme.

Atunci, nu iei masa cu mine?

Masa...? repetă ea, întorcînd brusc capul într-o parte, plivirea în sus, spre trăsăturile puternic marcate ale nţilorului ei.

C 'rcd că despre asta discutam.

Ha discutam despre refuzul acestui interviu.

Alunei, hai să discutăm despre el la masă.

Vrei să zici, îl întrebă ea, cu speranţele reînviindu-i illnir - odată, că ar exista vreo şansă să te răzgîndeşti?

I)nniel clătină din cap.

Nnţ.

Ajunseseră la culoarul drept care ducea spre ieşire. Ibiniel încetini pasul, pentru a şi-l potrivi după al ei, dar Nln e ra în continuare aproape nevoită să alerge, cu sufletul IM gură. Poate că totuşi îi era foame, la urma urmei...

Atunci, care ar fi scopul mesei?

Că mi-e foame, răspunse el, dcschizîndu-i uşa să liMCfi.

Nu cred că ai nevoie de *mine* ca să-ţi rezolvi problema *Ifsln,* răspunse ea ironic în timp ce trecea pe lîngă el, piInzînd prea tîrziu dublul înţeles. O mînă pe braţ o opri.

(ilasul lui era schimbat, mai profund.

Te-aş contrazice în privinţa asta, dacă n-ai fi una de-a *Im* Dar îmi place să ţin presa sub deget, nu în pat. Aşa e mult mai sigur.

Pentru prima oară, Nia fu conştientă de acel bărbat • m lusiv ca fiinţă sexuală. în această calitate, era periculos, întunecat şi puternic. Iar aluziile lui o înfuriau. Renunţa la orice prudenţă, îşi manifestă indignarea:

- Eşti sigur cam de prea multe! remarcă ea, fierbî Ce te face să crezi c-aş sări în pat cu tine? Ţi se face cu chiar atît de des?

Fălcile lui se încleştară.

- Mi s-a mai întîmplat.

- Ei bine, replică Nia, încruntată, eu *nu* lucrez aşa! primul rînd, nu le fac curte bărbaţilor. Şi în al doilea rîn mai degrabă m-ai putea atrage într-o groapă cu crotali de să mă faci să mă mai apropii de un teren de baschet. N n-am vrut să primesc sarcina asta, din capul locului!

De undeva din adîncurile făpturii ei, găsi puterea a-şi smulge braţul din strînsoare. Propulsată de furie contra lui Daniel pentru că o provocase, contra ei îns fiindcă se lăsase provocată şi contra lui Bill că o pusese acea situaţie -, se răsuci în loc şi porni spre maşină, paşi repezi. Vîntul de martie îi răvăşea părul şi-i înf poalele pardesiului pe lîngă trup. Ajunsese la maşină tocmai bîjbîia cu cheia la încuietoare, cînd inelul de ala îi fu luat dintre degete şi aceleaşi degete fură cuprinse î strînsoarea mîinii mari şi calde a lui Daniel.

- Să mergem cu maşina mea, spuse el, cu o fermitat care nu îngăduia nicio contrazicere şi o blîndeţe cat| zădărnicea orice protest.

Şi, spre uimirea ei, Nia se pomeni condusă spre u Datsun 280Z sport şi aşezată cu forţa pe scaunul din fa Neştiind prea bine ce să spună, rămase tăcută, în timp Daniel ocolea maşina şi se aşeza la volan. Graţia lui era prelungire a coordonării pe care o văzuse mai devreme teren.

I ursul motorului era incomparabil mai calm decît Uliui-n ci de spirit. Rămase îmbufnată, cu privirea spre Momirea goală. Nuanţa sexistă, satisfăcută de sine, din Itinifiitariul lui o zădărîse, deşi trebuia să recunoască faptul Pi ea reacţionase exagerat. Ce anume avea Daniel Strahan ib' inspira o asemenea flacără? Poate că se simţea mneninţată, medită ea cu ostilitate; la urma urmei, de mult tiu mai întîlnise un bărbat ca el - sau, poate, aerul misterios ilin |iirul lui era acela care o incita aşa...?

Ajunseseră pe un drum lăturalnic, mergînd spre vest, Viind Nia facu un efort să vorbească:

Unde mergem?

E un local mic, nu departe de-aici, unde putem găsi n-va de mîncare. Italienesc. OK?

() învrednici cu o privire, pentru o fracţiune de secundă, In

iest, rămînînd cu ochii nedezlipiţi de şosea, aşa că nu-i observă ridicarea din umeri.

De ce faci asta? îl întrebă ea, calmată de mersul

i onslant al maşinii şi de verdeaţa luxuriantă de pe marginea drumului.

De ce te invit la masă? Făcu o scurtă pauză. îţi sunt iltttor.

îşi întoarse capul spre el.

- Pentru ce?

Din profil, arăta oarecum unghiular, de la planul neted id frunţii, sub claia de păr închis la culoare, şi linia dreaptă

ii nasului, pînă la conformaţia fermă a buzelor şi unghiul autoritar al bărbiei pătrate.

- Pentru că nu ţi-am răspuns la telefoane toatăj săptămîna şi pentru că din cauza mea ai făcut azi un ocol inutil pînă aici. După toate astea, pot măcar să-ţi dau de mîncare.

- Orice, numai să fii sigur că presa e mulţumită - asta c? se răsti ea, agăţîndu-se de ultimele urme ale furiei care!
i se risipea, cu o stare învecinată cu instinctul de supra-1 vieţuire.

Din nou, Daniel îi aruncă o privire scurtă.

- Nu. De fapt, e ceva mai ca de la om la om.

„Bine că nu-i ca de la bărbat la femeie“, îşi spuse ea.| Totuşi, nu se putu abţine să nu-1 împungă:

- Dar nu ţi-e teamă că, în timpul mesei, s-ar putea să-ţi I scape involuntar unele informaţii private pe care eu măi voi repezi să le înhaţ?

-Am încredere în tine.

- Poate ar fi mai bine să nu ai. Oi fi lucrînd eu cal redactor la *Eastern Edge,* dar în primul şi-n primul rîndl sunt reporter. Paparazzo, dacă vrei. Nu ştii că reporterii! sunt nişte fiinţe insistente, care se agaţă de orice, numai să ! publice cîte-un articol de senzaţie?

- N-ai face asta.

- De ce să n-o fac?

- Fiindcă lucrezi la *Eastern Edge* - în primul rînd.l Revista

aia nu publică articole de senzaţie; nu publică decît 1 reportaje complete, scrise cu mult profesionalism.

- Dacă eşti convins de asta, de ce nu accepţi să-mi dai I interviul?

Daniel nu dădu niciun semn de emoţie.

Fiindcă nu am nimic de spus.

Dumnezeule, încăpăţînat mai eşti!

Nu sunt mai încăpăţînat decît tine, replică el, cu •(«plină convingere.

Atunci, de ce Dumnezeu mai suntem aici? se burzului **Nia.**

I)aniel tocmai cotise de pe şosea, iar acum mergea spre nu mic grup de magazine, dintre care unul era un restaurant lai im.*p*

Nu ţi-am cerut să mă inviţi la masă. Poţi foarte uşor nA ic întorci şi să mă duci înapoi la maşina mea.

Daniel introduse Datsunul într-un loc de parcare, opri lllolorul şi coborî. Cînd ajunse în partea de lîngă Nia, îi deschise portiera şi-i întinse mîna, iar ea i-o luă. Ajunseră in restaurant şi se aşezară faţă-n faţă, într-un separeu liniştit, înainte ca Nia să poată scoate o vorbă.

- N-am idee de ce o fac...

Vorbea mai mult pentru sine, clătinînd din cap încet, eu descumpănire. Ochii ei violeţi se înceţoşară, în timp ce »Anta o soluţie.

Daniel se încruntă.

- De ce faci ce?

- De ce merg după tine... în pofida raţiunii care-mi Hpune că nu e bine ce fac. Mi s-a întîmplat de trei ori pînă ■n um, în interval de o oră.

Duzele i se subţiară.

- Cred că sunt masochistă, cînd e vorba de bărbaţi şi ■li-baschet.

- Sau asta, replică el, cu o undă de căldură în ochii săi ■ Aprui, sau ţi-e la fel de foame ca mie.

- *Asta* nu merită un răspuns! îl dojeni ea încet amintindu-şi mult prea viu problema cu dublele înţelesur de care se izbiseră mai

înainte. Acum nu făcea decît să- privească, aşteptîndu-i următoarea mişcare. Dacă el nu voi' să vorbească despre lucruri personale, şi nici ea nu vorbe despre baschet, ce le mai rămînea de discutat?

Pe Daniel, tăcerea nu-1 deranja cîtuşi de puţin. îi sludi faţa pentru un timp chinuitor de lung, înainte de a se întoarce spre chelneriţă ca să-i comande două nu-ştiu-ce Pentru Nia, aceea fusese o oră a surprizelor. De ce n-ar mai fi avut parte, acum, de încă una? Se abţinu să întreb ce comandase, trecînd în schimb la o curiozitate mai pr fesională.

- Şi de ce nu mi-ai răspuns la niciun telefon?

Daniel îşi ridică ochii spre tavan.

- Ai idee cîte mesaje din astea primesc în ficcar săptămînă?

- Şi le ignori pe *toate?*

-Nu, răspunse el cu răbdare, apoi îşi coborî capul, cu un aer aproape răutăcios. Am doar nevoie de timp ca si apuc să le răspund tuturor. Am constatat că persoanele ma puţin preocupate îşi pierd interesul, după o săptămînă, două şi nu mă mai caută. Asta mă mai scuteşte şi pe mine d unele lucruri neplăcute.

- Şi asta înseamnă să le dai telefon la rîndul tău şi s le refuzi cererile? întrebă ea, cu o stare straniu de defensiv"' aproape vinovată.

-Adesea.

Nia reveni cu gîndul la un lucru pe care Daniel i-1 spusese mai înainte.

i cum rămîne cu orele libere pe care le-ai menţionat? *₁ nş li aşteptat să te bucuri de o asemenea diversiune, mm« .ir ca să-ţi mai umpli timpul, dacă nu şi de altceva, lubuie că e foarte plăcut pentru amorul propriu să acorzi ■minezi de interviuri.

Aha, zîmbi el strîmb, atletul profesonist în chip de primadonă cu fumuri...

Chiar atît de departe de ţintă am nimerit? zîmbi ea, i M o privire provocatoare pe care Daniel Strahan i-o susţinu hlrn şovăire.

în legătură cu mine... da. în legătură cu alţii din lipo .. nu. Jocul s-a schimbat dramatic, în ultimii cîţiva Ulii.

Aşa...?

Pentru Nia, era un teren nesigur, dar prefera să nu-1 întrerupă. Exista oricînd posibilitatea ca, dacă se dovedea o interlocutoare inofensivă, agreabilă chiar, Daniel să in cepte pînă la urmă să-i acorde interviul.

I ixplicaţia lui sosi sub forma a două cuvinte scurte:

- Sume grase.

Pe chip i se citea o undă de dispreţ.

Chiar atît de mult s-au schimbat lucrurile?

A, da..., răspunse el tărăgănat.

în ce sens?

Pe măsură ce privirea îi devenea tot mai îngîndurată, degetele i se flexară, apoi se înlănţuiră între ele. Nia i le privi, observîndu-le atît lungimea, cît şi forţa latentă. Erau lunile frumos formate, parcă invitînd să fie explorate şi mlmirate, unul cîte unul. La acest gînd, i se tăie respiraţia, uşa că facu un efort să ridice privirea, tocmai la timp pentru a vedea în ochii lui Daniel că acesta observase, înainte c expresia să-i dispară sub o mască de detaşare.

Vorbind încet, Daniel începu:

- Pe vremuri...

- ... cînd jucai şi *tu?* îl tachină ea, cu blîndeţe.

Ca pentru a o pedepsi - sau a o răsplăti? - Daniel surîse, cu acel zîmbet al lui ce părea sincer pînă la Dumnezeu, un zîmbet care-i topea Niei propriul sentiment de detaşare şi o lăsa chinuindu-se să-şi amintească' momentul şi locul în care se afla.

- Pînă în ultimii mei cîţiva ani ca jucător, se plătea prost şi aveam foarte puţine beneficii. Apoi a urmat marele salt, mai ales datorită televiziunii.

Se rezemă de spătar, cînd chelneriţa le aduse o cara de vin alb şi două salate proaspete, după care o aşteptă să le umple paharele şi-l ridică pe al său, într-un toast.

- Pentru unda ta de îndărătnicie.

Nia îi imită gestul, cu un zîmbet.

- Şi pentru a ta.

Sorbiră amîndoi, înainte ca Nia să-l îndemne să continue.

- Vorbeai despre televiziune...

Daniel dădu din cap.

- Ştiai că, potrivit regulamentelor ligii, în timpul fiecărei reprize trebuie să existe cel puţin două *time-out*-uri

Cînd Nia înălţă întrebător din sprîncene, începu să-i explice:

-Publicitate. Titulatura jocului. Şi o sursă de milioane de dolari. Echipa primeşte sume fabuloase pentru drepturile de a-i fi televizate meciurile. în schimb, jucătorii sunt trataţi ||i nişte artişti de divertisment. Primesc bani. Cazare llmn-ntîi. Numeroase avantaje colaterale. Ca să nu mai vorbesc de sponsorizări.

Meciul în sine a avut de suferit? îl întrebă ea, linpingîndu-şi alene salata prin farfurie, cu furculiţa.

Daniel luă o îmbucătură, înainte de a-i răspunde:

Nu pot spune tocmai că „a avut de *suferit*“. Mai di grabă „s-a *schimbat“.* înainte ca echipa să funcţioneze pt o echipă; acum, antrenorii lucrează cu un grup de indivizi mir trebuie să fie învăţaţi - şi să li se reamintească încontinuu - să coopereze. Există mult mai multe rivalităţi yl discordii, bazate exclusiv pe faptul că un jucător poate |timii mai mulţi bani pentru că face o muncă despre care uliul consideră că e inferioară celei prestate de el.

Mi se pare cam sensibilă treaba...

Aşa şi este. Antrenorul modern este mai mult un diplomat decît orice altceva.

Şi-ţi place... să fii antrenor?

Daniel ridică din umeri.

Cîştig o pîine cinstit.

Ei, haide..., şarjă ea uşor. Nu se poate să nu însemne pentru tine mai mult decît *atît.* Ca să fii bun la ceea ce Im i, trebuie să-ţi şi *placă.*

Ca la un semnal, apăru un coş cu felii de pîine lini icnească. Daniel i-1 oferi Niei, care clătină din cap în Hi’inn de refuz, apoi luă o felie pentru sine şi începu să o lingă cu unt. Nia îl privea, în aşteptare, sperînd să-i vorbească mai departe despre angajamentul lui emoţional. I)nr Daniel rămase tăcut, iară ca Nia să vadă altceva decît un om foarte încrezător în sine şi care ştia să-i depisteze tacticile de conversaţie. Bazîndu-se pe o experienţă bogat de ani de

zile, arunca mingea în lungul terenului, dreţ spre coşul echipei adverse.

- Şi-ţi place munca *ta?* o întrebă, privind-o peste **buza** paharului de vin.
- Mhm.
- Vorbeşte-mi despre articolul ăsta.
- Cel despre tine?
- Nu, Antonia, o dojeni el, cu un zîmbet. Cel pentru care *speraseşi* să mă agăţi.

Nia îşi dădu dintr-odată seama că nu voia să-i spună nimic despre articol. Avea ea însăşi prea multe îndoieli în legătură cu el - ca să nu mai spună cît de stînjenită se simţea.

-A, răspunse ea, încreţindu-şi nasul, nu te-ar interesa să auzi despre el. In fond, dacă nu te interesează să iei part® la interviuri...

- Spune-mi.

Ezitarea ei era stîngace, impresie întărită de expresia! spăsită care-i apăruse pe faţă. Daniel observă imediat. în sfîrşit, Nia optă pentru o dezvoltare vagă a subiectului. 1

- E un articol care va evidenţia cîteva personalităţi de prestigiu de pe Coasta de Est...
- De „prestigiu“? o întrerupse el, simţind că era vorba de mai mult decît atît.

Nia îşi umezi buzele, apoi coborî privirea.

- De prestigiu, şi... şi...
- Ei, şi mai cum? Bogaţi? Atrăgători? Bruneţi?! Fermecători?
- Da, de „aroganţi“ ce-ai zice? replică ea, îmbuf- nîndu-se.

Daniel o privi cu o expresie ciudată.

('hiar *ai* probleme cu însărcinarea asta, nu?

Propriile ei cuvinte, pe care le rostise mai-nainte la ^irlc, reveneau acum s-o bîntuie. Nu părea să aibă niciun fu-ii să nege.

In timp ce vorbea, Nia îşi aruncă mîinile în sus. (iăsesc că e absurd! Cei mai eligibili zece bărbaţi •lin I st - m-apucă dracii numai cînd mă gîndesc la tema «Mu de fiecare dată! *j*>

Cei mai eligibili zece bărbaţi din Est? repetă el, tu \ t nindu-i să creadă. In *Eastern Edge?*

Aşa am spus şi *eu!* se strîmbă Nia. Că e ridicol! Dar Itill s-a încăpăţînat. Ai auzit vreodată o prostie mai mare t ii nsta?

I)aniel nu apucă să-i răspundă, căci în acelaşi moment li ııı adusă mîncarea. Erau leluri atrăgătoare - friptură de ' ııı'I feliată subţire, în sos de smîntînă, cu un amestec de li i'iimc şi zarzavaturi care includea vinete, zucchini, ardei ţi nllc cîteva delicatese.

Mulţumesc, Sue, îi zîmbi el chelneriţei, care roşi şi plnî iară o vorbă.

Mănînci des aici? îl întrebă Nia, surprinsă de familia- Hlnlea cu care el trata personalul. Nici la lista de bucate nu NU deranjase să arunce vreo privire, şi totuşi i se făcuse o prezentare culinară magnifică. Iar aromele... ei bine, mumele erau de-a dreptul divine.

A, de mai multe ori pe săptămînă - cînd suntem «nisă. Locuiesc în apropiere... şi nu sunt un bucătar i Hliaordinar de talentat. Asta-i specialitatea zilei. îţi place tulul?

- Dacă-mi place...?! Dar e fermecător! Numai că s destul de surprinsă. Vreau să zic, unde-s toate strîngeri de mînă, bătăile pe umăr şi conversaţiile despre basch din partea patronilor şi a celorlalţi clienţi?

Ochii lui se îngustară.

-

Dacă dădeam aici peste aşa ceva, a doua oară nu puneam piciorul înăuntru! Iar proprietarul ştie. E destul d(rău cînd frecventezi aeroporturile şi restaurantele elegant şi te recunosc tot felul de oameni. Nu contează cît eşti d obosit, de flămînd sau de grăbit - publicul are *pretenţii* d la tine. De-asta iau masa aici. Oamenii ăştia nu-mi pretiă *nimic.* Şi... Făcu o pauză, după care continuă, cu glas m scăzut: mai există un motiv pentru care n-am să te las scrii despre mine. Am *nevoie* de discreţie cu privire la via) mea particulară. «

Forţa declaraţiei lui declanşă un scurt interval de tăcer timp în care începură să mănînce. Nia reflecta la sen mentele lui, contrariată mai ales de acea discreţie pe car Daniel punea atîta preţ.

- De ce *eşti* „eligibil“... Daniel? îl întrebă ea - în part pentru plăcerea de a-i pronunţa numele mic, care-i ven^ atît de comod pe buze.

Zîmbetul lui dovedi că îi plăcea la fel de mult să şi audă din gura ei.

- Da, aşa mă cheamă: Daniel. ... Şi de ce **sun** „eligibil“? Păi, fiindcă nu-s căsătorit, presupun...

- De-atîta lucru am reuşit să-mi dau şi eu seama, glum ea, pe un ton cam năzuros. Dar de ce nu eşti căsătorit?

Daniel ridică din umeri, ca pentru a minimali importanţa întrebării.

Nu se potriveşte cu stilul meu de viaţă.

Ai fost vreodată însurat? l i ignoră întrebarea, continuînd să mănînce în tăcere, lliup de aproape un minut.

Asta începe să sune suspect de asemănător cu un Interviu.

Nu e niciun interviu, se grăbi ea să-l asigure. Sunt llnm curioasă.

Evident.

Si să ştii că *este* ciudat să văd că un om ca tine nu are h parteneră stabilă. Dacă nu în alt scop, măcar ca să-ţi ţintească acasă...

Daniel îşi puse furculiţa jos.

Cîenul de femeie care să mă intereseze ar trebui să lh nlît inteligentă, cît şi independentă. Chiar crezi că un *Hu menea* gen de femeie s-ar mulţumi să stea în casă, Hflcplîndu-mă să mă întorc la cele mai anormale ore din zi |l din noapte?

Dacă te-ar iubi, ar putea.

Eu nu i-aş cere *niciodată* unei femei să facă asta. Viaţa cuplurilor căsătorite e o cruzime. Tu, în primul rînd, mi Irebui s-o ştii!

Nia tresări.

Lovitură sub centură, murmură ea, răsucindu-şi stînjenită pandantivul. Dar vina a fost şi a lui David, şi a mea.

De-asta dispreţuieşti în totalitate jocul de baschet?

Nu-1 dispreţuiesc, doar... doar că... orice e legat de Inr.t het îmi trezeşte amintiri dureroase.

Se încruntă, ridicîndu-şi paharul de vin ca să soarbă dllt el,

absentă, apoi îl puse la loc pe masă şi trase adînc MIM in piept.

- Ar fi trebuit să-mi treacă, de-acum, şopti e dorindu-şi să fi fost aşa, temîndu-se că relaţia cu acest oi avea să complice problema din mai multe puncte de veder Nu numai că făcea parte într-un mod vital din lumea j care ea o evitase cu religiozitate de-a lungul anilor, d* trebuia să recunoască faptul că, în mod cu totul involunta îl găsea foarte atrăgător.

- Cît timp a trecut de-atunci?

Glasul lui era blînd şi liniştitor — o altă faţetă a acel tentaţii. Dacă ar II fost bădăran şi necioplit, l-ar fi puti arunca uşor la grămadă cu celelalte motive pentru care displăcea baschetul. Dar el părea să fie inteligent, un oir care gîndea cu adevărat. Din cine ştie ce motiv, simţea putea să-i afecteze emoţiile.

- Cinci ani şi-un pic, răspunse ea, privindu-1, într-C încercare de a-şi regăsi stăpînirea de sine. Am fost căsătorii timp de aproape încă cinci, dintre care cea mai mare parii a fost cu dificultăţi.

- *Erai* mult mai tînără decît David, nu-i aşa?

- Mhm. Cu cincisprezece ani, mai precis.

I se părea absolut normal să vorbească aşa cu Daniel,; Avea o anume putere care o inspira să se confeseze; era efi un vechi prieten care se mulţumea s-o asculte.

- Dar... diferenţa de vîrstă n-a jucat decît un rol secundar în problemele noastre.

-Aşa...?

Straturile de păr închis la culoare se legănară lucind, cînd Nia clătină din cap.

- Nu ne puteam coordona vieţile. Mergeam în direcţii | diferite, atît fizic, cît şi emoţional.

Atunci, n-au fost numai... femeile?

Nia zîmbi cu tristeţe.

Nu te porţi deloc cu menajamente, aşa-i?

I .a ridicarea lui tăcută din umeri, se simţi obligată să-i Hpundă la întrebare.

Nu, oftă ea. Oricît aş încerca eu să cred contrariul, Itilu li

lilatea era doar o parte din toată problema. Aveam Hrvoio de un soţ, de cineva care să-mi fie alături, cu care nit mi împart viaţa. Iar David nu avea nevoie decît de iul •i n a lui preferată din ziar... şi de baschet.

(ateva momente, mîncară în tăcere. Daniel reflecta la §t< ,i ce-i spusese Nia, constatînd cu mirare paralele cu viaţa yl nevoile lui proprii. Ea îşi analiza propriile gînduri şi Uimirea de a şi le fi împărtăşit atît de liber. Dar avea de-a IM. c cu un om care ştia să pună preţ pe confidenţialităţi; cu (Ijimanţă, avea să respecte şi secretele ei. Era sigură că tot n r,i ce-i mărturisise n-avea să se-audă şi în afara acelui W'i'iireu de restaurant.

îl mai vezi cu vreo ocazie? se interesă Daniel în cele ilm urmă, rezemîndu-se de spătar ca să-şi facă digestia.

Pe *tine* ar trebui să te întreb asta, mormăi Nia. Cred l*n scrie despre meciurile pe care le jucaţi cu Spurs.

Da, îl văd într-adevăr, cînd jucăm în San Antonio. Mi lnţiile noastre sunt strict profesionale.

făcu o pauză, cu privirea ochilor săi căprui îmblîn- ■dlidu-se încă înainte de a-i pune întrebarea:

Ţi-e dor de el?

Nu.

Eşti foarte sigură, p -

Sunt.

- Locuieşti singură?

-Da.

- Şi te şi simţi singură?

Peste ochii ei părură să se lase nişte obloane, în tim ce îşi ţinea respiraţia, după care îl privi printre gene. Cobot vocea, imitînd-o pe a lui, cu un amestec de ezitare şi umoi

- Asta începe să sune suspect de mult ca un interviu,

- Nu e niciun interviu, zîmbi Daniel, amintindu-şi riposta ci de dinainte şi reproducînd-o. Sunt doar curios.

- Curios în legătură cu *mine?*

Merita să încerce să-i distragă atenţia; compania lui era mult prea confortabilă. Avea nevoie să-şi aminteasq acut cine era şi de ce se afla cu el la masă.

- N-am nimic de oferit. *Tu* eşti omul cu viaţa secretă, *Tu* eşti cel despre care vrea publicul să afle cît mai multe, Haide, Daniel. Zău că aş vrea să fac interviul ăla.

Starea lui de relaxare blîndă rămase un lucru de domeniul trecutului. In timp ce devenea rigid, ridică două degete spre chelneriţă, care le aduse imediat două cafele fierbinţi. Nia îl privea cu atenţie, surprinsă de schimbarea lui bruscă de dispoziţie şi, în chip straniu, întristată că trebuia să-şi ia rămas-bun de la prietenia sa. Era ca şi cum faptul de a-i fi amintit cine era *el* l-ar fi făcut să-şi aducă aminte pentru cine lucra *ea.* Era o progresie necesară 1 evenimentelor; la urma urmei, Daniel avea să pornească înapoi spre stadion, în vreme ce ea urma să se întoarcă la Boston şi la redacţia revistei *Eastern Edge.*

- O, nu! exclamă, dintr-odată preocupată de faptul că fusese aşteptată la redacţie mult mai devreme. Trebuie să dau un telefon. Există vreun telefon public pe-aici?

Daniel se întinse, îşi vîrî mîna în buzunarul panta- ■jinilor şi-i dădu o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi.

în spate.

Nia privi fisa.

Asta pentru ce e? întrebă, cu portofelul în mînă, în llmp ce ieşea din separeu.

Pentru telefon.

Păi, am mărunţiş.

la-o, ordonă el, cu un glas asemănător celui pe care-1 folosise la antrenamentul de dinainte, cînd le dăduse lii .li acţiuni jucătorilor. Avea o expresie încordată, iar Nia treieră să nu-1 mai provoace.

Luînd moneda, ieşi pc uşa din spatele restaurantului. I iuni-odată, în minte începură să i se învălmăşească toate ■Andurile, anticipînd furia lui Bill Austen că nu ajunsese In şedinţa de redacţie, scepticismul lui cînd va auzi că I tunici Strahan refuzase cererea şi crisparea lui Daniel în legătură cu întreaga situaţie. Şi-atunci, cînd avea atît de umile motive legitime de îngrijorare, de ce o mai obseda llli lleac ca acea mică monedă, încălzită intim de mîna lui, |ie care Daniel o scosese din buzunarul de la şold?

încruntîndu-se, în timp ce-şi făcea singură reproşuri, iliiilu telefon, scuzîndu-se faţă de Bill cît putea de bine şi punînd cît mai mult în seama lui Daniel vina întîrzierii ei ııı şedinţă.

îmi face mari probleme, Bill, spuse ea încet, ca să nu **fie** auzită. Cred c-ar fi mai bine să-l avertizezi din timp pe yjfu'.

Dar glasul de la celălalt capăt al firului numai înţeleşilor nu părea.

- Convinge-1, Nia. Dacă poate cineva s-o facă, tu eşti aia. Fii vicleană. Fii feminină. Bagă-i-te pe sub piele. 1

-Ai idee ce-mi ceri? întrebă ea, deznădăjduită.

Răspunsul lui Bill fu sever şi tăios:

-Nu-ţi cer să faci nimic altceva decît să fii persuasivă] Ştiu că nu arzi de nerăbdare să-ţi îndeplineşti misiunea asta] dar vreau totuşi să-ţi dai toată silinţa înainte de a te lăsa păgubaşă.

- Omul ăsta e *foarte* încăpăţînat, insistă ea.

Şi oare de ce se simţea ca o trădătoare cînd spunea acest lucru?

- Ei bine, fii şi *tu* încăpăţînată! se răsti Bill, facînd~o să-şi readucă aminte, cu un şoc, toastul pe care-ı schimbaseră atît de recent ea şi Daniel. Şi să ajungi aici înainte de a irosi complet ziua asta, Nia. Dacă nu discutăm despre articolul ăla cu colegiile, n-o să mai prindă închiderea ediţiei pentru numărul pe luna viitoare. Aşa că trebuie să-ll terminăm azi!

- Ştiu, murmură ea. Ştiu. Am să ajung în maximum oj
oră.

După ce puse receptorul în furcă, îşi rezemă fruntea de perete. In unele zile, toate mergeau anapoda...

- Totu-i în regulă?

Nia ridică brusc capul, surprinsă să-I găsească pe Daniel stînd sub arcada care dădea în mica firidă în care se afla telefonul. îşi înfundase mîinile în buzunarele pantalonilor, astfel împingîndu-şi înainte piepţii blazerului, ceea ce lăsa să i se vadă cămaşa întinsă peste pieptul lat. O, *era* atrăgător...

- Ăă..., da... începu ea, după care întoarse foaia, răpusă de indignare. Adică, nu! se corectă, scrîşnind încet din dinţi.
Nu e deloc în regulă. Şeful meu e furios că am întîrziat - ııı II trebuit să parcurgem împreună nişte materiale, în ilnpă-amiaza

asta. Pînă ajung înapoi în oraş, de-abia dacă li iift mai am timp de ceva. Puţin îi pasă că *tu* m-ai luat la masă cu arcanul. La o masă intimă, în doi, pufni, niimcîndu-şi capul pe spate. Şi singura care-a fost cît de i (11 intimă sunt *eu*.

Ochii îi aruncau scîntei de furie.

- Dacă aveam mai mult timp, cine ştie, poate mă lăsam-' luiicrită ca să-ţi spun toată povestea vieţii mele! Ceea ce ıuı pot să înţeleg e cum ai reuşit să mă faci să vorbesc...

• Aud eu nici măcar nu te pot convinge să te *gîndeşti* să-mi lulorci favoarea.

Respiraţia ei neregulată era o consecinţă directă a eforturilor pe care le facea ca să-şi ţină furia în frîu. Era acut i nnştientă de locul în care se aflau; dacă ar 11 mers într-un local mai discret, s-ar fi putut burzului mai sonor la el. Aşa, nu putea decît să-l privească încruntată.

Pe tot parcursul acelui baraj de cuvinte clocotitoare, I tnniel nu se clintise. Şi nici acum nu scoase o vorbă timp iIc aproape un minut întreg.

-Ai terminat? întrebă el calm, ascunzîndu-şi sub o apa- ronţă civilizată orice gînd pe care i-1 produsese ieşirea ei.

-Da!

-Atunci, hai să plecăm de-aici.

Şi, îndreptîndu-şi umerii, se întoarse în loc şi o conduse .pre ieşire.

curtul drum de întoarcere fu parcurs în linişte. Nia se uita pe geamul maşinii, cu bărbia rezemată în pumn. Daniel nu-şi lua ochii de la drum. Cînd în faţa lor se profilă stadionul, parcă maşina lîngă a ei.

Privirea Niei coborî în poală, pe cînd trăgea adînc aer în piept, ca să-şi adune curajul.

-Ascultă, Daniel, îmi pare rău pentru ieşirea aia. Nu se cuvenea.

- Nu se cuvine să spui ce-ai în minte?

Glasul lui era calm, stăpîn pe situaţie.

O sinceritate înnăscută o făcu să ridice capul, cu ochii spre ai lui.

- Nu se cuvenea să descarc frustrările *mele* pe tine. Sunt sigură că ai şi tu destule probleme. Şi-n plus, ai avui dreptate, în birou: nu *lu* mi-ai cerut să vin aici. în fond, n-ai cerut nici ca *Eastern Edge* să aleagă acel subiect de articol. îmi pare rău dacă ţi-am stricat timpul liber... şi prînzul.

S Daniel se rezemă de spătarul scaunului tapiţat cu piele scumpă, privind un moment drept înainte, apoi îşi întoarse capul spre ea.

f' - N-ai stricat nimic.

în glasul lui se simţea o vibraţie mai profundă, pe care Nia ar fi putut s-o ignore, dacă nu i-ar fi văzut lucirea tenebroasă din ochi... Deveni mai conştientă de intimitatea maşinii şi de acel exemplar longilin şi suplu de mascu- liliilate de lîngă ea. Oricît era de furioasă pe el, nu putea NII nege atracţia puternică pe care o exercita asupra ei.

I >nnicl Strahan era un amestec de frumuseţe bărbătească şi **Ncn/.ualitate** subtilă, aprinzînd în ea sentimente cărora pur '¿i simplu nu le putea face faţă.

Blestemîndu-şi propria vulnerabilitate, trase de mî- lli i ul portierei, înjurînd încet cînd acesta nu vru să cedeze. Ilinţul prelung care se întinse prin faţa ei rezolvă problema i a o răsucire de mîner, chiar în timp ce apropierea sa îi lipi ca temporar tendinţa de a fugi. Se retrase încet, refăcînd Itaseul care trecea prin dreptul mijlocului ei, pe sub sîni. Căldura lui era vie, în pofida straturilor de lînă şi stofa i'itrc-i despărţeau.

Nia inspiră, ezitînd, apoi ieşi, numai pentru a fi oprită linşi o dată lîngă propria ei maşină de glasul profund care-i Nh igă din urmă, acoperind cu uşurinţă sunetul vîntului vioi 111* primăvară:

- Am să mă gîndesc.

Temîndu-se că nu auzise bine, Nia se întoarse încet. Intre el sc găsea maşina maro a lui Daniel, al cărui braţ se rezema |*5 capotă. Acum, că-i captase atenţia, ocoli maşina cu mişcări mai relaxate, venind pînă în faţa ei.

Am să mă mai gîndesc, repetă el, ridicînd mîinile i ıı palmele spre ea, într-un gest împăciuitor. Nu-ţi pot promite că voi fi de acord, dar *am să mă gîndesc.*

i ;

Scepticismul se ivi pe faţa ei cu trăsături armonioase

făcînd-o să se încrunte, dar cuvintele îi scăpau. Se simţe nedumerită, oscilînd între a-1 privi pe Daniel ca pe u sportiv superb... sau doar ca pe un bărbat superb. Nesigur chibzui la această dilemă, în timp ce-şi debloca distrat; portiera şi se aşeza la volanul propriei sale maşini. Sunetul portierei trîntite avu efectul unei detunături încurajatoare acea barieră simbolică era de preferat în locul accesulu total. Pradă unui impuls, coborî geamul şi-l privi cu och mijiţi pe Daniel, al cărui cap era aureolat de soarel după-amiezii.

-Ai să te gîndeşti...? îl întrebă ea, cu o neîncreder copilărească.

Daniel dădu din cap, aplecîndu-se ca să-şi apropie faţa de a ei.

- Am să mă gîndesc.

Licărul devenise o lucire, făcînd-o pe Nia să rămînă pe loc, fascinată.

- Şi... cărui fapt îi datorez această schimbare de atitudine? întrebă ea, cu un zîmbet mai cochet şi mai sfio. ca oricînd.

Sunetul calm al propriului ei glas, mai delicat şi ma feminin, îi dădu tocmai răspunsul pe care-ı dorea. în timp ce zîmbetul i se ştergea de pe buze, inima i se opri o clipă în loc. *Porneşte maşina!* ţipă o voce mică în capul ei, dar Nia nu mai putea face nicio mişcare. Ochii lui Daniel î eliberară pe ai ei, numai pentru a coborî spre buza de jos pe care şi-o muşca fără să-şi dea seama. Nu aşa ceva dorise... Era mult prea periculos... Daniel Strahan arăta prea atrăgător ca bărbat; n-ar fi trebuit să se joace cu focul în felul ăsta.

Nu, şopti ea, condensîndu-şi protestul într-un singur t II vînt raţional.

Dar Daniel îi încălca în tăcere obiecţia, aplecîndu-şi i lipul

pînă cînd chipul lui ajunse aproape de al ei... atît • Ir aproape... încă o dată, Nia protestă, clătinînd încet din t ap, pentru a încerca să conteste forţa irezistibilă ce părea destinată să-i atragă unul spre altul. Căldura lui o învăluia, Imobilizînd-o pe neaşteptate, în timp ce buzele lui se apropiau de ale ei milimetru cu milimetru, pînă i le atinseră. Dulceaţa sărutării o copleşi. Era un sărut uşor şi gingaş, ı «ıı c-i alunga spaima, gîdilînd-o cu mîngîieri abia simţite. (.md Daniel se retrase, Nia scoase un gîfîit sufocat, dar el

0 sărută încă o dată, la fel de uşor şi de scurt ca prima oară.

Işi simţea buzele înfrigurate cînd Daniel i le lăsă din nou ııı pace, de astă dată pentru a-i contempla roşeaţa din obraji şi lumina dorinţei ce i se aprindea încet în ochi.

Preludiul lui funcţionase, lăsînd-o receptivă şi în alertă. Nu opuse nicio rezistenţă atunci cînd buzele lui coborîră pentru a treia oară, întîlnindu-le pe ale ei pe deplin şi cu o putere persuasivă care-i aruncă simţurile în plin haos. Forţa poruncitoare, dar blîndă a sărutului o înrobise; răspunsul

1 i era inevitabil.

încet, Nia se deschise, cu o implicare cum nu mai cunoscuse de ani de zile. Era curioasă, la fel de preocupată «Ic virilitatea lui, pe cît era şi el de abandonul ei. Punînd stăpînire pe ea, Daniel adînci sărutul. Dacă aceea era prima ofertă din stocul lui personal, o savură pe deplin. Cu ochii închişi, absorbi gustul îmbătător al gurii lui, un gust prin i arc se simţea amintirea cafelei cu frişcă şi patru pliculeţe de zahăr. Simţindu-i voluptatea, Daniel îi oferi mai mult, sondîndu-i umezeala gurii cu vîrful limbii. Un tremur de plăcere pură o străbătu, pîrjolitor.

Dintr-odată, un strigăt răguşit, însoţit de un şuierat prelung şi sugestiv şi alte cîteva îndemnuri, îi făcu să se I despartă, spulberînd momentul într-o brutală revenire la realitate:

- Miştooo, dom' antrenor!
- Sări pe ea, şefule!
- Ia la profuuu'...! Tot aşa!

Eliberîndu-i buzele, cu un geamăt cutremurat, Daniel se îndreptă încet. Ochii lui îi susţinură o clipă pe ai Niei, I cu o expresie de scuză tacită, înainte de a întoarce capul pentru a se uita încruntat la cei trei Breakers care mergeau ţanţoş prin parcare. Primul lucru pe care-1 observă Nia fu înălţimea lor; aşa cum observase clar încă din timpul antrenamentului de dimineaţă, îl dominau vizibil pe Daniel. Al doilea lucru pe care-1 remarcă, şi mai surprinzător decît primul, fu reacţia lor faţă de antrenor. Acesta nu scoase o ? vorbă, privindu-i doar, cu mîinile proptite ameninţător în şolduri. Ca şi cum ar fi primit o lovitură de bici, cei trei se 1 abătură din drum, grăbindu-se spre o maşină care-i aştepta.] Se buluciră înăuntru într-o învălmăşeală de braţe şi picioare, j amintindu-şi cu întîrziere să-şi vadă de treburile lor, iar maşina demară în trombă.

Fusese o demonstraţie impresionantă, aceea a puterii lui Daniel, dar corespundea perfect cu spectacolul mai personal pe care i-1 oferise cu cîteva clipe mai înainte. Nia îşi 1 dădu seama, cu brutalitate, ce nechibzuită fusese.

Cînd Daniel se întoarse şi deschise gura să vorbească, mîna ei se ridică, cerîndu-i printr-un gest să tacă. De data J itNia, cînd o văzu clătinînd din cap, păstră şi el distanţa. I)c/.nădejdea ei era evidentă.

-Trebuie să plec..., şopti ea cu voce răguşită, pornind muşina şi scoţînd-o din spaţiul de parcare.

Ieşi în stradă Iară o singură privire în urmă. Mai mult decît orice, avea nevoie să se gîndească. Aerul răcoros nAvălea prin geamul deschis, calmîndu-i treptat simţurile ţi limpezindu-i mintea. Avea la dispoziţie douăzeci de minţile, cît dura drumul pînă la redacţie, ca să se dumirească ııı legătură cu ceea ce se întîmplase.

Dintre emoţiile care i se învolburau în minte, pe primul loc

stăteau mustrările de sine. Pentru prima oară în cariera ci profesională, o rasolise în stil mare! A, da, Daniel Strahan pusese că avea să se gîndească la cererea ei. Dar oare urma într-adevăr să consimtă să-i acorde interviul? Nu! O ytiu, în adîncul sufletului.

Şi, tot în acel adînc al sufletului, ştia că nu putea să-l i ondamne cu adevărat. în sufletul ei, nu *voia* ca Daniel să i odeze - căci îl *credea* cînd îi spunea că era o persoană i urc ţinea la viaţa personală; o convinsese de acest lucru, prin vorbe, ca şi prin fapte. Dacă-1 mai hărţuia în continuare, m li însemnat să violeze ceva complet neaşteptat şi surprinzător de preţios - propriul ei respect pentru el, ca fiinţă omenească.

De-a lungul anilor de cînd lucra ca ziaristă, Nia învăţase să se bazeze pe instinct în a-şi judeca prada. Rareori i se întîmpla ca prima ei impresie să fie greşită - exagerată sau insuficientă, poate, dar aproape deloc eronată. Im acum, Daniel Strahan îi făcuse impresia unui om de ■ nracter, cinstit şi dăruit. O parte din ea nu voia să-l împartă tu alţii - şi tocmai *asta* era esenţa dilemei ei.

O sărutase. îl sărutase şi ea. După toate estimările rezonabile, încălcase tocmai prima regulă a meseriei. Nu *ea* era cea care ripostase cînd Daniel îi vorbise despre „foame“ cu subînţelesurile acelea atît de seducătoare? Şi totuşi, se topise sub atingerea lui, opunîndu-i o rezistenţă doar puţin mai mult decît simbolică. în doar cîteva ore, încetase să-l mai vadă ca pe un subiect de reportaj, începînd să privească bărbatul din el. înalt. Viril. Irezistibil. Dar era *baschetbalist.* Cum *putuse* să facă una ca asta?

Torentul deznădejdii o împinse înainte cu încă un pas. Nu exista pentru ea niciun viitor posibil cu un bărbat ca Daniel, indiferent cît de puternică era atracţia pe care o exercita asupra ei. îi spusese şi el; stilul lui de viaţă distrugea relaţiile cu alte persoane. *Şi era cazul ca ea s-o ştie mai bine ca oricine.*

Prin urmare, dacă o relaţie era exclusă, care *fusese* justificarea acelui sărut? Lăsînd la o parte simpla plăcere de

moment, nu părea să existe niciuna. Şi pînă şi *aceea* era complet necaracteristică pentru ea. Nevoia de experimente fizice i se epuizase în timpul căsniciei. Da, se întîlnea adesea cu bărbaţi, dar dorinţa fizică primară nu jucase niciodată un rol important în viaţa ei socială, de la divorţ încoace. Şi-atunci, azi ce-o apucase?

Şoseaua coti spre dreapta şi trecu de o movilă, dînd la iveală orizontul oraşului Boston. Panorama lui avu un efect liniştitor instantaneu pentru Nia, ca şi peisajul Cam- bridgeului, la stînga. Era acasă; familiaritatea zonei o încuraja, iar viaţa ei proprie o învăluia. Cînd părăsi şoseaua şi începu să parcurgă străzile din centru, se simţea deja aproape normal. încă mai avea de rezolvat treaba neter-

Minată a articolului despre bărbaţii eligibili din Est care-i » iui/ase din capul locului atîtea probleme, dar mai existau |l uite lucruri la care să se gîndească, chestiuni mult mai IfHente. Daniel Strahan putea să-şi aştepte rîndul.

Numai că Daniel Strahan nu era omul care să aştepte. TI *facea* să-i vină rîndul, preluînd ofensiva, intrînd în posesia mingii şi pornind cu ea în contraatac. Nia abia dacă rt\ usese timp să se aşeze pe un scaun, lîngă biroul lui Bill Austen, cînd sună telefonul.

Da? răspunse absent Bill, apoi aruncă o privire spre Nia Cu ambele sprîncene înălţate speculativ, îi întinse in eptorul.

Surprinsă, Nia i-1 luă din mînă.

- Alo?

Antonia...? Dan la telefon. Cum ar fi putut să uite vreodată glasul acela? E totul... în regulă?

în ultimele zece minute, reuşise să-şi alunge din minte nlluaţia penibilă în care ajunsese. Acum, totul revenea în prim plan. Şi încă, cu spectatori - nici mai mult, nici mai puţin! Era în regulă? Dacă autoreproşurile, frustrarea şi Vinovăţia erau la ordinea zilei într-o stare de fapt normală, M' putea spune că o

ducea minunat.

- Care Dan? glumi ea, neputîndu-şi stăpîni împun- NAlura.

Dar vocea îi era catifelată, Iară să sugereze nici pe departe starea de nemulţumire pe care o intenţionase.

Aha... da, e în regulă, constată el, vorbind rar, profund.

Nia încercă să şi-l imagineze în cabinetul lui, cu scaunul înclinat pe spate, pe jumătate îngropat într-o lume pe care

■

ea n-avea s-o poată împărtăşi niciodată. Din păcate, ■ mintea ei se profila bărbatul - înalt şi atrăgător. îi sim|| amuzamentul în glas:

- Şi dulce ca întotdeauna.
- Ca întotdeauna.

Daniel tăcu un moment.

- Eşti supărată?
- Hmm...

Ridicînd ochii, văzu privirea pătrunzătoare a lui Billf aşa că se grăbi să-şi ascundă faţa, lăsînd capul în piept aşezîndu-se pe colţul biroului, parţial întoarsă cu spatele,

- Pe *mine?*

Acum, din receptor părea să se simtă o anumită und# de îngrijorare.

- Printre altele.
- Pe... oamenii mei?
- Sunt fermecători, replică ea, cu sarcasm sec.

Daniel mai şovăi un moment, apoi se avîntă:

- Pe tine însăţi?
- Bingo.

Fără să-şi dea seama ce facea, Nia îşi strecură degetul cel mic prin spirala cablului telefonic şi începu să-l răsu* ceaşcă.

- Ei bine, te rog să nu fii. E nevoie de doi parteneri, sil ştii...

- Mie-mi spui?
- ... ca să dansezi tango.

Nia îşi muşcă buzele, încercînd să nu-şi piardă răbdarea. Bill se foi pe scaun - iar Daniel, ca prin miracol, părea să le ştie pe toate.

Şeful tău e acolo?

Mhm...

Şi o privea cu o expresie foarte ciudată.

ILi bine, spune-i c-am să mă mai gîndesc.

Nu vei accepta în ruptul capului.

I)cgetul îi dispăruse complet în cablul înfăşurat pe el. Ba s-ar putea.

Mă îndoiesc.

Tu nu vrei?

Nia îşi apăsă bărbia şi mai mult în piept, astfel că vocea II Ieşi aproape înfundată.

- Nu.

Pauza care urmă era întru totul previzibilă.

Iii bine... asta, *da,* mă surprinde. Şi ai tras concluzia Iftiiintc... sau după... ce ne-am cunoscut?

Puţin înainte, puţin după.

Cu coada ochiului, îl vedea pe Bill devenind tot mai Hjţilnt.

Ascultă, continuă ea, aproape în şoaptă, nu pot vorbi in tim. Trebuie să închid.

OK. Să fii cuminte, răspunse el, Iară să pară deloc nfiiseat că-ı expedia aşa.

Şi tu.

îşi dezlipise deja receptorul de ureche, cînd auzi următoarele lui cuvinte:

Ai să te uiţi la meci, diseară?

I - Nu.

De ce nu încerci, măcar?

N-n.

Acum începea să-i dispară în cablu şi inelarul.

- S-ar putea să-ţi fie de folos... dacă mai speri să scrii articolul ăla.

- Nu mai sper.

- Cine ştie.

- Nu e un articol despre meciuri.

-Aha... da, ai dreptate. E despre mine. Dar... există cu adevărat vreo deosebire?

Vocea ei se ridică pentru prima dată, pe un ton insistent:

- Da! Ştii bine că există!

Din nou, îşi dădu seama că zîmbea, putînd aproape să-i vadă surîsul dansînd la colţurile buzelor ferme.

-Atîta vreme cît *şi iu* ştii. Ai grijă.

Şi închise, lăsînd-o cu privirea spre receptor. Mîn;i fermă a lui Bill fu cea care o debarasă de povară, punîndu-l la loc în furcă, în timp ce Nia se chinuia să-şi elibereze degetul din cablu. încă mai stătea cu capul în piept, cînd Bill o întrebă categoric:

- Ce-a vrut să *însemne* asta?

în clipa cînd privirea ei o întîlni pe a lui, îşi dădu seama că degeaba ar fi încercat să-l poarte cu vorba. Dacă trebuia să fie înlocuit unul dintre cei cinci bărbaţi eligibili din Est despre care era vorba în articol, era mai bine ca Bill Austen să afle imediat.

-A vrut să *însemne* „Daniel Strahan“.

Surprinderea iniţială a lui Bill fu înlocuită rapid dc perspicacitate.

- Hop-paa...

- Hopa-hopa şi-ncă cum! se strîmbă Nia. N-o să accepte.

-A refuzat categoric?

Nici de astă dată nu putu să-l mintă:

- Mă rog, a spus c-o să se mai gîndească. Dar, după ce mu stat de vorbă cu el aproape două ore, pot să-ţi garantez i n n-o s-o facă.

- Nici chiar după ce ai vorbit cu mine n-ai reuşit să-l t imvingi?

- *Cu atît mai puţin* atunci!

Cu ochii minţii, revăzu acele ultime cîteva minute, şi nhrajii i se înfierbîntară, cu totul împotriva propriei sale . vttinţe. Bill îi văzu imediat roşeaţa şi, ridicîndu-se de la birou, porni spre avizierul cu sarcini pe care începu să-l audieze ostentativ, pentru a-şi ascunde expresia de pe chip.

- Azi l-ai cunoscut prima oară?

-Da.

Bill ridică o mînă, mîngîindu-şi bărbia.

-Interesant...

-Ce ţi se pare atît de interesant? ripostăNia impulsiv - dar abia cînd Bill se întoarse iar cu faţa spre ea îşi dădu •ifiima la ce anume facea aluzie.

-Acea... conversaţie pe care tocmai ai avut-o cu el, muncă Bill o privire insinuantă spre telefon. Mi-ai lacut impresia că vorbeai cu un vechi prieten, eventual cu un Iubit... în pofida acelui „Care Dan?" pe care l-ai aruncat Iu început.

Consternarea lacu ca obrajii Nici să se înroşească şi mai intens.

-Nu mi-e nici vechi prieten şi *nici* iubit. Dar are el un mod al lui, aparte, de a... ţi se vîrî pe sub piele.

- Poate ţie, că mie, în niciun caz! Adineaori, ţi-a provocat o reacţie cît se poate de feminină.

- Atunci, intervievează-1 tu, Bill, îl imploră ea, cu blîndeţe, dar şi cu disperare. Eu de la început am avui probleme cu articolul ăsta. Dacă te temi că-s prea susceptibilă faţă de el, ia-i tu interviul. Ştii bine ce părere am despre tot ce are legătură cu baschetul.

Nu se întîmpla prea des ca Bill Austen sau oricine de la *Eastern Edge* s-o vadă pe Nia Phillips atît de tulburată. Făcîndu-i-se pentru un moment milă de ea, din cauza situaţiei în care ajunsese, Bill o întrebă pe un ton înţelegător:

-Tot aşa de greu ţi-e...?

- Mhm..., murmură ea, cu un dezgust vizibil pe faţă.

- Dar Strahan ţi-a plăcut... ca persoană?

Nia aproape că-i vedea rotiţele minţii învîrtindu-se, şi nu-i plăcea deloc direcţia în care o luaseră.

-Bill...

Numaidecît, compasiunea lui Bill deveni un lucru de domeniul trecutului; se hotărîse.

- Mergi înainte, Nia. Doar încă puţin. Vezi dacă-1 poţi face să se răzgîndească.

- Bill, insistă ea, pregătindu-se pentru luptă, nu cred că...

- Iar acum, în legătură cu materialul ăstălalt, o întrerupse el, uitîndu-se semnificativ la ceas. Avem o oră ca să-l ducem jos.

Bravînd încă o clipă, Nia îl privi lung, după care, dintr-odată răpusă de oboseală, clătină din cap, cu un oftat. Nu se stabilise nimic, dar măcar Bill ştia cum stăteau lucrurile. Cînd interviul cu Strahan se va contramanda, cum Nia nu se îndoia că urma să se întîmple, avea să poată spune că-1 avertizase pe Bill din timp. Dacă erau nevoiţi ■ i i găsească în ultimul moment un înlocuitor, nu era ea de vină. Iar dacă Bill se mulţumea să lase situaţia aşa cum era, deocamdată, treaba lui. Păcat numai că nu era chiar nlît de simplu...

Daniel Strahan era ca o căpuşă care i se înfipsese sub piele şi nu mai putea fi dislocată de-acolo cu niciun chip. Se pomeni gîndindu-se la el şi seara, în timp ce mergea cu maşina spre locuinţa ei din Cambridge, trecînd peste (liarles River. Chiar o *sunase* de la stadion? Sau, poate, iijunsese între timp acasă? Acasă, unde? în Weston, aşa i um îi dăduse de înţeles? Şi *ce* locuinţă avea - o casă, un apartament, un condominiu? Fără îndoială, acum era la '.tadion; meciul urma să înceapă într-o jumătate de oră. Oare ho

pregătea, chiar în acel moment, pentru întîlnirea cu reporterii?

Nia locuia într-un cartier mai vechi, liniştit, pe o stradă ic/.idenţială, imediat după Universitatea Harvard. De cele mai multe ori, parcurgea pe jos distanţa pînă în piaţă, unde se urca într-un metrou de navetă şi ajungea în centru peste uite zece sau cincisprezece minute. Dacă ploua, lua autobuzul din capătul străzii. în zile ca aceasta, cu întîlniri în afara oraşului Boston, îşi folosea maşina.

Intrînd pe aleea cu pietriş a casei în care locuiau două familii, parcă lîngă Volvoul cam rablagit al chiriaşului ei, I îederick Maxwell. Dr. Max, cum îi spuneau prietenii din comunitatea academică, era profesor emerit de istorie la I larvard. Un om remarcabil care, în pofida celor aproape optzeci de ani ai lui, se ducea la „serviciu“ în fiecare zi, ‚pre a petrece ore în şir citind şi adunîndu-şi gîndurile pentru capodopera pe care încă plănuia s-o scrie. Prieteni şi colegii îi priveau cu îngăduinţă excentricităţile, ca şi vîrsta, culegînd hîrtiile pe care el le scăpa fără să-şi de seama cînd îşi tîrşîia picioarele pe coridoare, stingînd luminile în urma lui, grăbit să se asigure că maşina-i er: tot lîngă bordură, unde şi-o parcase.

Nia zîmbi, în timp ce cobora din propria maşină, ca să stingă farurile pe care dr. Max şi le uitase aprinse, pentru a-ı scuti a doua zi dimineaţa de pacostea unei baterii descărcate. Ca proprietăreasă şi prietenă, se bucura să-l ajute ori de cîte ori putea, deşi mîndria şi îndărătnicia îl opreau s-o roage vreodată. Cu zece ani în urmă, cînd ea şi David cumpăraseră casa, bătrînul locuia deja acolo; era cel mai discret chiriaş pe care şi l-ar fi putut dori cineva.

Cu servieta în mînă şi geanta pe umăr, Nia urcă treptele verandei şi descuie uşa de la intrare. Din apartamentrul de jos se auzea slab sonorul actualităţilor de seară. Era un sunel asemănător

cu sirenele ocazionale din depărtare, pe care se învăţase să le ignore. Astă-seară însă o ducea cu gîndul la o altă emisiune care avea să înceapă în curînd. Daniel îi ceruse să urmărească meciul; oare era cazul s-o facă? Simplul gînd lacea s-o străbată valuri de tensiune, într-o reacţie pur reflexă condiţionată de ani întregi în care tot aşteptase, frămîntată de întrebări. David nu voise niciodată s-o includă în viaţa lui profesională, preferînd s-o lase acasă, sub pretextul că cl lucra şi nu-şi putea permite să fie deranjat. Ocazional, Nia deschidea televizorul, ca să-l zărească; în cele din urmă, a renunţat şi la asta, căutîndu-şi refugiul în propria ei viaţă şi ajungînd treptat să-şi clădească o carieră cu normă întreagă pe talentele ei la scris. Pînă la urmă, nu-i mai rămăsese timp
NA se uite la meciurile televizate... şi cu atît mai puţin dorinţa
de a o face.

Aplecîndu-se graţios, culese corespondenţa de pe podea şi frunzări teancul, în timp ce urca scara. încă o uşă de descuiat, la etaj, şi era acasă, eliberată de orice griji.

Servieta şi geanta aterizară uşor pe un fotoliu, în timp ce Nia trecea prin living; scrisorile îşi găsiră locul pe masa din sufragerie. Scoţîndu-şi haina, şi-o agăţă în debaraua din hol, după care îşi continuă drumul spre camera ei, ca să se schimbe.

în cîteva minute, era desculţă, în blugi şi un pulover pe gît, scotocind prin congelator în căutarea biftecului despre care era sigură că-i mai rămăsese. Apoi se opri, închise congelatorul, deschise uşa de jos a frigiderului şi scoase două ouă şi o felie de brînză. N-avea nevoie decît de o omletă simplă, după prînzul copios cu care o tratase I)aniel.

Daniel. Ochii i se repeziră spre micul televizor din capătul barului de bucătărie. Rareori urmărea programele, i n excepţia ştirilor, şi atunci numai dacă întîmplător lua masa în acelaşi timp.

Ceasul ei îngust, de aur, arăta ora şapte şi douăzeci şi cinci de minute. Mai era puţin pînă la semnalul de începere. Oare interviurile dinaintea partidei .(• Ierminaseră? Daniel revenise pe banca antrenorilor?

Muşcîndu-şi aceeaşi buză de jos pe care şi-o maltratase luată ziua, Nia luă o tigaie din dulap, căută untul, apoi le puse pe amîndouă jos, cu o înjurătură înfundată. Braţul i se întinse spre televizor, degetele ei apăsară pe butonul de pornire, după care răsuci cu un gest brutal selectorul de i anale, pînă ajunse la cel unde se transmitea meciul.

Stadionul era cufundat în întuneric, doar un spot luminos fiind concentrat spre mijlocul terenului. Pe I emblema albastră a echipei Breakers stătea reverenţios o I femeie brunetă, cu un microfon în mînă. Tăcerea relativă 1 se mai prelungi o clipă, pentru a fi imediat întreruptă de I vocea femeii, care, cu un timbru bogat de soprană, începu I să cînte imnul naţional.

Nia expiră încet aerul pe care şi-l ţinuse în piept, mută butonul pe un nepatriotic „ *off* şi se rezemă de un taburet înalt de lemn din faţa barului. Pierduse interviurile dinaintea j meciului. Partida tocmai urma să înceapă. Nu *asia* o | interesa-ci, mai degrabă, Daniel. De ce ezitase? De ce nu deschisese televizorul mai devreme? Fusese oare doar încăpăţînare pură din partea ei? Aroganţă, chiar? Şi atunci, f de ce era acum atît de dezamăgită?

li trecu prin minte că i-ar fi plăcut foarte mult să-l vadă în emisie. Prînzul pe care-1 luaseră împreună îi prilejuise ' o întrezărire a acelui Daniel din afara terenului, deşi se abţinuse cu sîrguinţă să vorbească despre viaţa lui privată. ı Oare cum arăta în calitate oficială de antrenor-şef al echipei New England Breakers?

Ei bine, recunoscu ca, cu un oftat prelungit, iar o făcuse lată. De două ori în aceeaşi zi... jalnică performanţă! Mai bine s-o

bifeze ca pe o zi pierdută şi să meargă înainte. La urma urmei, Daniel Strahan nu era decît o însărcinare 1 profesională ca oricare alta, nu? După ce o va suna ca să-i 1 comunice refuzul său final, urmau să nu mai aibă niciodată I de-a face unul cu celălalt.

îşi reaminti acest lucru, la intervale regulate, toată ; seara - de fiecare dată cînd se întrerupea din citit. Teoretic, §

atenţia ei era concentrată asupra comunităţii Amish din l'ennsylvania, unde urma să se deplaseze săptămîna turnătoare, spre a se documenta pentru viitorul articol. Aceste studii preliminare erau imperative, dacă spera să-şi folosească la maximum timpul petrecut pe teren.

în condiţiile nenumăratelor întreruperi caracteristice vieţii în redacţie, îşi păstra adesea lecturile de acest gen pentru acasă. Acum însă singură se întrerupea. Sosise oare pauza? Se terminase meciul? Cîştigaseră? Sau pierduseră...? Vestiarul forfotea de reporteri care-i devorau comentariile de după partidă? Plecase de la stadion? Unde era acum? Ce făcea un antrenor cînd stadionul se golea şi MC stingeau luminile? Ce făcea *Daniel Strahan?*

Breakers învinge Bullets cu 112 la 94! Cuvintele liiumfatoare explodau de pe pagina sportivă, a doua zi dimineaţa, izbind-o pe Nia în faţă pe cînd privea peste umărul bărbatului din metrou care citea ziarul. Bunul-simţ dispăruse odată cu jetonul de douăzeci şi cinci de cenţi. Necunoscutul şedea pe scaun, Nia stătea în picioare. Nu-şi l.icea niciun fel de mustrări de cuget pentru că-i citea ziarul.

învinseseră. Zece victorii la rînd. Nu era rău deloc. Poate că

Daniel, îmbătat de aburii triumfului, avea să fie destul de bine dispus ca să-i acorde interviul. încă o dată, NC întrebă dacă era ceea ce-şi dorea. Dar nu mai avea niciun control asupra problemei — acum, decizia îi aparţinea *lui.* (and urma s-o contacteze?

Se întîmplă cînd se aştepta cel mai puţin. Era obosită şi doar puţin iritată la gîndul că, date fiind proporţiile preocupării ei faţă de omul pe care trebuia să-l intervieveze, acesta n-ar fi trebuit să amîne atîta luarea unei hotărîri.

La întoarcerea spre casă, metroul era deosebit de aglomerat, plin de oameni agitaţi şi nervoşi. Cînd ajunse în piaţă, Nia se opri sub copertina gurii de metrou, privind ploaia torenţială de-afară, care nu fusese anunţată... şi autobuzul care tocmai pleca din staţie, îndepărtîndu-se pe Brattle Street, fară să-i pese de drama ei.

O gustare. Tare bine i-ar mai fi prins. Pînă la sosirea autobuzului următor aveau să treacă cel puţin zece minute. Calculînd în minte, se uită spre „Cleştele langustei“, din capătul opus al unei străduţe laterale. Avea destul timp? Şi destui bani? Putea ajunge pînă acolo şi înapoi fară să sc ude leoarcă?

Pradă unui impuls, se smuci din loc, alergînd din uşă-n uşă pînă ajunse la destinaţie, pentru a reveni în acelaşi mod, avînd sub braţ un pachet cu came de langustă proaspăt gătită.

Ca la comandă, apăru şi autobuzul. Urcîndu-se repede, Nia savură căldura din acel refugiu uscat, fie şi numai pentru cele cîteva minute ale drumului pînă-n capătul străzii ei. Gîndindu-se cu nerăbdare la comoara gastronomică pe care şi-o luase, alergă veselă în lungul străzii şi urcă treptele pînă pe verandă. Acolo îl găsi pe Daniel.

4

JlVăpăitul necontenit al ploii îi ascunse parţial spaima de a

găsi un străin înalt pe veranda întunecată din faţa casei. Avu nevoie de aproape un minut ca să-şi tragă respiraţia.

- Daniel! exclamă ea. M-ai speriat.

Lumina palidă a felinarului stradal din apropiere îi scotea în evidenţă impermeabilul kaki, umed.

- Iartă-mă. Tocmai mă pregăteam să plec, cînd te-am văzut venind în fugă pe stradă. Unde ţi-e umbrela?

Nia arătă cu capul spre uşă.

- înăuntru. Apără de ploaie debaraua din hol.

Deşi chipul lui era ascuns în umbra verandei, Nia îi distinse zîmbetul răutăcios.

- Se potriveşte. Măcar cheie ai?

Scotocind prin buzunar după inelul ei mare de alamă, cu chei, îl scoase şi i-l întinse.

-Aia galbenă.

- Poţi s-o vezi pe întunericul ăsta?

-Da.

Şi el o văzu, separînd imediat cheia cu capul învelit în cauciuc galben, pentru a fi identificată mai uşor. De îndată ce uşa se deschise, Nia se repezi înăuntru, scuturîndu-şi mînecile de ploaie, în timp ce aprindea lumina şi pornea în sus pe scară.

- Următoarea e aia verde! strigă ea peste umăr.

Daniel căută printre celelalte chei, o găsi pe cea potrivită şi deschise, în fine, uşa locuinţei. Trîntindu-şi lucrurile într-un fotoliu şi aşezîndu-şi pardesiul ud leoarcă peste spătarul acestuia, Nia îşi trecu degetele prin părul ud, apoi se întoarse cu faţa spre Daniel. Urmîndu-i exemplul, îşi aruncase şi el trenciul pe spătarul unui scaun, la uscat. Acum stătea în partea cealaltă a camerei, despărţit de Nia de masa pentru cafea cu placă de sticlă, încadrată de garnitura formată din două fotolii şi o canapea. Arăta neruşinat de chipeş şi purta un blazer de tweed gri şi o pereche de pantaloni marinăreşti mai închişi, în nuanţa cărbunelui cenuşiu. Puloverul negru, en-coeur, contrastra cu albul cămăşii de Oxford, ambele extreme fiind temperate de expresia foarte blîndă de pe chipul lui.

O clipă, Nia nici nu ştiu ce să spună. Era oare o vizită oficială... sau una mai personală?

- Nu... nici nu m-aş fi aşteptat să te găsesc vreodată *aici,* murmură ea într-un tîrziu, reuşind în fine să risipească tăcerea tensionată.

- Am încercat să te sun, îi explică el încet. Nu mi-a răspuns nimeni, aşa că m-am gîndit să fac un drum cu maşina.

Nia zîmbi cu sfială, potrivindu-şi o şuviţă de păr după ureche.

- Frumoasă vreme ai mai adus.

- Cît de mult ai avut de mers pe jos?

Auzind referirea la mersul pe jos, Nia deveni dintr-odată conştientă că avea picioarele ude. Fără să se gîndească la consecinţe, se descălţă şi îngenunche ca să ia pantofii de jos. Abia cînd se îndreptă de spate, îşi dădu seama că, involuntar, nccentuase şi mai mult diferenţa de înălţime în dezavantajul ci. La un metru şi şaptezeci de centimetri, avea o statură peste media feminină şi o constituţie mlădioasă, dar cînd stătea desculţă în faţa acelui om devenea aproape mignonă.

-Ăă... nu foarte mult. Doar din capătul străzii.

-îmi pare rău, se scuză el pentru a doua oară, deşi nici ɪᴜɪ se clinti din loc, nici nu-şi mută privirea. Dacă aş fi,, ştiut, aş fi putut veni cu maşina să te iau de-acolo.

- Nicio problemă, strîmbă ea din nas, în timp ce se întreba ce-aveau să facă în continuare. Cum... cum ai aflat unde locuiesc?

Daniel ridică din umeri.

- Din carte.

- Din cartea de telefon? Trebuie să figureze cel puţin şase abonaţi cu numele de A. Phillips.

Colţul gurii lui se arcui complice.

- Şase. Trei în Cambridge, doi în Boston, unul în ('harlestown.

Stătea cu o mînă în buzunarul pantalonilor şi cealaltă atîrnîndu-i lejer pe lîngă trup. La prima vedere, părea relaxat,

dar Nia îi simţea încordarea. Oare şi el rememora întîlnirea de data trecută şi felul cum se finalizase?

-Ai trecut şi pe la celelalte două adrese din Cambridge?

Nia continua cu acele întrebări fără niciun rost doar pentru că nu prea ştia ce să spună. Cînd era vorba de Daniel Slrahan, parcă i se lacea un gol total în minte.

Zîmbetul lui se lăţi încet, pe cînd o lua din loc.

- Nu, răspunse suav, ocolind canapeaua pentru a veni pînă în faţa ei. Am confruntat cartea de telefon cu agenda noastră.

Apropierea lui o obligă să-şi dea capul pe spate ca să-l poată privi.

- Agenda voastră...?

- Cea de la biroul de relaţii cu publicul, unde suni trecute numele, adresele şi numerele de telefon ale multor persoane cu care avem de-a face — inclusiv, printre alţii, şi ziarişti. Chiar dacă fusese tăiată cu o linie, adresa asta era încă lizibilă.

- înţeleg.

Vasăzică, îi dăduse de urmă indirect, prin intermediul lui David. Ce potrivit... şi ce ameninţător!

- Şi astă-seară n-aveţi meci? îl întrebă ea mai calmă, parţial pentru a se apăra de proximitatea lui de care devenea tot mai conştientă.

Daniel înălţă o sprînceană, cu o expresie mustrătoare.

- Nu putem juca în *fiecare* seară. Şi-aşa avem un program epuizant pentru jucători.

- Ce păcat, reflectă ea, simţind pe moment un dram de compasiune şi ştiind doar că trebuia să ia distanţă. Era *atăl* de chipeş... Ii putea simţi magnetismul masculinităţii, şi i se făcea tot mai frică.

- Ascultă, poţi să mă scuzi o clipă? întrebă ea, privindu-şi, cu o strîmbătură, ciorapii stropiţi de noroi. Zău c-aş prefera să-mi iau nişte haine uscate pe mine.

Dacă era o invitaţie subtilă ca el să plece, Daniel o ignoră prompt.

- Speram să te invit la cină.

-Aşa...?

Ridică privirea spre el, în parte sceptică, în parte încîntată. Din nou, bătăile inimii i se accelerară - oare era vorba de muncă sau de distracţie?

Expresia lui Daniei rămase calmă şi controlată, iară să ilra de gol nimic.

- Pot să te îmbii?

- Nu.

- *Nu?* repetă el, vizibil descumpănit de un refuz atît ilc direct. Şi de ce, mă rog? o întrebă, deşi Iară indignare.

- Fiindcă mi-am făcut deja planuri pentru cină, spuse ca, aruncînd o privire spre fotoliul unde-şi lăsase lucrurile, i liiar în timp ce Daniel se uita la ceas.

-Ai o întîlnire?

-Nu. Stau acasă. Nici moartă n-am să mai ies în ploaia aia de-afară!

Impetuozitatea ei naturală o dominase pentru cîteva i li pe, facînd-o să uite de orice prudenţă.

-Am planificat să-mi iau cina aici.

-Aha..., răspunse el vag, fără să înţeleagă prea bine. Mănînci singură?

Nota de regret neaşteptată şi stingheră din glasul lui fu cea care o ajută să-şi regăsească pe deplin stăpînirea de .mc. Cu gîndul la carnea de langustă, spuse:

-Aşa aveam de gînd.

Dînd din cap tăcut, Daniel îşi mută privirea din nou spre impermeabil, ca şi cum şi-ar fi dorit ca nici el să nu trebuiască să mai iasă înapoi în ploaia torenţială de afară. In acel moment, ceva o izbi pe Nia - ceva înrudit în mod straniu cu o undă fugară de însingurare din expresia lui I taniel - facînd-o să se simtă adînc mişcată.

- Poţi să mănînci şi tu cu mine, dacă vrei, izbucni ea, în urma unei inspiraţii de moment.

d onul ei avea aceeaşi muzicalitate gingaşă, feminină, pe care

Bill o comentase în ajun. Mai exprima şi sinceritate; voia într-adevăr ca Daniel să rămînă la masă.

Prudent, Daniel întoase capul spre ea.

- Ai destulă mîncare?

Nia zîmbi fară reţineri, imaginîndu-şi deja toată masa.

- Cred c-am să pot încropi ceva, dar, pînă atunci...

Se încruntă, cu o nemulţumire glumeaţă.

Şi, fără să mai adauge nimic, fugi în camera ei, închizînd uşa în urmă şi scoţîndu-şi fusta şi bluza, pentru a trage pe ea nişte blugi, un pulover şi o pereche de mocasini. In pofida diferenţei de înălţime, se simţea dintr-odală foarte încăpăţînată. Dacă Daniel Strahan plănuia să mănînce acolo, avea s-o facă potrivit termenilor *ei.* Toată ziua purta taioare şi pantofi cu tocuri înalte; seara, merita şi ea o mică recreaţie.

Luînd un prosop, începu să-şi frece viguros părul umed, după care îl perie pînă cînd îl ordonă într-o maiestuoasă alcătuire de mahon. După ce-şi mai aplică, în încheiere, puţin fard în obraji şi ruj în culoarea pală a mărului, făcu un pas înapoi, pentru a studia rezultatul.

In oglindă, se reflecta o femeie foarte atrăgătoare. Era zveltă, dar graţios formată, cu relieful blînd al sînilor creînd efectul feminin pe care-1 nega întinderea blugilor strîmţi pe picior. Părul îi ajungea pînă la umeri, cu stratificarea lui delicată îmblînzindu-i trăsăturile sculptate, dominate de ochii mari, violeţi şi — acum - veseli - veseli, cum de mult nu mai fuseseră.

O clipă, Nia se încruntă. Ce-o *apucase?* Dar, iîr-ar să I ic, avea şi ea momentele ei de singurătate. Ce era-n neregulă dacă lua cina cu un... un... un prieten?

Cînd Nia se întoarse în living, Daniel nu mai era acolo. In limp ce se apleca să scoată din geantă pachetul cu carne de langustă, auzi un zgomot în bucătărie, un sunet care-i umplu mintea de gînduri furioase şi zdrobitoare. Propulsată de disperare, o luă la goană într-acolo, numai pentru a-şi paşi oaspetele cotrobăind calm prin sertar, în căutarea unui, in buşon

cu care să destupe sticla de vin pe care o luase din aportul de pe bufet.

- Oh...! gîfîi ea uşurată, cu o mînă la piept, ca să-şi potolească bătăile inimii. Credeam că voiai să deschizi televizorul.

Ochii i se îngustară, într-o expresie de avertisment.

- Dacă ai de gînd să te uiţi la vreun meci de baschet în (asa «.st«, mută-ţi gîndul.

în timp ce el închidea sertarul şi venea spre ea, continuă pe un ton categoric, hotărîtă să se facă bine înţeleasă:

-Aici nu se urmăreşte *niciunfel* de meciuri de baschet - nici de liceu, nici de colegiu, nici profesioniste. Ai înţeles?

înainte de a apuca să-şi vină în fire, necum să-şi mai ¡ulune şi minţile risipite, Daniel îşi ridică mîinile în dreptul Icţei ei. Degetele i se strecurară pe sub părul Niei, arcu- indu-se pe toată lungimea, ca să-i cuprindă forma capului. In ochii lui licărea o scînteie care se potrivea cu a ei. Prea tîrziu, Nia îşi dădu seama că avea cu totul alte origini.

- Ce faci? îl întrebă în şoaptă, uitînd complet de furie, sub atingerea lui blîndă. Mult prea aproape de ea i se aflau lungimea nesfîrşită a trupului, textura fermă a pielii, mirosul de aftershave. Respiraţia i se opri în gît, cînd Daniel răspunse:

- Te sărut.

Dar încă mai ezita, privindu-i trăsăturile una cîte una, într-o explorare vizuală plină de senzualitate. Dacă sc aştepta la vreun semn de rezistenţă, Nia era prea năucită ca să i-1 ofere. Apoi, într-un tîrziu, îşi coborî buzele pentru a-i prinde răsuflarea într-un sărut cald, puternic. Era nepretenţios şi totuşi aţîţător, exact ca el însuşi.

Descumpănită de forţa neaşteptată a stărilor şi senzaţiilor, Nia rămase amorţită, pierzîndu-şi pentru moment orice capacitate de a răspunde. Nu putea decît să stea în faţa lui şi să-i perceapă realitatea, în mărime mai mult decît naturală. Gura lui avea o savoare bogată, în timp ce o gusta pe a ei; buzele lui erau ferme şi

sigure. Aura pe care o răspîndea în jur inspira o masculinitate feroce, parcă luîndu-i în rîs reacţiile temporar zădărnicite. Era lîngă ea şi stătea drept, părînd s-o atragă spre întîlnirea cu el. Mîinile lui îi ţineau faţa captivă, înclinată în sus; degetele îi erau blînde, dar şi neînduplecate.

Sub persuasiunea aceea tandră, Nia îşi simţea stupoarea topindu-se, cedînd unei forţe mult mai mari din interior, aceea a propriei sale feminităţi. Indiferent ce cusururi putea găsi afilierilor şi loialităţilor lui Daniel Strahan, el era singurul bărbat care, în ani de zile, reuşise s-o tulbure atît de profund.

Cu un mic oftat de capitulare, se lăsă în voia efectului său ameţitor, savurînd forţa crescîndă a sărutului, în timp ce Daniel reacţiona la rîndul lui faţă de deşteptarea ei. Buzele lui, potrivite peste gura ei, erau flămînde, dar şi iile ci erau la fel de dornice să se înfrupte. în fierbinţeala Surescitării, se deschise pe negîndite în calea lui, primind ni bucurie invazia limbii sale eare-i intensifica tot mai mult tilspunsurile. Acum era buimăcită de o cu totul altă forţă - itivea a dorinţei, crudă şi copleşitoare.

Cînd Daniel îşi desprinse buzele de ale ei, Nia simţi imediat frustrarea. Era o dezamăgire zdrobitoare pentru Simţurile ei recent redeşteptate, retragerea unei voluptăţi i „ care se delectase pe deplin. Nici pentru Daniel lucrurile nu stătuseră altfel, dacă era să se ia după nesiguranţa respiraţiei lui. Ţinînd-o la mică distanţă de el, îi privea luja, înfierbîntată şi îmbujorată. Apoi, ca şi cum i-ar fi minţit emoţia în întregime, o strînse iar la piept, dăruindu-i pentru prima oară deplinătatea îmbrăţişării lui. Era un gest simbolic; o primise în sanctuarul său interior, o adusese dincoace de zidul detaşării care despărţea omul lăuntric de lume. Nia căută apropierea lui Iară să piardă vremea cu unalizele, doar lăsîndu-se cuprinsă de puterea pe care o emana. Dulceaţa momentului era cu atît mai pătrunzătoare datorită trepidaţiei din braţele lui, pe măsură ce-şi întăreau -.!ninsoarea. Apoi, cu o ultimă încleştare de rămas-bun, I laniel se retrase.

Nia fu cea care reuşi prima să şoptească, tremurător:

- De ce ai facut-o şi pe *asta?*

în ochii ei violeţi se zărea o lucire care se transmise lepede, scînteietor, pînă sub sprîncenele arcuite ştrengăreşte ale lui Daniel.

- De foame...? întrebă el tărăgănat, cu o inocenţă ■aigestivă.

Clătinînd încet din cap, Nia rîse:

- Deci, ne-am întors de unde am plecat, nu-i aşa?

- De fapt, spuse el, devenind mai serios, pari să ai mi mod anume, al tău, de a mă stimula. Ca zahărul din sîngiv De ieri mă gîndesc întruna la tine.

-Nu şi aseară, se ofuscă ea imediat. în timpul meciului: nu te-ai gîndit.

- Te-ai uitat?

în privirea ei se ivi o undă de vinovăţie care lui Daniel îi înăbuşi pe loc emoţia.

- Păi... aproape...

- Cum adică, „aproape“?

- Adică, oftă ea, nu m-am putut îndura să deschiil televizorul decît prea tîrziu.

Nu era decît o mică parte din adevăr. I-ar fi fost mai uşor să spună, pur şi simplu, că nu fusese acasă! Dar ceva anume din făptura lui Daniel o împiedica să mintii, Răspunzînd ordinului său tăcut, se incrimină şi mai mull

-Am... prins primul cuplet...

- Primul cuplet...? repetă el cu un glas spart, nesigur

- Ştii, „ *Oh, say, cari you sec*... "

- Aaa..., Daniel rosti cu o autoironie intensă pentru cil nu se prinsese. *Acel* prim cuplet. Apoi, parcă înţelegînd în fine, se încruntă: Ceea ce vrei să spui e că nu ţi-ai putui face curaj să vezi meciul.

Nia ridică din umeri, în semn de recunoaştere neputincioasă, mutîndu-şi privirea, după care îl ocoli pentru a deschide congelatorul.

-Te-ai supărat? îl întrebă, împingînd într-o parte cîteva

pachete de legume pentru a scoate din spatele lor biftecul pe care îl respinsese în seara trecută.

| -Nu.

Te-ai fi *putui* supăra..., insistă ea, mai mult ca să-l încerce.

-Nu, Antonia.

O luă de braţ şi o răsuci cu faţa spre el, închizînd la |m uşa congelatorului.

- Nu m-aş fi putut supăra. Nu-mi datorezi nimic, şi-n nu iun caz afecţiunea pentru sportul meu. Mai mult, • unlinuă, captîndu-i atenţia cu ochii lui de un căprui atqi di închis, din puţinul pe care-1 ştiu despre tine, încep să înţeleg ceea ce simţi. Pe bună dreptate sau nu, asociezi Incul de baschet cu trecutul tău nefericit. Deşi îmi pare rău cA aşa stau lucrurile, nu-ţi pot reproşa sentimentele tale '.mcere. în schimb...

Pe chip i se ivi brusc un zîmbet, ale cărui reflexe luminară şi faţa ei.

- ... Aş fi *fost* supărat, dacă-mi spuneai că aseară n-ai Mint acasă.

Zîmbetul se aşternu şi pe buzele ei. Slavă Domnului, icllectă ea, amintindu-şi gîndurile de dinainte. Coincidenţa ' Ic a-1 auzi reproducîndu-le îi alungă din minte posibilitatea unui al doilea înţeles din legămîntul lui.

-Am *stat* acasă. Şi ştiu că aţi cîştigat. Felicitări.

Ridicînd din umeri, Daniel îi dădu drumul.

- Ei, şi-acum, unde-i tirbuşonul ăla?

Dar, dacă-şi închipuise că subiectul reacţiei sale condiţionate faţă de baschet avea să fie dat uitării, Nia se înşelase. Căci Daniel, imediat ce destupă vinul şi turnă în paharele pe care i le dăduse ea, se rezemă de bufet, cu picioarele încrucişate la glezne şi cu privirea în gol, gînditoare,

în timp ce Nia punea la topit o bucată de unt în tigaie începea să taie ceapa.

- Ţi-a plăcut vreodată baschetul? o întrebă el, pe ui ton lipsit de agresivitate.

- Nu.

Prima foaie a cepei se desprinse, cu un foşnet de hîrti uscată.

- Dintotdcauna ţi-a displăcut?

- Nu. Ăă, niciodată n-am avut ocazia să cunosc pre bine jocul.

Cuţitul mare de bucătărie tăie o felie, apoi încă una.

- David nu ţi-a vorbit despre asta?

- L-am auzit vorbind cu alţii, dar cu mine nu discul niciodată prea mult despre sport.

O a treia felie căzu pe fundul de lemn, urmată de o a patra şi o a cincea. Nia le puse în tigaie şi, strîmbînd di nas cînd simţi mirosul, luă încă o ceapă.

- Cum se poate? Aţi fost căsătoriţi aproape cinci ani Dacă baschetul era atît de important pentru el, pe cît înu făcuse impresia, despre ce altceva i-ar mai fi rămas s;î vorbească?

Ceapa din tigaie sfîrîia tot mai tare.

- Viaţa înseamnă mai mult decît...

- Ştiu, se scuză el, într-o clipă conştient de încordarea ei şi hotărît să i-o înlăture. M-am exprimat greşit. Mă întreb doar cum ai evitat să te informezi despre ceva ce era atît de important pentru el.

După ce şi dintr-a doua ceapă fuseseră tăiate cîteva felii, mirosul devenise şi mai puternic.

- David şi cu mine discutam despre alte lucruri. Relaţia noastră era o noutate pînă şi pentru noi înşine. în multe privinţe, atracţia dintre noi era pe cît de iresponsabilă, pe-atît de imatură. Cred că mă simţeam atrasă de maturitatea lui David, la fel cum şi pe el îl atrăgea tinereţea mea. La început. După care... în fine...

Cu ochii plini de lacrimi, îşi trase nasul.

Degetele lui Daniel îi cuprinseră încheietura mîinii, pentru a-i atrage cu blîndeţe atenţia.

-îmi pare rău, Nia. N-am vrut să te tulbur. Dacă plîngi cînd te gîndeşti la el, nu voi mai aduce vorba despre asta.

- Ceapa e de vină! protestă ea, ridicîndu-şi mîna liberă ca să

se şteargă la ochi. Chiar dacă încă mai simt suferinţa din timpul căsniciei, am încetat de mult să mai vărs lacrimi pentru ea.

După ce Daniel îi dădu drumul, întinse mîna să taie şi ultima ceapă.

- Şi-n fond, de ce mă întrebi despre lucrurile astea?
- Din curiozitate, atîta tot.
- Curiozitate în legătură cu David? îşi ascunse ea mirarea, în timp ce continua să taie ceapa.

-Nu, Antonia, răspunse tărăgănat Daniel, pe un ton de reproş binevoitor. în legătură cu *tine.* încerc să te înţeleg.

- O, Doamne, dar e îngrozitor! strigă ea, trăgîndu-şi zgomotos nasul. Nici nu mai pot să văd ce fac din cauza lacrimilor ăstora afurisite!
- Stai, lasă-mă pe mine să termin...

Pe jumătate întrebîndu-se dacă se pricepea, Nia îi dădu cuţitul, înainte de a se refugia în celălalt capăt al bucătăriei, cît mai departe posibil de epicentrul mirosului înţepător. Abia i se uscaseră ochii, cînd un sfîrîit elocvent din tigaie anunţă victoria lui Daniel.

- Mulţumesc, murmură Nia, îndrăznind să se apropie din nou, pentru a lua paharul de vin pe care i-l oferea el. Ştii, te-ai descurcat chiar foarte bine. Parcă spuneai că nu găteşti.

Lucirea din ochii lui de culoarea ciocolatei calde o gîdilă pînă-n adîncul sufletului.

- Am spus că nu gătesc *foarte bine.* Mă pricep la treburile mărunte, cum ar fi tăiatul cepei, dar am nevoie de cineva ca tine care să mă îndrume.

încurajată de intimitatea plăcută a lucrului împreună, Nia luă taurul de coarne. Era timpul să afle şi ea cîte ceva despre Daniel, şi cel mai bine era să înceapă cu calităţile lui mărturisite, pentru ca de-acolo să meargă cu dibăcie mai departe.

- înţeleg că eşti comandantul suprem al echipei. Zece victorii la rînd e extraordinar!

Daniel îşi roti paharul, privind vîrtejul rubiniu formal înăuntru.

- Detest statisticile şi categorisirile astea. E mult mai sigur să iei meciurile unul cîte unul.
- Bine, dar totuşi nu se poate ca o serie de victorii din astea să nu te şi *încurajeze* puţin...
- Poate lua sfîrşit în orice moment.
- întotdeauna eşti aşa de pesimist?
- întotdeauna sunt realist.
- Dar Chris mi-a spus că tot sezonul v-a mers excelent. Cum ai putea să nu ai perspective favorabile pentru finale?
- Cine-i Chris?

Dacă aceea era gelozie, îi stimula Niei orgoliul feminin.

- E redactor-şef adjunct la *Eastern Edge.* Adoră echipa Breakers. Vă consideră... *străluciţi,* exact aşa a spus.
- Ce frumos, replică Daniel.

Şi, ridicînd paharul la buze, sorbi încet din vin.

- Nu te bucuri?
- M-hmm...
- Daniel, spuse ea, îndreptîndu-se de spate, vizibil nedumerită. Nu te înţeleg. Echipa ta o duce extraordinar, propriii voştri fani sunt într-al nouălea cer şi ţie nici măcar de-un zîmbet nu-ţi arde?

Ca să-i facă hatîrul, Daniel zîmbi cu jumătate de gură, dar în expresie i se citea şi o undă de tristeţe.

-E numai un joc, Nia. Victoriile, faima, gloria-toate sunt trecătoare. Publicul e capricios. Dacă ratezi un contraatac, te-alungă de pe teren în huiduieli, cu tot atîta entuziasm, cu cît te ovaţiona înainte. Nu e totul numai vis şi armonie, cum cred cei mai mulţi oameni. Există şi o latură negativă a baschetului...

Nia aruncă o privire spre feliile de ceapă care se prăjeau în tigaie, apoi luă lingura de lemn cu coada lungă şi începu să le amestece.

- Povesteşte-mi, îi ceru ea, încet. Vorbeşte-mi despre latura negativă.

Trecură cîteva momente înainte ca Daniel să vorbească, timp în care îşi organiză gîndurile.

- Turneele sunt grele; ţi-am mai spus asta şi înainte. Deplasările constau în zboruri după zboruri cu avionul, inese luate la cele mai neregulate ore, camere de hotel străine, vestiare nefamiliare... Pe urmă, mai e şi statutul precar al jucătorilor înşişi. E de ajuns o singură accidentare, pentru ca tot sistemul de organizare a echipei să se schimbe.

- Sunt frecvente?

- Accidentele? Foarte. Uite, ia echipa Breakers, de pildă: am jucat în ultimele şase meciuri lipsindu-ne de centrul înaintaş şi de o extremă. Walker a primit un cot în faţă şi a avut nevoie de o operaţie de chirurgie plastică, iar Barnes a căzut şi şi-a luxat genunchiul. Erau doi dintre jucătorii noştri cheie şi i-am pierdut cînd partea cea mai dificilă a sezonului tocmai începe. Pînă la Philadelphia mai avem doar cinci meciuri; nu ne putem permite să mai pierdem mulţi oameni.

Nia zări ridurile de îngrijorare care-i brăzdau fruntea. Nu i le mai văzuse niciodată. Dacă o convorbire despre acele probleme îl ajuta să se mai calmeze, ea era gata oricînd să stea de vorbă.

- Şi ce-ai făcut - în legătură cu Walker şi Barnes?

- Nu am prea multe pe care să le pot face. Vor mai lipsi cîteva meciuri. Singura soluţie posibilă a fost reorganizarea ofensivei. A ieşit destul de bine.

Ridică privirea, cu o undă de speranţă pe chip.

- L-am adus pe Rockowski, ca fundaş central. E impenetrabil ca un zid şi ştie să intercepteze mingea şi s-o paseze la fix. Flagg stă şi el mai mult timp pe teren, acum, în lipsa lui Barnes. E tînăr, dar stilul de joc i se maturizează j de la o partidă la alta.

Făcu o pauză, chicotind încet, apoi clătină din cap.

Nia zîmbi.

-Ce e?

-1 se spune „Sandman“1 lui Johnny Flagg. E incredibil de calm şi relaxat şi e-n stare să adoarmă oriunde. *Absolut* oriunde.

Privirea ei deveni suspicioasă.

- Şi „Zidul“ cui i se spune?
- Lui Rocky, răspunse Daniel, cu un zîmbet larg.
- La fel mă gîndeam şi eu.

Se întoarse să despacheteze biftecul şi să scoată din i uplor cratiţa pentru aburi, înainte de a dezvălui şi surpriza Iustinului improvizat.

- *Languste?* se lumină Daniel la faţă. I-auzi, da’ voi, nştia, scriitorii, sigur ştiţi cum să ospătaţi omul!
- Langustele astea erau pentru *mine,* dacă nu ţi-e cu supărare. Am alergat prin ploaie ca să le cumpăr, să-mi fac şi eu o plăcere mai deosebită.

-Ai avut o zi grea la serviciu?

Cu o strîmbătură, Nia îşi aminti unul dintre principalele ci motive de frustrare - stătea chiar lîngă ea.

- Destul de...
- La ce lucrezi acum?

-A, nu, Daniel Strahan. încă n-ai terminat ce începuseşi să-mi spui.

- Ce începusem să-ţi spun? se interesă el, în timp ce o ajuta pe Nia să pregătească cratiţa pentru aburi, căp- liişind-o cu staniol; aruncă o privire în jur. Ai vrea să fac şi o salată?
- O salată? Crezi că eşti în stare?
- Fac nişte salate *excelente!* protestă el, glumeţ.

-Atunci, dă-i drumul! îl îndemnă Nia cu un zîmbet,

oferindu-i o salatieră mare. Tot de ce ai nevoie e acolo, îl mai informă, arătîndu-i frigiderul, înainte de a se întoarce să taie cozile groase ale langustelor.

- Locuieşti de mult timp aici? vru să ştie Daniel, vocea

---

1 Moş line (n.tr.).

sunîndu-i înfundat de după uşa frigiderului.

Nia îşi putea imagina uşor zîmbetul lui şmecher, cec ce o făcu să fie mult mai hotărîtă să nu se lase dusă ci vorba.

- Şi altceva, ce te mai deranjează? îl întrebă, pe un ton categoric.
- Ce mă mai deranjează?
- La... munca ta.

-A... Făcu o pauză. Parcă înţelesesem că nu-ţi place să vorbeşti despre baschet.

- Nici nu-mi place... într-un fel. Dar toate astea aveau de-a face cu David. Acum, sunt curioasă în legătură cu tine. Ţi-am spus totul despre căsnicia mea; ai putea măcar să-mi vorbeşti şi tu mie despre munca ta.

Nia era nepregătită pentru ostilitatea din reacţia lui.

- Asta-i oficial?
- Vrei să spui, pentru reportajul pe care-1 am de scris?

Daniel înclină din cap afirmativ. Chiar sub ochii ei,
Nia văzu cum masca începea să-i acopere chipul.

- Nu, *nu* este oficial. In primul rînd, n-ai acceptat să-mi dai interviul. în al doilea rînd, oricum, n-am niciun chel să scriu aiureala aia!

Masca se retrase.

- Vai de mine! o ironiză el. Ei, atunci, cred că e-n regulă. Şi, ia s-auzim: ce-ai vrea să ştii?
- Despre celelalte frustrări. Care sunt?

în timp ce începea să-i golească frigiderul de toate ingredientele posibile pentru salată, Daniel răspunse:

- Am menţionat deja călătoriile şi accidentările. Pe urmă, mai sunt şi fanii. Nu numai că pot fi capricioşi, dar Uneori încep să te demoralizeze de-a dreptul!
- Cum aşa? întrebă ea, nedumerită. M-aş fi aşteptat să Ireceţi printre ei ca gîscă prin apă.
- Dă-mi voie să-ţi spun, doamnă, că atunci cînd un puşti de

doişpe ani te priveşte în ochi, de pe scaunul lui de deasupra tunelului, şi-ţi spune c-ai fost aşa şi pe dincolo liindcă nu l-ai bătut pe cutare adversar de să-i meargă fulgii, *v* descurajator de nici nu poţi să-ţi imaginezi! Sau, atunfci i And eşti în mijlocul ultimului sfert al partidei şi rezerva pe care ai adus-o pe teren ratează coşuri după coşuri, iar lanul din rîndul zece anunţă în gura mare c-ai fost cel mai vinovat imbecil că l-ai primit pe ăla în echipă. Mărunţişuri din astea.

- Sunt sigură că ajungi să te mai şi obişnuieşti cu unele dintre ele, în timp.

- Da, de la o vreme începe să nu-ţi mai pese. Dar au un lei al lor de a te roade totuşi din cînd în cînd. Dacă echipa învinge, poţi să le dai cu tifla tuturor fanilor. Cînd pierzi, lie şi doar la un singur punct diferenţă, atunci nu mai e chiar la fel de uşor. De-asta încerc să le iau pe *toate* cu anumite rezerve. îmi dau toată silinţa ca antrenor; dincolo de asta, nimic nu mai e sigur.

- Nici chiar slujba ta?

- Cu atît mai puţin slujba mea.

- Dar... n-ai încheiat un contract?

în rîsul lui se simţi o undă cinică, cu atît mai tăioasă, cu cît tocmai tăia morcovii.

- Contractele pot fi oricînd făcute ghem şi puse pe foc.

- Dar e îngrozitor! exclamă Nia, zguduită de instabilitatea imaginii pe care i-o prezentase. Şi nu te deranjează? Nu-ţi afectează capacităţile de antrenor?

Daniel ridică fundul de lemn, cu o mişcare îndemînatică, şi mătură feliile de morcovi, ardei şi ridichi în sa- latieră.

- Cum ţi-am mai spus, sunt realist. Păstrez lucrurile în perspectivă. Indiferent ce-ai crede *tu,* în viaţă mai există şi *alte* lucruri decît baschetul.

-A, dar eu sunt *convinsă* de asta! replică ea grăbită, privindu-1 cu scepticism. Mă mir doar să aud că şi tu eşti de aceeaşi părere.

- Cartea nu se judecă după copertă, Nia, murmură el tărăgănat, apucînd o căpăţînă de salată verde şi aruncînd-o în sus,

înainte de a o trînti pe bufet. Cu o mişcare sigură pe sine, o întoarse şi-i smulse cotorul pe care lovitura îl dislocase. Apoi, calm şi nonşalant, puse toată căpăţîna sub robinetul de apă rece.

Nia urmărise cu ochii mari operaţiunea.

- Ce mai reprezentaţie...! rîse ea. Dacă, în schimb, ai fi bîjbîit, s-ar fi putut să mă îngrijorez...

-N-aveai de ce. Nu ţi-am spus că mă pricep la salate?

- Hmmm, fu singurul răspuns pe care-I putu găsi Nia.

Categoric, *nu* era acel Daniel Strahan pe care sc

aşteptase să-l găsească. Puţinele informaţii despre sine însuşi pe care binevoia să le divulge încet-încet o făceau să devină din ce în ce mai curioasă. Din păcate, în timp ce puneau masa în sufragerie şi aveau grijă ca langustele s;î se coacă la abur exact atît cît trebuia, fură nevoiţi să lase în suspensie orice conversaţie serioasă pînă cînd, în sfîrşit,

HC aşezară faţă-n faţă la masa din lemn de ulm albit. ('oborînd privirea spre farfurie, Nia nu se putu abţine:

- Asta-i ceea ce s-ar putea numi „salată“ în sensul rău ni cuvîntului.

- Ce să-ţi povestesc! Să mănînc eu în fiecare zi languste cu biftec, şi nici nu mi-aş mai dori altceva.

-Ai fi dispus să plăteşti atîta zilnic?

- Dacă... aş avea cu cine să împart o masă ca asta, i.tspunse el, coborînd tonul. E delicioasă, Antonia.

Privirile li se întîlniră şi se susţinură cîteva clipe, apoi se despărţiră.

- E reuşită, într-adevăr, murmură ea încet, reflectînd la plăcerea de a avea companie la masă, din cînd în cînd. *Din cînd în cînd* - numai de-atîta putea să aibă parte, cu im om ca el. Nu peste mult, avea să plece, cine ştie pentru cît timp... Şi, care-s planurile cu echipa? Iar plecaţi în lumeu pe nu-ştiu-unde, săptămîna viitoare?

- Da, dar va fi o deplasare scurtă. New York, New .lersey şi, în sfîrşit, Pennsylvania.

- Pennsylvania! exclamă ea. Dar am să mă duc şi eu acolo, săptămîna viitoare!

- Serios?

- Da, scriu un articol de fond despre Amish. îmi voi petrece două zile circulînd cu maşina prin satele dintre Ueading şi Lancaster.

- Porneşti cu maşina chiar de-aici?

- Nnţ. Mi-ar lua prea mult timp. Plănuiam să zbor cu avionul pînă la Philadelphia şi de-acolo să închiriez o maşină. Nu mai trebuie decît să stabilesc ultimele detalii, pentru rezervări.

Daniel dădu din cap.

- înţeleg. Şi... te duci singură?

-Aşa se pare. Omul cu bani e generos cînd vine vorba

de deconturile de călătorie, dar nu-i convine să-i arunce pc o suită inutilă. Ridică furculiţa, adăugînd: Şi, de fapt, îmi convine mai mult aşa.

- Să călătoreşti singură?

- Da. Atunci, pot să *lucrez* cu adevărat; şi pe urmă, imediat ce termin de adunat toate datele de care am nevoie, mă întorc acasă.

Acesta era avantajul deplasărilor de una singură, dar existau şi dezavantaje, cum ar fi fost lipsa chipurilor familiare pe meleaguri străine - sau, mai simplu spus, singurătatea.

- Călătoreşti des?

- Şi mai des, şi mai rar... Asta-i o perioadă de călătorii dese. Sper chiar să fiu trimisă pe Coasta de Vest, cu o misiune.

- Pe Coasta de Vest? Pentru *Eastern Edge?*

Cu un zîmbet răbdător, Nia îi povesti despre revista- soră la care spera să contribuie şi ea cu un articol.

- Familia mea locuieşte în San Francisco.

- Nu zău! Acolo ai crescut?

- Mhm. Iar părinţii şi fraţii mei tot acolo trăiesc şi acum. Mai am o soră măritată, în Seattle. Eu sunt cea care a părăsii stolul,

de fapt.

Trăsăturile i se încordară, în timp ce-şi amintea divergenţele acute de opinii pe care le avusese cu părinţii ei.

- Cînd te-ai măritat?

- înainte de asta. Cu mult înainte. Zîmbi vinovată, apoi li explică: Eram o adolescentă rebelă, nu reuşeam deloc să ntft-nvăţ minte cînd era mai bine să nu contrazic oamenii, împotriva propriilor mele tendinţe, în şcoală şi la colegiu nm avut rezultate bune. Am fost admisă la Stanford şi Kadcliffe. Cînd m-am hotărît să vin în Est, părinţii mei n-au fost deloc încîntaţi, continuă ea, subliniind ultimele două cuvinte. Şi pe urmă, David şi cu mine ne-am căsătorit dc capul nostru... împotriva voinţei lor. Aşa că m7au dezmoştenit - temporar.

- Temporar?

- Mhmmm, confirmă ea, savurînd o bucăţică de carne de langustă. Cred că e adevărat ce se spune că sîngele apă nu se face. Cu timpul, le-a trecut. Aproape începuseră să accepte ideca căsniciei noastre, cînd s-a ales praful de toate.

Daniel, care-şi terminase langusta şi tocmai lua cuţitul ca să-şi taie friptura, se opri cu el în aer.

- Şi cum au reacţionat la asta?

Nia ridică din umeri, cu un oftat de recunoştinţă şi respect sincer.

- Ce-aş putea să spun? Au fost minunaţi. Mă aşteptasem la un şir interminabil de „ţi-am spus noi“. Şi n-am auzit nici măcar *unul.* Eram destul de zguduită şi au părut să înţeleagă asta. Mama mea chiar a venit aici să stea cu mine o săptămînă. Am ajuns să ne cunoaştem mai bine una pe cealaltă... ca două femei adulte, de astă dată. A fost foarte plăcut.

- Te duci des pe la ei?

- O dată sau de două ori pe an. Le-am făcut o vizită în noiembrie trecut, de Ziua Recunoştinţei. Dacă reuşesc să obţin detaşarea asta la *Western Edge,* s-ar putea ca luna viitoare să mă duc din nou.

- Luna viitoare? repetă el, privind-o mai atent. Da' ştiu că umbli...

Cîteva minute, mîncară în tăcere, fiecare pierdut în propriile gînduri. Ale Niei erau surprinzător de relaxate, concentrate asupra plăcerii de a savura compania lui Daniel. Nu vorbi decît cînd o birui din nou curiozitatea:

- Dacă asta a fost o zi liberă, cum ţi-ai petrecut-o? Ce face un antrenor cînd nu arc nimic de lucru cu echipa?

Era chiar una dintre întrebările pe care şi le pusese cu o seară în urmă, după meciul la care nu avusese curaj să se uite. Iar acum, cu Daniel lîngă ea, într-o dispoziţie destul de receptivă, după cîte se părea, nu avea nimic de pierdut întrebîndu-ı... mai ales cînd tocmai îi spusese atît dc multe despre ea însăşi, la insistenţele *lui*.

Iniţial, Daniel rămase tăcut, cu privirea în jos şi furculiţa deasupra farfuriei. Oare ezita să vorbească, chiar şi după acea îmbrăţişare şi după deschiderea pe care i se părea c-o simţise? I se păruse numai... sau doar o dorise şi atît?

îmblînzirea trăsăturilor lui exprima o decizie luată în favoarea ei. Zîmbetul lui îşi croi drum prin toată făptura ei, pînă-n vîrfurile degetelor de la picioare.

- îmi place la nebunie modul oamenilor de a presupune că o zi „liberă“ ar fi *complet* liberă. Pentru jucători, asta înseamnă un antrenament de două, trei ore, eventual o întîlnire cu toată echipa, mers la cinema... Pentru mine, înseamnă şi altă muncă pe deasupra - şedinţe administrative, filme...

- Filme? Tot la cinema, cu echipa? Ce legătură are llollywoodul cu sportul?

Daniel rîse.

- Nu mă refer la filmele de pe ecrane, deşi aproape în liecare sîmbătă seara văd cîte unul dintre ele. Nu, astea Nimt înregistrări ale echipei cu care urmează să jucăm, chiar 91 ale ultimului nostru meci cu acea echipă. Ne ajută să Inlolegem mai bine calităţile şi strategiile adversarului şi dfl ne planificăm mai eficient ofensiva.

Nia dădu din cap, în semn că înţelegea. *J'*

- Şi atunci, care-i rolul antrenorului în toate aceste «nlrenamente, întîlniri şi vizionări?

- Eu le *conduc* pe toate. Dirijez antrenamentele, moderez şedinţele, comentez filmele în timpul proiecţiei. IV fiecare îl văd de mai multe ori.

- Serios? Dar de ce?

- Ca să pot fi un antrenor eficient, trebuie să-mi cunosc 1.1 n palmă atît adversarii, cît şi propriii mei jucători. I rcbuie să ştiu cum reacţionează fiecare dintre ei în anumite diluaţii, contra anumitor tipuri de jucători.

în ochii lui lucea o profundă satisfacţie interioară.

- După părerea mea, cea mai dificilă provocare pentru 1111 antrenor este aceea de a înţelege oamenii, studiul de 1 ulise care duce la anticiparea corectă a unui meci cîştigat.

Dîndu-şi seama că divulgase cîte ceva despre sine însuşi, ezită, apoi zîmbi, ca să destindă atmosfera.

- Şi-n plus, Harlan se dă în vînt după filme. Şi nu-i |il;ice să se uite la ele de unul singur. Preferă să mai fim vreo trei, patru cu el în sală.

Nia se încruntă, tară să identifice imediat numele.

- Harlan...?

- McKay. Preşedintele şi managerul general al echipei.

- Harlan McKay..., repetă ea încet numele. Harlan McKay... Sigur că da.

- L-ai cunoscut?

- David îl cunoştea. Destul de bine, cred. Eu nu l-am întîlnit niciodată.

Daniel, care terminase de mîncat, se rezemă de spătar, lăsîndu-şi sprijinită pe masă o mînă cu degete puternice,

- Harlan e... o experienţă rară, comentă el, în ochi cu o lucire în care se citea o anumită afecţiune. Să tot aihfl vreo şaizeci de ani, e văduv, locuieşte singur, iar echipa New England Breakers a devenit familia lui.

- E uşor să lucrezi pentru el?

- Uşor? repetă Daniel, rostogolind cuvîntul în jurul limbii ca pentru a încerca să-i guste sensul. „Uşor“ e un termen relativ. Eu găsesc convieţuirea cu el destul de uşoarrt, fiindcă am încredere-n ceea ce fac şi, prin urmare, nu mfl simt ameninţat de ciudăţeniile lui. Am pierdut totuşi doi antrenori secunzi din cauza lui şi a trebuit să-i potolesc p|(mulţi jucători zbîrliţi, în cei patru ani de cînd sunt antrenor,

Şi zîmbi, cu o expresie din care se ghicea tocmai ace# încredere în el însuşi despre care vorbise în urmă cu cîtevn momente.

Nia făcu ochii mari.

- Şi ce anume face omul ăsta, de irită pe toată lumea?

Daniel chicoti.

-Trăieşte jocul douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Vreau să zic că de multe ori m-a sunat la şase dimineaţa ca să discutăm cîte un anumit meci care-l preocupa...

-Nu se poate...

- Ba se poate! Tot timpul rumegă, analizează fiecare »crundă a timpului de joc, ghiceşte gîndurile tuturor, prevede viitorul... uneori, poate deveni de-a dreptul enervant.

- Nici nu mă mir! Dar cum faci tu ca să te descurci eu el?

-încerc să-i anticipez nevoile şi să i le satisfac într-un liiod care să fie cît se poate de compatibil cu viaţa mea.

- Cîştigînd?

- înţelegîndu-1 pe Ilarlan. Cred că, în esenţă, e un Uentleman foarte singuratic, care nu are pe nimeni cu care Nit discute despre temerile şi spaimele lui. Doreşte cu disperare ca franciza să aibă succes şi-şi face griji tot timpul. Să nu mă înţelegi greşit - e un geniu în depistarea de noi talente şi apoi în recrutarea lor pentru noi. înţelege)\ latura de afaceri a sportului; sub administraţia lui, echipa Hreakers a obţinut nişte profituri record. Dar ca om e... Hilcîitor. Dacă-s dispus să-l ţin de mînă din cînd în cînd, m- bucură. Aşa că nu fac decît să-mi aleg momentele şi locurile pentru aceste sesiuni de încurajare. Azi-dimineaţă, de

exemplu, am avut o întîlnire cu el la birou, stabilită dinainte, ca să-i temperez impulsul de a mai da telefoane cu noaptea-n cap.

Făcu o pauză şi trase aer în piept, concluziv.

- Oricum, cred că l-am convins în sfîrşit că pot să-mi lac treaba.

- Doamne Dumnezeule, păi, cu rezultatele pe care le-aţi avut în ultimele luni, ar fi trebuit să fie convins de mult!

- *Touche,* zîmbi Daniel, cu modestie discretă.

- Dar spune-mi, Daniel, ce anume îţi *place* la mun ta? îl iscodi ea. Ai menţionat o mulţime de dezavantaj Care sunt părţile pozitive?

în răspunsul lui nu se simţi nicio ezitare.

- Jocul, afirmă Daniel, cu un zîmbet neputincios. Joci îmi place la nebunie. Dintotdeauna mi-a plăcut şi o să-n placă întotdeauna. Cînd eram mic...

în clipa următoare se întrerupse, tocmai cînd Niei i trezea interesul: ar fi fost prima oară cînd îi vorbea despic copilăria lui. Dar dezamăgirea îi fu uşurată de expresi efectiv înduioşător de emoţionată care-i însufleţi trăsăturile

- Ah, e mereu la fel! Există acel sentiment foarl special, cînd ritmul e potrivit, absolut potrivit, explică el, făcînd o mişcare fluentă cu mîna, ca pentru a sugera in val care se unduia uşor. Ştii că e acolo. Toate încep să ? lege.

Vorbea mai încet, cu dramatismul reconstituirii.

- Iei mingea din ricoşeu şi porneşti într-un contraatac rapid, trimiţi o pasă în lungul terenului, apoi o urmăreşti în fugă, în timp ce coechipierii tăi pasează mai departe, prin exterior. O tai prin centru, treci de adversarul care încearc să te oprească, sari să prinzi mingea din zbor, la mar înălţime... după care o arunci în coş, dintr-o singura mişcare neîntreruptă.

Nia asculta fiecare cuvînt, captivată de entuziasmul lui copilăresc şi devotamentul atît de vizibil pe care-l exprima.

- Phiii! clătină el din cap, cu uimire, ca şi cum tocmai ar ıı executat în realitate manevra şi atacul, fără să-i vină u crede că reuşise să marcheze. E nemaipomenit!

în urma acelei demonstraţii pline de pasiune, Nia nu I>111n decît să zîmbească, acceptînd faptul că Daniel Strahan iubea într-adevăr baschetul. Consumase mult mai puţin timp cu acest scurt discurs decît cu descrierea aspectelor negative ale activităţii lui şi totuşi era evident captivat.

- Scuză-mă, se strîmbă el cu o stinghereală tîrzie. Din cînd în cînd, uit de mine şi mă cam ambalez. N-am vrut să le plictisesc.

- Să mă *plictiseşti?* Dar a fost extraordinar.

I-ar fi fost imposibil să nu se molipsească de surescitarea lui.

Privirea lui Daniel deveni mai tăioasă.

- Nu te-a tulburat?

- Vrei să zici... din cauza lui David?

Cînd îl văzu dînd din cap, Nia încercă să explice - atît lui, cît şi sieşi:

- E oarecum diferit... cînd îmi vorbeşti tu despre baschet. Acum îmi pot da seama de ce suporţi camerele de hotel şi telefoanele la şase dimineaţa, ca să nu mai zic de chiuiturile şi strigătele de „Heeei, dom' profeeesooooor...!“ ale haidamacilor tăi...

Se întrerupse, cu respiraţia tăiată.

- De ce ţi-a zis aşa?

Daniel ridică din umeri, ignorînd semnificaţia apelativului.

-Am rămas cu porecla asta de pe vremea cînd jucam şi eu. Ştii cum sunt cei de la presă. Coborî glasul semnificativ. Le place să lanseze porecle. Asta-i face să dea impresia că ar fi mai cunoscători. în ligă se glumeşte că un începător ştie că s-a consacrat atunci cînd porecla lui prinde la public. începătorul *nostru* a reuşit anul ăsta.

- Serios? întrebă Nia, zîmbind la rîndul ei, curioasă. Povesteşte-mi.

Fără a se lăsa rugat de două ori, Daniel se şi avîntă într-o nouă serie de explicaţii:

- Luke Walker. Din statul Indiana. Specialitatea lui c

cîrligu-n-cer. Şi i se spune... „Skyman“.

Rezemîndu-şi cotul pe masă, Nia îşi propti bărbia în pumn.

- Luke „Skyman“ Walker[2]? Nu poţi vorbi serios...

înclinarea lui din cap o convinse că vorbea cît se putea de serios.

- E prea mult. Dar... ce e cu „Dom’ Profesor“? Tu cum ai ajuns să te-alegi tocmai cu porecla asta?

Privirea sfredelitoare a lui Daniel se aţinti spre ea. Dacă se gîndise să-l păcălească pentru a smulge de la el informaţii personale, sub umbrela baschetului, se înşelase amarnic. Hotărînd că era momentul potrivit, Daniel vorbi cu grijă, absolut conştient de fiecare cuvînt pe care-l pronunţa:

- Dintotdeauna am fost un cititor - în avion, în staţiile de autobuz, oriunde voiam să-mi treacă timpul mai repede, în deplasări, mă refugiam adesea în cîte o bibliotecă locală. E un mod de a mă reîntîlni cu nişte vechi prieteni.

Nia îl înţelegea prea bine; şi ea vedea librăriile în aceeaşi lumină.

- Cunosc sentimentul. Dar... apelativul ăsta trebuie să ascundă mai mult decît atît.

Daniel ezită, înainte de a continua:

-Aşa e. Urmez nişte cursuri la Harvard, ori de cîte ori reuşesc să-mi găsesc timp pentru ele. Adeseori, sunt surprins studiind pentru examene.

Faţa Niei se lumină la gîndul imaginii pe care i-o sugerase.

- Serios? Extraordinar! Şi ce studiezi?

Era fascinată. Cu siguranţă, această veste oferea o faţetă neaşteptată pentru cariera sportivă stereotipă.

Dacă tot ajunsese pînă acolo, Daniel trase încet aer în piept, apoi îl expiră prelung.

- Psihologia. Comportamentul omenesc, spuse el,

---

2 ***Skyman*** = Omul-din-cer; Luke Skywalker: eroul celebrului serial ***Star Wars,*** de George Lucas (n.tr.).

urmărindu-i îndeaproape reacţia. Mă interesează ce anume îi determină pe oameni să facă tot ce fac.

Nia nu-şi putu stăpîni zîmbetul cald care i se ivi pe buze.

- Deci, *de-asta* mi-ai pus atîtea întrebări despre trecutul meu... şi despre relaţiile dintre mine şi David... Mă analizezi!

în vocea ei se simţea o undă acuzatoare, dar blajină şi Iară să-l condamne cu adevărat.

- Nu, Antonia.

Tonul lui îi mîngîia uşor numele, în timp ce în ochi i se citea aceeaşi atitudine.

- Nu vreau decît să încerc să te înţeleg.

Nia îi auzi cuvintele, dar ceea ce nu-i spusese era lucrul care o tulbura. De ce voia s-o înţeleagă? Ce dorea de la ea? O privea ca pe o prietenă sau ca pe o duşmancă, femeie sau ziaristă? Se lupta cu deosebirea dintre una şi cealaltă la fel de mult ca ea?

In timp ce în ochi i se citea nedumerirea, şi privirea lui deveni mai tensionată, ca pentru a-i confirma ultima idee. în pofida uşurinţei care caracterizase conversaţia lor de pe tot parcursul cinei, niciunul nu se putea îndura să abordeze acest subiect anume. Nia, din partea ei, nu era sigură ce anume să spună. Daniel, dintr-a lui, încă se mai codea să spună acele lucruri.

Tăcerea încordată se risipi cînd el îşi drese glasul.

- Hai, să te-ajut cu vasele, se oferi, împingîndu-şi înapoi scaunul şi ridicîndu-se în picioare, cît era de înalt.

Motivată de energia nervoasă, Nia îl urmă imediat.

- Nu, nu. E-n regulă. Mă ocup eu de ele, mai tîrziu.

Intuitiv, ştia că avea nevoie de spălatul vaselor pentru ca în acel timp să şi-l alunge pe Daniel din gînduri, odată ce el va pleca. El însă îi ignoră cuvintele şi începu să strîngă cu grijă farfuriile, după care porni cu ele spre bucătărie.

- Daniel... te rog! protestă ea. Zău că nu e nevoie!

Punînd tacîmurile pe bufet, Daniel îşi ridică hotărît mînecile puloverului şi-şi răsfrînse manşetele cămăşii.

- Eu am să spăl doar cratiţa, mîrîi el. De celelalte poţi să ai tu grijă, mai tîrziu.

Dacă vocea ei ar fi funcţionat corect, Nia ar fi consimţit verbal. Dar în gît i se pusese ceva care descuraja orice sunet, ceva legat de imaginea a două antebraţe vînjoase, presărate cu cel mai masculin strat de păr negru. Daniel întinse mîna să dea drumul la apă. Ochii ei îi urmăriră mîna, apoi reveniră la musculatura braţului pe care o idmira atît de mult. Ce femeie cu mintea întreagă n-ar fi vrut ca acea mînă s-o mîngîie sau ca braţul acela s-o Ntrîngă la pieptul tot atît de musculos şi solid ca un perete de granit?

Braţele acelea - calde, bărbăteşti, puternice... Trase **Ncurt** aer în piept, ca reacţie la valul necugetat de senzaţii pe care i-1 provoca vederea acelor braţe - braţele lui. Kăsucindu-se pe călcîie, se refugie înapoi în living.

Acolo se aşeză, cufundată în colţul moale şi adînc al canapelei, cu picioarele strînse sub trup şi cu gîndul la Daniel Strahan. Cum era posibil s-o excite atît de tare? < are era natura puterii pe care o exercita, pentru a o face să devină aşa de maleabilă în faţa lui? Chiar şi acum, privind retrospectiv, gîndul la pielea aceea caldă şi dezgolită îi încreţea carnea pe braţe, de unde porneau vibraţii de emoţie vie prin tot trupul. Era chipeş şi atrăgător... şi o punea pe jăratic! O stare pe cît de plăcută, pe atît de terifiantă; cum ar fi putut să le reconcilieze?

în timp ce-şi studia degetele ivorii, prelungi, cu capul plecat, simţi o boare caldă pe gît încă înainte ca mîna lui să-i cuprindă uşor ceafa.

- E totul în regulă, Nia? o întrebă el încet, rezemîndu-şi cealaltă mînă pe spătarul canapelei şi aplecîndu-se spre ea. Oare, odată cu cratiţa pentru aburi, reuşise să-i şteargă şi demonii dorinţei?

Nia dădu din cap, rugîndu-se ca Daniel să aibă atîta minte şi să-şi retragă mîna, spre binele amîndurora. Pur şi simplu, nu putea să i-o ceară. însă chiar atunci degetele lui începură să se mişte, masîndu-i uşor gîtul cu mişcări prelungi, senzuale, care-i risipeau

tensiunea, înlocuindu-i-o cu nişte furnicături ce se infiltrau prin toate curbele trupului, închizînd ochii, Nia auzi un ţipăt slab, ca o durere eliberată prin sunet, şi nu-şi dădu seama că ea însăşi îl scosese decîl atunci cînd Daniel se aplecă mai aproape.

-Nia?

Deschise ochii şi-l privi fix, incapabilă să-şi ascund;! naşterea dorinţei. Avea antebraţele încă goale, iar Nia jinduia să i le atingă, dar nu prea îndrăznea. Daniel îi intui frustrarea şi se aşeză încet alături. Ochii lui, de un căprui topit, îi devorau obrazul, nasul, buzele moi, umede. Nia îşi simţi bătăile inimii în timp ce privirea lui cobora tot mai jos, spre relieful ferm al sînilor. Parcă ar fi dezbrăcat-o în pielea goală, atît de tare se intensifică dogoarea care-i străbătea toată făptură.

De astă dată, numele ei se auzi aproape ca un geamăl, desprins de pe buzele lui, cînd îi acceptă invitaţia farî cuvinte şi o sărută, trecîndu-şi prin părul ei degetele prelungi ale unei mîini, în vreme ce cu celălalt braţ îi cuprindea umerii. Iar Nia porni spre el de bunăvoie, căci acum, cînd ajunsese atît de departe, orice protest i-ar lî fost imposibil. Inocenţa de suprafaţă a conversaţiei din timpul serii ascunsese o intimitate subtilă, care se combinase cu atracţia chimică dintre ei pentru a inspira tocmai această stare.

Daniel îi sărută buzele, apoi ochii, obrajii şi gîtul, toate pe rînd. La fiecare oprire, îi aţîţa senzaţii plăcute pe care Nia le savura pînă-n cele mai adînci străfunduri ale feminităţii ei. îi deschidea accesul spre tot ceea ce-şi dorea, rîvnind numai la continuarea acelei voluptăţi crude. Era un desert potrivit pentru cina spontană pe care o luaseră împreună. Ar fi ales oricînd acele îmbrăţişări în locul unei Îngheţate de fructe!

Dacă ardoarea lui crescîndă îi făcea sărutatul mai Icroce, Nia nu-şi dădu seama de schimbare, căci aceasta mergea în paralel cu înteţirea propriei dorinţe. Inapoindu-i lot ceea ce primea de la el, se lăsă în voia bucuriei unei Intimităţi fizice care ameninţa să-i şteargă din minte toate celelalte gînduri.

Dar tremurul neaşteptat al lui Daniel împiedică acest lucru.

Smulgîndu-şi buzele de pe gura ei, trecu la ureche, npoi în susul părului bogat, acaju, scrîşnind răguşit:

-Dumnezeule, Nia! Nu e bine ce facem... Ştiu clar că nu e... Tu meriţi o relaţie stabilă... ceva ce eu nu-ţi pot da...

îşi coborî privirea spre ochii ci, cu o expresie care o şocă prin intensitatea ei întunecată.

- Dar nici nu pot rămîne la distanţă. Nu pot să... plec, aşa, simplu... înţelegi ce încerc să-ţi spun?

Nia era fascinată de privirea lui arzătoare care o imobiliza la fel de ferm ca cercul solid al braţelor lui. Doar o singură dată îi mai văzuse pe chip o asemenea onestitate - cu puţin timp în urmă, cînd îi vorbise despre pasiunea lui pentru baschet. Oare avea să concureze la nesfîrşit cu sportul acela, pentru atenţia unui bărbat?

Şi totuşi, nu-şi putea aduna furia, în timp ce-i admira trăsăturile - căci acestea era puternice şi primitoare, îndemnînd-o să lupte pentru ceea ce-şi dorea. Atingînd toate acele trăsături, una cîte una, cu privirea propriilor ochi violeţi, reuşi în cele din urmă să şoptească, aproape împotriva voinţei sale:

-Aş vrea să pot înţelege toate astea... *orice* din toal astea... Dar nu pot... Nu ştiu decît ce simt la un momc dat...

în *acel* moment dat, tot ceea ce simţea era dorinţa a-l atinge.

Ridicîndu-şi încet mîna spre chipul lui, începu să- urmărească rînd pe rînd toate trăsăturile, după care îndrăzn să-şi lase degetele să coboare pe coloana lată a gîtului, spre deschizătura gulerului de la cămaşă. Locul acela, acel spaţiu în formă de V, o ispitise toată seara. Acum se lăsă pradă ispitei şi, în sfîrşit, cunoscu senzaţia pielii lui bărbăteşti sub vîrfurile degetelor. Era fermă, palpitînd fierbinte, în timp ce ea îşi strecura degetele pe sub cămaşă şi pulover, pentru a şi le rezema mai intim pe clavicula lui

Acela era un peisaj nou şi îmbătător de explorat, iar Nia abia începuse. Pradă unui impuls, se întinse spre el şi atinse cu buzele locul pe unde-i trecuseră degetele, sărutîndu-i uşurel pielea.

- Miroşi aşa de bine..., murmură ea, inspirîndu-i aroma masculină, cu iz de mosc.

în timp ce-i cuprindea bărbia, mîna lui Daniel tremura uşor. Dar şi el ştia ce dorea în acel moment. Ridicîndu-i faţa, o sărută din nou, îmbiindu-i limba să se alăture jocului. De astă dată, mîna lui fu aceea care-i urmări gîtul pînă în capătul pieptului, dar nu se opri la materialul bluzei. în schimb, coborî mai nesigur spre piept, încercuindu-i încet, delicat, un sîn, apoi şi pe celălalt. îi simţi arcuirea reflexă şi-i cuprinse forma plină cu mai multă încredere în sine, pe cînd Nia scotea un mic ţipăt de plăcere.

- O, Daniel... Ai idee ce-mi faci...?

- Spune-mi, Nia, îi ceru el cu glas întretăiat, la fel de profund afectat de ceea ce-i dăruia, pe cît era şi ea de primirea darului.

- Mi-ai dat foc..., şopti ea. Se întinde şi se tot întinde, tulînc înăuntrul meu, unde nu pot înăbuşi flăcările...

-Foarte bine, fetiţo..., gînguri el, în timp ce-şi trecea pnlmele peste sînii ei, simţindu-le reflexul de **întărire** a **Nl'îrcurilor,** chiar şi prin bluză. Cu un uşor ţipăt, Nia îşi **deschise** buzele în calea lui, simţind nevoia de mai mult, **mereu** mai mult.

Daniel Strahan încetase să mai fie doar un gărgăune pe creierii ei. Cu amploarea cutremurătoare a acelei forţe li/.ice care o atrăgea inexorabil tot mai aproape de el, nu era nici mai mult, nici mai puţin decît o sursă de viaţă, dintr-odată crucială pentru supravieţuirea ei.

Mîinile i se agitau în explorarea umerilor lui solizi, în li mp ce ea se arcuia sub atingerea lui, vrînd să ştie totul despre acel om, fiecare detaliu, cît de intim... Faptul că lusese cîndva jucător de baschet părea relevant doar în iscusinţa cu care-i mînuia trupul. Era mai dibaci decît orice hărbat pe care-ı cunoscuse vreodată; era cu adevărat uluitor, îşi ia cînd să gîdile sau să frece, cînd să mîngîie sau să apese, cînd să frămînte sau să încercuiască. Gesturile lui aveau un ritm, pur şi simplu, perfect care părea să curgă de la sine.

Nia se lăsa purtată de curent, răsfirîndu-i vibrant părul cu degetele, strîngîndu-ı cît putea de tare, în timp ce limba lui îi cutreiera gura. Dintr-o mişcare abilă, Daniel o răsuci în loc şi o

aşeză uşurel din nou pe canapea.

Apoi, mîinile şi buzele lui începură s-o mîngîie cu o şi mai mare libertate, trimiţînd-o pe valuri fremătătoare şi explozive de extaz. Nia oftă cu voluptate, atunci cînd degetele lui îi găsiră marginea încreţită a puloverului şi o ridicară, peste mijloc şi apoi mai sus, peste vîrfurile aţîţătoare, ascuţite încordat, ale sînilor.

Un moment, o privi, adorîndu-i carnea cu ochi torizi Vederea sînilor ei cu pielea ca laptele, îmbrăcaţi numai în dantela delicată a sutienului, îi trimitea un tremur vizibil prin membre.

- Ce frumoasă eşti..., şopti el, în timp ce ridica un deget să-i atingă sfîrcul.

Contactul fu pîrjolitor; Nia îşi muşcă buza, dureros, ca să nu ţipe.

- Daniel...

întinse braţele spre el, trăgîndu-l în jos ca s-o sărulc din nou. Dar buzele lui erau nerăbdătoare, părăsindu-le pe ale ei după un sărut scurt, îndrăzneţ, pentru a coborî să-i guste căldura irezistibilă a sînului.

- Mmmmm... Daniel..., se tîngui ea, zvîrcolindu-se dedesubt, opintindu-se în sus, în timp ce Daniel îi înlătura cupa dantelată a sutienului şi-i lua în gură plinătatea sfîrcului şi a areolei trandafirii din jur. Lentoarea cu care i-l sugea o scotea din minţi, inflamîndu-i focul pînă la o flacără ca de magneziu a dorinţei. Cînd mîna lui i se aşeza pe genunchi, pornind de-acolo în sus, peste coapsa învelită în docul blugilor, pentru ca apoi s-o ia primejdios spic interior, conflagraţia păru să devină iminentă.

Dintr-odată, ajunseseră la limită, la capătul acelui joc al pasiunii. Ca un şoc, Nia îşi dădu seama că voia ca Daniel să facă dragoste cu ea. Fără să se gîndească măcar o clipă la slujba lui sau la slujba ei, la trecutul lui sau la al ei, la ce *e euvena şi ce nu, îl dorea — dorea ca el s-o posede total. Nimic altceva nu i-ar fi astîmpărat durerea adîncă a iciisiunii care se adunase înăuntrul ei, şi tot creştea.

în aceeaşi clipă, deveni şi Daniel conştient de ceea ce urma să

se întîmple. în timp ce el îşi ridica încet capul pentru a-i întîlni privirea ochilor mari, mîna ei alunecă de pe părul des pe umerii laţi, apoi pe braţele ai căror muşchi I ur fi putut susţine uşor deasupra ei... dacă se lăsau duşi de valurile pasiunii. *j>*

Dar el era antrenorul, omul care coordona jocul. Cu mîini tremurînde şi o undă de regret în ochii lui căprui de nepătruns, îi trase puloverul la loc peste sîni şi mai jos, pînă la talie. Dacă Nia simţea pierderea atingerii lui, îi era de ajuns doar să-i asculte scrîşnetul întretăiat al vocii ca Hă-şi imagineze cît îl costa acea stăpînire de sine.

- îmi pare rău, Nia... Nu pot să-ţi lac asta...

Un fior rece de teamă îşi croi drum prin măruntaiele ci. Ce spunea...? Şi de ce pe tonul acela atît de sever?

- Oricît de mult te doresc, n-ar fi bine pentru niciunul dintre noi. Lucrezi în presă, eu sunt antrenor de baschet... Tu urăşti baschetul, iar eu n-am încredere în mass-media... N-ar merge niciodată.

Propria ei perplexitate o ţinea imobilă. *Ce* n-ar fi mers niciodată? se întrebă - o aventură de-o noapte... sau ceva mai mult decît atît? Daniel evidenţiase singurul aspect de care trebuiau să ţină amîndoi seama. Ceea ce o nedumerea era motivul pentru care o făcuse înainte de a profita de plăcerea contactului cu ea. Excitarea lui fusese evidentă; tocmai recunoscuse că o dorea. De ce se oprise? Numai din principiu?

Jucaseră pe terenul de-acasă al Niei, dar dintr-odalil iniţiativa le fusese sustrasă. Cu o forţă de zece ori mai mart* decît a fluierului arbitrului, un claxon de maşină începu s# sfîşie noaptea, interminabil, ca un semn de rău augur penii u omul de la volan.

Daniel deveni ţeapăn.

- Ce naiba mai e şi *asta?* Locuiesc nişte adolescen|i prin apropiere?

în timp ce el se dădea la o parte, pentru a o lăsa sil treacă, Nia sări în picioare. Orice gînd pătimaş îi dispăru din minte, alungat de grija personală şi responsabilităţile ei de proprietăreasă.

- Dumnezeule mare, ăsta trebuie să fie doctorul Max!

ia se repezi la uşă, lăsînd-o întredeschisă, în timp ce alerga la parter şi afară din casă, cu Daniel urmînd-o la mică distanţă. Peste cîteva momente, cînd se întoarseră mai încet pe acelaşi drum, se curăţaseră de toate poftele carnale.

- Face des treaba asta? întrebă Daniel, cu un amuzament care tempera atmosfera, în timp ce traversa livingul ca să-şi ia trenciul pe care-1 lăsase acolo la sosire.

Intenţiona să plece şi, deşi considera şi ea că era mai bine aşa, Nia avea în continuare sentimente destul de confuze. Cu un gest nonşalant, îşi aruncă pe spate capul ca să-şi scuture din păr stropii de apă rămaşi de la burniţa slabă de-afară. Frigul pe care-1 simţea nu era cauzat decît în parte de aerul rece al nopţii; restul consta în anticiparea mitointrospecţiei despre care ştia că avea să urmeze.

— Treaba *asia* n-a mai facut-o niciodată! exclamă ea, cu afecţiune. A avut diverse alte neglijenţe - lumini lăsate aprinse, receptor nepus în furcă, ceas de bucătărie sunînd ore în şir, corespondenţă nedeschisă cu lunile, chiar şi note de plată scăpate pe alee -, dar niciodată...

în ochi îi sclipi o lucire tardivă de umor.

- ...n-a mai lăsat o cutie plină cu cărţi rezemată dl volan.

- Pe claxon, preciză Daniel, zîmbind. Mă rog, măcaf formula asta garanta venirea cuiva în ajutor... şi cît mul repede!

Ca răspuns la privirea lui plină de subînţelesuri, Nia îşi coborî ochii. Şi ea îşi amintea din ce minicalamitatc II întrerupsese claxonul doctorului Max.

- Iţi mulţumesc că i-ai dat o mînă de ajutor, Dan, murmură ea, stînjenită. Pur şi simplu, nu i-a trecut prin minte să ocolească maşina şi să scoată cutia prin partea cealaltă. Ai fost

foarte amabil că i-ai dus-o tu.

-A fost o nimica toată, pufni Daniel, luînd în derîdere orice efort.

- E un om aşa de drăguţ... şi se străduieşte din răsputci i să se descurce prin forţe proprii.

- Locuieşte singur? N-are nicio rudă prin apropiere?

- A, ba da. Are o fiică în Belmont, la doar zece minule de-aici. Dar refuză să se mute. Susţine că i-ar deranja pe copiii şi soţul ei. Dar copiii sunt la colegiu, şi există acolit un mic apartament care ar fi ideal pentru el, într-un capăt al casei, complet separat. Numai că e foarte încăpăţînai Ridică din umeri. Ca toţi bătrînii, cred.

Daniel chicoti cu tristeţe:

- Ştiu genul.

Ceva din tonul lui o puse imediat în alertă. Era o anume stare liniştită şi îndepărtată, sugerînd că acel gen îi era cunoscut din proprie experienţă. Dar, înainte ca Nia să-şi poată găsi cuvintele pentru a-1 întreba despre ce anume era vorba, îşi luase deja impermeabilul pe el.

- îţi mulţumesc pentru cină, Nia, îi zîmbi el cu blîndeţe. A fost o schimbare foarte bine-venită.

- Mîncare de casă? îl tachină ea, înfruntîndu-şi dezamăgirea.

-Da.

Stătea la o lungime de braţ distanţă de ea - o distanţă toarte uşor de acoperit, dată fiind lungimea braţelor lui - şi lotuşi nu schiţa nicio mişcare de a se apropia din nou.

I)eşi nu se mai zărea niciun semn al dorinţei intense- pe care o văzuse Nia înainte, în expresia lui se citea o căldură mulţumitoare. încet, începu să se răspîndească prin ea, aducînd

cu sine o revenire confortabilă a senzaţiei pe care o cunoscuse în aproape tot timpul serii. Daniel Strahan îi plăcea.

- Eşti sigur că nu pot să te ispitesc cu o cafea? întrebă ea încet.

Capul lui se clătină încet într-o parte şi-n cealaltă, fără să-i scape ochii din privire, cu colţurile gurii tresărindu-i.

- Prost ţi-ai ales cuvintele, fetiţo. Şi-aşa mă ispiteşti pica mult.

- Era o ofertă de bună-credinţă, îl dojeni ea, refuzînd să roşească la auzul acelei insinuări.

- îţi mulţumesc..., dar nu. Trebuie să ajung acasă, ca să văd un meci.

Nia nu-şi putu stăpîni o strîmbătură.

- Trebuia să mă aştept, replică ea, chipurile dezamăgită, după care se încruntă, nedumerită. Un meci? La ora asta?

- De fapt, e o reluare a partidei pe care am jucat-o aseară. Am un aparat din alea...

Un video recorder?

anumită oră, înregistrează meciul. Pot să-l reiau cînd vrenUB

- Exact. Mi-e foarte comod. Dacă-i programe/

1 reiau cînd **vrea**
cum se spune in

eu, în confortul propriului meu cămin
reclame.

- Şi unde anume e asta? se interesă ea, cu ochii rotunji|l inocent.

Sperase să profite de zîmbetul lui relaxat, dar Daniel era prea atent pentru a lăsa să-i scape accidental vrei) informaţie.

O privi cu un aer complice şi oarecum înfumurat.

- Nu departe de stadion, răspunse el, intenţionat vag, Sunt mai multe fragmente ale meciului pe care trebuie sA le studiez.

Apoi, trăsăturile îi deveniră mai gînditoare.

- Nu sunt sigur de eficienţa cîtorva dintre manevrele noastre tactice. Şi trebuie să hotărăsc, înaintea antrenamentului de mîine, dacă să le aplicăm în continuare sau s;l le schimbăm.

Cu eleganţă, Nia îşi recunoscu înfrîngerea.

- Mîine aveţi vreun meci?
- Jucăm la Houston.
- Va fi greu?
- Fiecare meci e greu.
- Crezi că puteţi învinge?
- De-asta jucăm.

îl privi cu falsă uimire.

- Mă şi miram...

Daniel păşi spre ea, glumeţ-ameninţător:

- Iar faci pe deşteaptă... Ai să te uiţi? o întrebă el atît de

repede, încît o prinse complet pe nepregătite.

- Să mă uit...?
- La meci.
- Va fi televizat? îl întrebă, încercînd să cîştige timp in căutarea unui răspuns.
- Ştii bine că da, mîrîi el. Ai să te uiţi?

Nia dădu din cap - puţin cam prea repede.

-Am să-ncerc.

Glasul lui Daniel coborî, îngreunat de scepticism.

-Te şi... cred...

-*Am* să... încerc. *J>*

O privi lung, îngustîndu-şi un ochi.

- Serios?
- Mhm...

Dintr-odată, tot spiritul jucăuş păru să i se risipească.

- Mi-ar face plăcere, declară el încet şi atît de sincer, încît nu lipsi mult ca Nia să creadă că *putea* însemna ceva pentru el. încă o dată, se pomeni azvîrlită într-o plasă confuză, ţesută larg în jurul tuturor variantelor ei alternative. Ce *voia* să facă...? Dar, din nou, Daniel era cel care avea iniţiativa - în acest caz, ultima pasă a serii.

Ridicîndu-şi mîna pe gîtul ei, îi cuprinse ceafa cu degetele şi-şi lăsă vîrful ferm al degetului mare să-i urmărească forma delicată a buzelor.

- îţi mulţumesc încă o dată, murmură el, şi plecă.

Bulversată în urma acestei treceri atît de bruşte de la senzualitate la solitudine, Nia îşi exprimă prin viu grai primul gînd căruia-i putu da de urmă în haosul din minte.

- Şi articolul meu? strigă ea în josul scării pe care Daniel o cobora grăbit.
- Am să-ţi dau un telefon! mai strigă el din mers, cu cîteva clipe înainte ca uşa să se trîntească în urma lui.

Uluită, Nia privi holul pustiu.

- Ai să-mi dai un telefon..., murmură ea. Nemaipomenit. Şi pîn-atunci eu ce să fac? Fir-ar să fie, iar m-aii întors de unde-am plecat!

Dar nu era deloc aşa - nici pe departe. Noaptea, cîini se culcă în pat, avu o senzaţie de singurătate nemărginită, Gîndurile-i erau pline de amintiri dulci, imagini ale unor braţe lungi, cu degete seducător de puternice, atingînd-o şi mîngîind-o, aţîţînd flăcări înăbuşite ani de zile.

Articolul pentru *Eastern Edge* rămînea doar o posibilitate teoretică. Nia ştia fără nici cea mai mică îndoială că niciodată nu l-ar fi folosit pe Daniel ca pe unul dintre cei cinci burlaci eligibili de pe Coasta de Est pe care Bill îi alesese pentru jumătatea ei de reportaj. O ştiuse încă din capul locului. Şi atunci, avea vreun rost să se mai prefacă'.' N-ar fi fost mai bine să-i spună, pur şi simplu, lui Daniel că renunţase la idee? N-ar fi trebuit să-l anunţe şi pe Bill despre acest abandon şi să-i dea posibilitatea de a lua măsurile necesare pentru a găsi un înlocuitor? N-avea decît să vorbească el cu Daniel, dacă voia să pună la încercare hotărîrea antrenorului! La acest gînd, Nia izbucni în rîs. Daniel Strahan i-ar fi acordat acel interviu lui Bill Austen la fel de uşor cum ar fi urmărit şi ea de la cap la coadă un meci al echipei Breakers... Oare?

- Chris! Te-am căutat!
- Salut, Nia!

Cu părul său blond-nisipiu ciufulit şi obrajii neobişnuit de rumeni, Christopher Daly tocmai năvălise pe uşă, împins de o rafală de pe cîmpiile bătute de vînturi ale State Street.

- îmi pare rău, am avut de făcut un drum pînă pe chei.

AII... ai vreo problemă anume?

Veniseră din capetele opuse ale coridorului, întîl- nmdu-se la uşa biroului lui Chris. în taiorul ei de tweed idbastru, croit pe talie, Nia avea o siluetă potrivit de sofisticată. Chris arăta mult mai boem, cu un blazer peticit in coate şi blugi. Noroc că, în acest sens, Bruce McHale nvea vederi destul de liberale.

-A, exclamă ea, măsurîndu-1 cu o privire binevoitoare, deci azi e ziua profesorului sexy? Ji

- Ei, ei, o temperă colegul ei, îndreptîndu-se de spate, cu degetele mari vîrîte în buzunarele de la spate ale blugilor. Am eu vreo vină că înţeleg ce înseamnă să trăieşti lejer?

- Vreo noutate cu Tricia? se interesă Nia într-o şoaptă conspirativă, schimbînd subiectul.

- Jennifer, murmură el, cu un zîmbet fudul.

-Tricia se întîlneşte cu Jennifer?

- *Eu* mă întîlnesc cu Jennifer! răspunse Chris, bătîndu-se în piept.

- Şi Tricia?

Ridică din umeri, cu un zîmbet spăsit care spunea totul.

- Gata? întrebă ea, mai uimită ca oricînd de frecvenţa cu care-şi schimba Chris femeile. Pentru un holtei de treizeci şi şapte de ani, Christopher Daly nu dădea niciun semn că ar fi urmat să se potolească.

- Cred că da. însă Jennifer ţi-ar plăcea, Nia. E o dulce - psiholog de meserie. Şi are o conversaţie extraordinară!

- Serios?

Curios, că stabilea această legătură. Şi pe Daniel îl interesa psihologia - şi, de asemenea, şi el avea o conversaţie extraordinară. Poate că ţinea de domeniu... ceea ce-i readuse Niei în minte principala ei grijă.

- Ascultă, Chris, ai putea să-mi faci o favoare?

Cuprinzînd-o patern cu braţul pe după umăr, Chris o conduse în birol lui. Funcţia de redactor-şef adjunct beneficia şi de un spaţiu privat. Deşi decorul era similar cu cel al încăperii pe care o împărţeau Nia şi Priscilla, cabinetul lui Chris era mai puţin ordonat.

- Zi-i pe nume, ordonă el, acordîndu-i galant *carte blanche.*

Nia se conformă. Fără ezitare.

- Daniel Strahan. Vreau să ştiu tot ce poţi face *tu* în legătură cu el.

- Chiar cu atîta nerăbdare aştepţi misiunea aia?

-Da.

Nu era în totalitate o minciună. In aceeaşi după-amiază, Nia avea o întîlnire cu Wallis-Wright de la Orchestra Simfonică din Boston.

Ochii lui Chris se îngustară.

- Şi vrei informaţii despre Strahan?

- Ai fost şi tu la şedinţă. I-ai auzit numele, inclus pe listă. Din cîte-mi amintesc, zîmbi ea, cu un aer blînd-acu- zator, ai fost unul dintre cei mai zgomotoşi susţinători ai lui.

- Iar tu erai complet *împotriva* însărcinării. Te-ai răzgîndit?

Nia oftă, aşezîndu-se pe unul dintre cele trei scaune din încăpere - singurul care nu era încărcat de boarfe.

- Ce pot să spun? E o însărcinare, da. Bill a dat de înţeles foarte clar - de faţă cu voi toţi. Nu pot să neg că ideea unui asemenea articol continuă să mă irite, dar îmi dau toată silinţa. Crede-mă că mi-o dau...

Chris nu avea de unde să ştie că acele eforturi se limitau la ceilalţi patru subiecţi, excluzîndu-1 complet pe Daniel Slrahan.

- Eu te cred, Nia. OK...

îşi frecă palmele una de alta, apoi se aşeză pe colţul biroului, în faţa ei.

- Daniel Strahan. Tot ce ştiu despre el?
- Totul.
- Ce-ai aflat deja?

Nia aflase că-i plăceau langustele şi biftecurile fripte mediu, că se pricepea de minune la spălatul cratiţelor şi la dislocatul cutiilor cu cărţi blocate lîngă volanele de Volvo, că avea un Datsun sport, maro şi că-i plăcea să citească - precum şi că, atunci cînd o atingea, o facea să se topească.

- Ştiu că antrenează echipa New England Breakers, că are o înălţime de un metru nouăzeci şi cîntăreşte cam în jur de optzeci şi şase de kilograme...

Numai oase şi tendoane, dezvoltă ea în minte, ştiind din proprie experienţă - dar, desigur, nu i-o putea spune lui Chris şi p*c-asla.*

- OK. Să începem cu începutul.

încrucişînd-şi braţele pe piept, Chris se încruntă.

- Ştii ceva? Nu-s sigur că ştiu şi eu la fel de multe detalii ca tine...
- Spune-mi atîta cît ştii.

Orice ar fi fost mai mult decît nimic, reflectă ea, mai ales de vreme ce începea să se simtă incredibil de vinovată din cauza acelei înşelătorii.

- Cred că ar trebui să aibă aproape de patruzeci de ani... Nu. Nu tocmai. Vreo treizeci şi opt, cel mult treizeci şi nouă...

Calculă în minte, bazîndu-se pe anii cît Daniel jucase în teren.

- Burlac, evident.
- Evident, repetă Nia, ţuguindu-şi buzele, cu umor sec.
-

E antrenor la Breakers de patru sezoane, dintre carc ultimele două au fost cîştigătoare. 4

- Şi ce-a făcut înainte de a începe să antreneze? N-a ajuns acolo direct de pe banca rezervelor, nu?

Chris clătină din cap.

- Au trecut cîţiva ani între timp, în care a căutat noi jucători pentru echipă.

Fruntea i se încreţi, în timp ce scormonea printre amintiri.

- Parcă-mi amintesc c-am citit că-şi reluase studiile.

- Serios?

Daniel îi menţionase şi el acest lucru. Cursuri ocazionale - aşa spusese. Oare era posibil să înveţe pentru un nivel postuniversitar mai formal în psihologie?

- Dar vreun detaliu nu ştii?

Din nou, Chris se eschivă.

- îmi pare rău, Nia. Trebuie să fi apărut vreo biografic în ziare, pe vremea cînd a fost numit antrenor-şef. Ai verificat?

- Tocmai mă pregăteam să mă duc la camera de microfilme, zîmbi ea. Dar, mai întîi, încerc pe scurtături. Crezi că aş avea şanse să găsesc cîte ceva în anuarul Breakers? îl ai cumva pe cel nou?

- Acasă, recunoscu el, pe un ton de scuză. Am să-l aduc mîine. Mai am şi o copie după programul echipei şi, auzi, dacă vrei, pot să mă uit mîine şi prin vechile mele reviste de sport. *Trebuie* să conţină şi nişte articole despre Strahan.

- Faci tu asta pentru mine, Chris? se lumină ea la faţă. Ar fi extraordinar!

- Sigur, iubito, răspunse Chris, oprindu-se s-o studieze îndeaproape, după care o întrebă cu o privire piezişă: Auzi, c strict în interes profesional, nu? Sper că n-ai să te laşi dată peste

cap de muntele ăla de musculatură, nu-i aşa?

Rîsul ei sacadat nu reuşi să nege decît jalnic sugestia mîrîită de Chris. *J‘*

- Nu fi absurd, Chris! Doar ştii ce părere am despre orice are legătură cu baschetul.

- Ştiu că fostul tău soţ avea relaţii cu echipa Breakers, aşa că s-ar putea să fie cinstit să spunem că eşti sătulă de sportul ăsta. Totuşi... adineaori, ţi-am auzit în voce o vibraţie de emoţie. Şi, dacă nu are nimic de-a face cu mingea şi coşul, atunci nu poate să aibă legătură decît cu...

- Greşit, prietene, rîse ea, începînd să se controleze mai bine. Mai încearcă.

Zîmbetul ei provocator încerca să-i abată atenţia în altă direcţie, pînă reuşea să-şi rezolve mustrările de conştiinţă. *Trebuia* să facă ceva cu vocea aia, cu tonul pe care i-1 inspira exclusiv Daniel Strahan. Era pentru a doua oară cînd fusese cît pe ce să-şi dea de gol emoţiile care o frămîntau.

- Ştiu! exclamă Chris, încruntîndu-se brusc. încerci să mă faci gelos.

- Pe *tine?*

Nia se ridică în picioare, pregătindu-se să plece în primul moment potrivit. Chris ajunsese prea aproape de adevăr ca să mai poată fi liniştită.

- Mdaaa..., făcu el, tărăgănat. Ştii cît îmi plaeo baschetul şi, pur şi simplu, mori să-mi fîlfîi pe sub nas biletele alea gratuite pe care ţi le dă el.

Venind lîngă el, Nia îi cuprinse umerii cu braţul.

- Ei, şi crezi că ţi-aş face eu ţie una ca asta? îl întrebi», Mai bine hai să încheiem un tîrg. Dacă-mi aduci mîine materialul pe care mi l-ai promis, îţi fac *cadou* biletele aleii gratuite... *dacă* mi le dă.

- Frumoaso, se lumină Chris la faţă, am bătut palma

Dacă şi altele s-ar fi putut rezolva atît de uşor, reflecl;» ea mai tîrziu. Dar, cînd Daniel Strahan îi monopoliza toata ziua şi conştientul, şi subconştientul, nimic nu mai părea să decurgă normal.

Camera de microfilme, cu singurul ei aparat dc vizionat, fusese rezervată de o reporteră tînără care profitase de spiritul înţelegător al Niei, spunîndu-i că, dacă nu se grăbea, pierdea termenul de predare. în fond, cugetă ea, propriile sale cercetări nu erau tocmai urgente. De fapt, se şi îndoia că era corect să le desfăşoare în timpul programului... de vreme ce, oricum, n-avea să folosească rezultatele în scopuri oficiale.

O aştepta o lume întreagă de vinovăţie. în pofida oricăror eforturi de imaginaţie, îl dusese pe Chris de nas. Cînd ar fi trebuit să apeleze la el pentru un înlocuitor potrivit al lui Daniel în articolul din *Eastern Edge,* îl făcuse cu bună ştiinţă să creadă că investigaţiile ei erau efectuate în interes profesional. A, le desfăşura în context profesional, nici pomeneală, dar dintr-un interes cît se putea de personal!

Voia să-l cunoască pe Daniel, să-l *înţeleagă* aşa cum şi rl susţinea că ar fi vrut s-o înţeleagă pe ea Diferenţa se felerea, în primul rînd, la bunăvoinţa lui de a se lăsa finalizat şi cunoscut. Cîtă vreme Nia îi vorbise cu o remarcabilă lipsă de inhibiţii, el îi dezvăluise foarte puţin ilin natura lui cu adevărat personală. Prin urmare, cu firea ei de reporter, avea să caute de una singură informaţiile.

Din păcate însă, informaţiile erau foarte greu de găsit. I)npă eşecul de la sala de microfilme, Nia alergă la o librărie din apropiere, unde stătu o oră întreagă răsfoind toate imblicaţiile care aveau de-a face cît de cît, sub orice formă, i n baschetul.

Găsi puzderie de biografii ale unora dintre ude mai mari vedete actuale ale sportului, dar nimic despre I)aniel Strahan.

Se întoarse la redacţie, după ce se oprise să-şi ia în drum un sandvici cu salată de pui, şi începu să-l mănînce In birou, recapitulînd în minte tot ceea ce aflase. Daniel Slrahan era de origine din Oregon, absolvise la Stanford şi fusese recrutat pentru echipa Breakers în ultimul an. Se dusese direct la Boston şi rămăsese în cadrul echipei timp dc zece ani, ca mare stea a baschetului. în ultimii săi ani pe teren, înainte de a se retrage din activitatea competi- |ională, avusese probleme la un genunchi, dar altminteri lusese considerat unul dintre cei mai irezistibili înaintaşi de la Breakers. Punct. Nimic mai recent, cu excepţia cîtorva referiri în treacăt la succesul echipei New England Breakers „sub conducerea antrenorului-şef Daniel Strahan“. Niciun detaliu despre Daniel ca persoană. Niciun fel de rufe murdare personale. Nimic. Ochii violeţi ai Niei se întunecaseră de frustrare. Pentru asta-şi consumase cea mai mare parte a dimineţii?

înjurînd în surdină şi cu mintea plină de hotărîri nobile, plecă să-l întîlnească pe Arthur Wallis-Wright. Trebuiii ni lucrurile să meargă mai bine; sala de concerte era unul dintre locurile ei favorite. Desigur, venise acolo, în primul rînd, pentru concertele speciale: un solist de flaut notabil, un mic ansamblu baroc - dar cît de diferită putea **fi** ;il mosfera sub auspiciile primului violonist şi concertmaisti u al Orchestrei Simfonice din Boston?

Foarte diferită, descoperi ea, cînd fu introdusă. într-o cameră austeră, unde maestrul repeta. Fu ignorată complet pînă la sfîrşitul bucăţii muzicale, cînd interpretul îşi cobori instrumentul, luîndu-ı sub braţ ca pe o pătură de siguranţfl, şi începu să se joace cu corzile arcuşului pe toată durai.i

interviului.

După zece minute de foială care distrăgea atenţia, Nia avea senzaţia că risca să ajungă mai încordată chiar **decAl** corzile viorii. Făcînd eforturi să-şi păstreze calmul, în timp ce explica structura articolului şi scopurile pe care **acesta** urmărea să le realizeze, puse apoi cîteva **întrebări** elementare, stabili încă o întîlnire cu violonistul, de **aslA** dată la domiciliul acestuia din Brookline, şi fugi **mîncînd** pămîntul. Se simţi mai uşurată, de cum ieşi în **aerul** înviorător de pe I Iuntington Avenue.

Paul Kiley, primul om pe care-1 intervievase pentru articolul despre burlacii eligibili din Est, îşi lepădase circumspecţia iniţială pe parcursul acelui prim interviu prelungit spontan, dar Wallis-Wright rămăsese tot timpul la fel de stresat. Toate încercările Niei de a-1 ajuta să sc relaxeze fuseseră zadarnice; nu-1 putuse determina să se destindă, şi pace! Poate că-1 prinsese într-o zi deosebit de tensionată... Dedusese că în seara aceea avea să dirijeze orchestra, în locul titularului care era bolnav. O presiune de acest gen ar fi distras atenţia oricui, încercă ea să-l Mistifice, dorindu-şi pe jumătate ca lui Wallis-Wright să-i li venit ideea de a o suna, pur şi simplu, ca să amîne întîlnirea. Totuşi, în ciuda nervozităţii, fusese foarte politicos şi cordial. Cine ştie, poate că întotdeauna era aşa. Nia spera să poată răzbate dincolo de acest înveliş formal, cu următoarea ocazie, pentru a-1 descoperi pe omul pe care Itill Austen şi şefii de la etaj îl consideraseră potrivit ca să se califice ca „burlac eligibil din Est“. Poate că genul lui Wallis-Wright le atrăgea pe unele femei...

Simţind nevoia să-şi limpezească minţile, Nia se hotărî să ia tramvaiul pînă la birou, lncheindu-şi pardesiul pînă la gît şi îngropîndu-şi mîinile adînc în buzunare, porni spre clădirea

impozantă de granit a Centrului Ştiinţei ('reştine. Bazinul din faţa acesteia o fascinase întotdeauna, oglindind nu numai cerul de deasupra, ci şi dispoziţiile climatice ale acestuia.

Deşi încadrat de clădiri pe aproape trei laturi, locul era relativ expus. Ridicîndu-şi gulerul, Nia se încotoşmănă şi mai strîns în pardesiu, în timp ce privea cum vîntul rece forma o întindere lată de valuri pe suprafaţa fluidă a apei. Acolo exista o anumită seninătate, indiferent de vreme, aproape o stare de comuniune care o afecta ori de cîte ori venea în acel loc. Şi o liniştea, Iară greş, întotdeauna.

Aşezată pe ghizdul de piatră al bazinului, Nia oftă. De ciudă sau poate datorită ambianţei liniştite din jur, gîndurile i se îndreptară iar spre Daniel. In seara trecută, se simţise atît de bine, cum de luni de zile nu i se mai întîmplase.

Regăsise o anume uşurinţă cu totul specială în modul do « conversa cu el, chiar şi în provocarea de a-1 face h| vorbească despre el însuşi. Era inteligent; Nia sim|e« prezenţa unor rezerve de cunoştinţe încă nedezvăluite, despre multe alte subiecte în afara baschetului.

Dar, pe moment, baschetul era viaţa lui - iar acest lucru, în sine, i-1 lacea inaccesibil. N-o mulţumea nici denaturare« rolului jucat de el în articol, şi încă nu discutase cu Bill despre asta.

Oare ar fi trebuit să-l abordeze ea însăşi pe un ton mm oficial? Ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi respectat cu rigiditate rolul de reporteră şi ar fi părăsit stadionul încă din prima zi, imediat ce Daniel refuzase să coopereze? Dai atunci n-ar mai fi cunoscut niciodată sărutările lui îmbătătoare, nici bogăţia îmbrăţişărilor. Oricît de înfundai era drumul spre el, Daniel Strahan o facea să se simtă bine Iar Niei îi plăcea enorm asta.

Sub ochii ei, suprafaţa unduitoare a bazinului deveni pentru o clipă netedă ca oglinda, intr-o străfulgerare de claritate, Nia ajunse la o concluzie ezitantă. Ce rău era în a se bucura de Daniel Strahan? Ştia că nu avea încotro s-o ia. Ar fi fost nevoie doar de un singur drum, pentru a-i aminti că aceea nu era decît o plăcere trecătoare. Dacă aşteptările ei erau modeste, n-avea să rişte nicio durere, nicio dezamăgire. Şi atunci, de ce să nu se relaxeze şi să nu ia totul din mers? La urma urmei, dacă prin cine ştie ce posibilitate improbabilă Daniel Strahan ajungea totuşi să apară în paginile revistei *Eastern Edge,* n-avea să fie cu nimic diferit de oricare dintre oamenii pe care-i intervievase ea de-a lungul anilor. Pe de altă parte, dacă-şi lăsa instinctul

■

Mă i guverneze dorinţa de a-i lăsa viaţa intimă intactă, nu putea fi, cu siguranţă, nicio problemă dacă-ı vedea atît de tles. Dacă dorea şi *el* asta. Un mare „dacă". Un „dacă" pe i are numai timpul avea să-l elucideze.

în timp ce se ridica în picioare şi pornea încet, spre i 'opley Square, îşi aminti de ultimele lui cuvinte din seara trecută. „Am să te sun", îi spusese, dar cu un înţeles foarte vag. Fusese oare o promisiune de a se hotărî în legătură cu .irticolul — sau anticiparea unei relaţii mult mai personale? I aptul că era tulburat de ea, că se simţea atras spre ea, se vedea limpede. Şi totuşi, Niei nu-i rămînea nimic altceva decît să aştepte pînă cînd Daniel se hotăra să facă următoarea mişcare. între timp, jură ea, avea să se destindă şi să se bucure de viaţă, la fel cum tăcuse şi înainte de apariţia lui Daniel Strahan în calea ei.

Mulţumită că luase o hotărîre atît de fermă, Nia îşi continuă drumul cu pas mai vioi, ocolind Biblioteca Publică din Boston, pentru ca apoi să coboare în staţia de metrou. Cînd ieşi iar la lumina zilei, lîngă Centrul Guvernamental, o domina o linişte plăcută. în această stare de spirit, înviorată şi împrospătată, reveni la redacţie şi suportă iară un murmur următoarele cîteva

ore frenetice de şedinţe, telefoane şi muncă de birou. Totul mergea din nou lin; zîmbetul ei satisfăcut o dovedea.

Soarele tocmai începuse să apună dincolo de Charles River, cînd Nia luă în sfîrşit liftul, coborî la parter şi traversă piaţa, spre staţia de metrou. Aşa cum intenţionase - şi cum lacea foarte des -, stătuse la birou cu vreo oră şi ceva mai mult, ca să evite ora de vîrf şi perioada cea mai neplăcută a aglomeraţiei. Acum mulţimea se rarefia, iar ea îşi găsi uşor un loc în trenul care mergea spre Harvard Square.

Odată ajunsă acolo, norocul rămase de partea e Printr-o ironie a sorţii, acum cînd nu mai erau stropi ploaie de care să se ferească, autobuzul o aştepta în sla|i iar uşile se închiseră în urma ei umediat ce se urcă, porni cu viteză spre casă. O scurtă privire la ceas îi produse un val dulce de plăcere; avea timp să se schimbe şi să-ţl prepare cina pînă la emisiunea dinaintea meciului. Oaf# ce făcea *el* în chiar acele momente? Mîncase în acelaşi mic restaurant şi de astă dată - poate că acum specialitatea zilei fuseseră creveţii? Aproape că le putea simţi aroma.

Carnea fiartă la aburi nu se compara cu creveţii, im tăcerea care-i ţinea companie la masă se situa şi ea foarte departe de prezenţa plină de viaţă a lui Daniel. Dar cuvîntul la ordinea zilei era „nonşalanţă“. Se relaxă, îşi citi corespondenţa, aruncă o privire chiar şi peste articolul pe care şi-l adusese cu ea acasă ca să-l redacteze. Atentă însă mereu la ceas, deschise micul televizor tocmai în momentul cînd comentatorul postului îl prezenta pe Daniel.

Ceea ce urmă fu o revelaţie! Pe micul ecran apăru Daniel, arătînd foarte familiar şi mai chipeş ca oricînd, în timp ce răspundea la întrebări cu glasul său profund şi curgător, ca un

torent de catifea verbală, la care ajunsese să se aştepte. Dar manierele-i erau complet diferite de tot ceea ce văzuse *ea* vreodată la el. Avea un anume lustru profesionist, o statornicie îndelung exersată, o stare supremă de a fi pregătit pentru fiecare întrebare. Se manifesta aproape ca şi cum ar fi văzut înainte lista de întrebări, memorîndu-le şi debitînd acum răspunsuri de rutină, iară nici cel mai mic efort de concentrare.

- Victoria de aseară a echipei Breakers contra celor de l.i Bullets a fost a zecea la rînd, începu comentatorul, nlirmînd ceea ce deja se ştia, pentru spectatorii mai puţin nvizaţi. Cum recţionează echipa la această serie de succese?

- Le luăm rînd pe rînd. Echipa Bullets e puternică, una dintre cele mai tari din ligă. Se prea poate să ajungă în linală, anul ăsta. în acest sens, victoria ne-a bucurat.

Niciun zîmbet, niciun clipit din ochi nu-i tulbura expresia placidă.

- Continuaţi să jucaţi fără Walker şi Barnes?
- Exact.
- Puteţi rezista mai departe fără ei?
- Rezervele noastre sunt bune, şi cu fiecare meci devin tot mai puternice. Sunt mai odihnite decît mulţi dintre jucătorii permanenţi. A fost nevoie să regîndim unele dintre manevrele obişnuite, dar ne acomodăm destul dc repede şi bine. Voi începe cu lfarwood şi Flagg la înaintare, Rockowski pe centru, Jones şi Fitzgerald în apărare. Toţi la un loc formează un cvintet foarte dur.
- Aveţi vreo strategie specială de apărare în partida din seara asta?
- Ne concentrăm asupra lui Montrose. Cînd ia el mingea, trecem pe dublarea jucătorilor.
- S-a comentat că stilul lui Jones de a juca e prea

individualist.

- Gunner e un apărător care trage, la asta se pricepe cel mai bine. Cred că e conştient de restul echipei; circulă pe tot terenul.
- Watts va juca în seara asta? înţeleg că a făcut o întindere de muşchi, azi la antrenament.
- E într-o formă destul de bună. Dacă avem nevoie (le el, o să joace.
- Şi cei de la Houston? Şi ei au avut seria lor de şase victorii la rînd. Pe ei îi puteţi învinge?
- Sper că da.
- Nu e prea devreme pentru a aspira la titlul Diviziei Atlantice?
- Ba da. Lucrurile se pot răsturna oricînd, dar diseară ne vom strădui din răsputeri ca acest lucru să nu se întîmple.
- Iar mai mult decît atît nici nu putem să vă cerem.

Operatorul transfocă înapoi, ca să prindă în cadru şi strîngerea de mînă.

- îţi mulţumesc că ai stat de vorbă cu noi, Dan, şi-ţi urez mult succes pentru seara asta.

Daniel zîmbi cu jumătate de gură.

- Plăcerea a fost de partea mea, Johnny.

Şi atîta tot. Trei minute de replici în ritm rapid, care nu spuneau absolut nimic! Dacă Christopher Daly considera că asemenea interviuri erau „sclipitoare“ sau „concise“, însemna că era un idealist cu ceaţă pe ochi! Nia îşi luă privirea de pe ecranul televizorului, conştientă abia acum că inima-i bătea mai repede decît de obicei. Era ultimul soi de interviu la care s-ar fi aşteptat din partea lui Daniel. Dar de ce? Cu cît se gîndea mai bine, cu atît avea mai mult sens. Daniel nu dezvăluise nimic - nimic care să-i irite pe fani, pe jucători sau pe adversari. Ca purtător de cuvînt al echipei, aceasta era sarcina lui.

Comentariile sale fuseseră destul de inofensive ca să preîntîmpine o ofensivă din orice direcţie.

Şi totuşi, Nia îl luase pe Daniel Strahan ca pe un om cu opinii foarte clar definite. Era oare dezamăgită de stilul mecanic în care răspunsese la interviu? Dimpotrivă, spre uimirea ei, chiar îi plăcuse! Dacă acesta era Daniel Strahan ea persoană publică, cel a cărui faţă o vedea presa, atunci ea văzuse, fără să-şi dea seama pe moment, mult mai în profunzime. Dan nu-i dăduse niciodată răspunsuri standard, ca acestea pe care le auzise acum de la el. Faţă de ea, *reacţionase!* Iar acest gînd o flata în mod straniu.

De pe un ţărm îndepărtat al conştiinţei se auzea valul constant de urale ale mulţimii, ca un vuiet care-i declanşa în memorie vechiul chin familiar. David. încă mai era jocul lui. încă mai era un joc crud, care le impunea participanţilor nişte pretenţii, pur şi simplu, improprii unor relaţii normale.

Rumoarea mulţimii se estompă, acoperită de timbrul baritonal, profund al unui comentator local. Dar Niei îi stătea mintea din nou la trecut, amintindu-şi nefericirea pe care o reprezentau sunetele meciului. Ce simţeau soţiile jucătorilor cînd bărbaţii lor îşi petreceau cîte o jumătate din fiecare sezon în deplasare? Cum *supravieţuiau?*

Pradă unui impuls, închise televizorul. Ei bine, judecă ea, îl văzuse pe Daniel, iar acesta fusese singurul ei motiv de a se uita la transmisiune. încă nu avea destulă putere ca să suporte fondul sonor al meciului.

Totuşi, a doua zi dimineaţa, cumpără ziarul, în timp ce trecea prin scuar, la o oră neobişnuit de matinală. Avea mîinile încărcate, jonglînd cu agenda şi materialele pe care şi le adusese acasă în seara trecută, în timp ce se chinuia să citească

pagina sportivă, luptîndu-se şi cu rafalele neînduplecate ale vîntului. Picioarele ei cunoşteau drumul pe trotuarul tocit insistent de sub arcadele înalte ale intrării în Harvard Yard. Se îndrepta spre Biblioteca Widener; **avea** în poşetă legitimaţia de la *Eastern Edge.* Acum nu mai **avea** de gînd să rişte cu microfilmele, ca în ajun, la redacţie. Biblioteca Widener avea mai multe aparate şi se deschidea destul de devreme pentru caNia să-şi termine documentare şi să ajungă la Boston înainte ca lumea din redacţi să-nceapă să se agite din cauza întîrzierii ei.

Echipa Breakers învinsese din nou! De data asta partida se jucase strîns, cu o diferenţă de numai două puncte la semnalul final, dar se încheiase totuşi cu o victorie! Simţind un val neaşteptat de energie, Nia strînse ziarul la piept şi urcă scara prelungă de piatră spre uşa de la intrarea în bibliotecă, fără să se oprească. Odată ajunsă înăuntru, citi articolul de la cap la coadă, devenind mai atentă **dc** fiecare dată cînd ochii ei întîlneau numele lui Daniel.

Pe scurt, petrecu două ore vizionînd microfilme, înainte de a fi mulţumită de roadele documentării. Cînd părăsi biblioteca, avea braţele pline de fotocopii ale multora dintre cele mai substanţiale articole pe care le găsise, plus numere din revistele care publicaseră articole despre echipa în perioada în care Daniel fusese jucător. Pe acestea avea să le parcurgă cu grijă, selectiv, la birou. Adăugînd şi revistele mai noi pe care i le promisese Chris, era posibil chiar să descopere cîte ceva.

Din păcate, avusese timp doar să ia revistele aduse **dc** Chris, de pe masa de lîngă biroul lui, şi să pună toată colecţia grămadă pe propriul ei birou, cînd o sună Bill la telefon.

- La mine imediat, Nia! o chemă el, pe interior. Avem o problemă.

- O problemă? repetă ea, nedumerită.
- Mahoney.

Un singur cuvînt, dar care avea puterea de a-i trimite prin trup un junghi de nelinişte.

- Ă-ăuu... Vin acum.

în cîteva minute, ajunse în cabinetul lui Bill, unde se aplecă peste birou, cu ochii mari, pentru a vedea mai bine documentul sosit cu cîtva timp în urmă.

- O *citaţie?* exclamă ea, iară să-i vină a crede.

Bill lăsă hîrtia albastră împăturită să cadă pe birou.

- Redeschide procesul. în hîrtia asta suntem nominalizaţi ca pîrîţi tu, eu, Bruce şi revista *Eastern Edge.*
- Nu-mi vine să cred, clătină ea din cap, uluită. Crezusem că a renunţat la orice proces, după ce am publicat scuzele în revistă.
- Evident, consideră că n-a fost de ajuns.
- Bine, dar după atîta timp? Articolul meu a apărut acum doi ani şi ceva. Ce-a făcut de-atunci încoace, pentru ca acum să devină dintr-odată aşa de preocupat de calomnie?

Pe măsură ce uimirea i se transforma tot mai mult în furie, temperamentul Niei căuta o cale de a se descărca.

- Stai jos, Nia, şi ia-o cu încetul. Nu e un mister chiar atît de mare.

-Atunci, explică-mi-1 tu, îi ceru ea, dar se aşeză totuşi, conform invitaţiei, şi-şi rezemă braţele de birou, încordate.

- Jimmy Mahoney e de trei ani primarul oraşului Boston. în noiembrie, va candida pentru un nou mandat.
- Şi ce legătură are *aia* cu *asta?* întrebă ea, arătînd citaţia cu un deget acuzator. Articolul e o vechitură.
- în anii electorali, nimic nu mai e vechitură, o dojeni Bill pentru miopia de care dădea dovadă. Şi, mai ales, in oraşul

ăsta. Dacă Mahoney poate găsi un pretext ca să abalit atenţia de la alte probleme - probleme mai delicate, cum ar fi rata impozitelor locale sau primele de asigurare aulo obligatorii, ori comisia pentru handicapaţi — o să I exploateze la maximum.

- Pe cheltuiala noastră? se interesă ea, începînd în sfîrşit să înţeleagă.

-Da.

Cu un oftat adînc de resemnare, Nia îşi împreună mîinile în poală.

- Şi, deci... acum ce-o să se întîmple?

- Acum, vom onora această citaţie şi vom preda de bunăvoie depoziţiile pe care le cere avocatul lui Mahoney.

- Cînd?

- De luni într-o săptămînă. Aşa, vei avea la dispoziţie zece zile ca să aduni toate informaţiile — înregistrări, dosare, documente - pe care le-ai folosit atunci. Le-ai mai asambkil o dată, nu?

- Mda, pufni ea. Şi n-a fost nevoie să le folosesc... atunci.

- Ei bine, s-ar putea să nu fie nevoie nici acum. N-ar li exclus să se răzgîndească din nou. Doar... să fii pregătită. Keîmprospătează-ţi-le pe toate în minte. OK?

-OK.

Nia se ridică să iasă, cu senzaţia clară că balonul de săpun pe care plutise în acea dimineaţă se spărsese dintr-odată. Simţindu-i deznădejdea, Bill o conduse pînă la uşă.

- Eşti pregătită să te duci în Pennsylvania săptămîna viitoare?

- Mhm... în vocea ei nu se simţea decît un interes forţat. Plec marţi sau miercuri şi-am să mă întorc vineri.

Bill dădu din cap.

- Şi-n rest, toate bune?

- Strahan nu vrea să coopereze cu noi. Nu poţi găsi pe altcineva în locul lui?

Deşi era o izbucnire complet spontană, Nia n-ar fi putut găsi un moment mai potrivit pentru acest anunţ, nici dîcă ar fi premeditat totul. în acel moment, avea parte de înţelegerea lui Bill. Ştiind cît de nemulţumită era din cauza celeilalte probleme, şeful ei n-avea s-o preseze.

- Eşti sigură?

- Destul de sigură.

- OK. O să discut cu cei de sus şi vom încerca să găsim pe cineva. Dacă se răzgîndeşte între timp, să mă anunţi.

-Am să te-anunţ, zîmbi ea, pentru prima oară de cînd intrase în biroul lui Austen, în urmă cu doar cîteva minute - dar cît de tulburătoare! Şi... îţi mulţumesc, Bill.

îi mulţumea pentru înţelegere. Simţind acest lucru, Bill o lăsă să plece, doar dînd din cap cu modestie.

Cum Priscilla lipsea din redacţie, fiind plecată pe teren în dimineaţa aceea, Nia rămase singură, cu gîndul la deprimanta citaţie aflată în posesia lui Bill. îşi amintea prima ocazie cînd se făcuse referire la un proces pentru defăimare, cu doi ani în urmă. Pe-atunci, atît Bill, cît şi Bruce McHale o asiguraseră că n-avea să se întîmple nimic. Cumva, acum se simţea mai zguduită. Oare fiindcă, după ce cariera ei progresase atît de mult între timp, avea mult mai mult de pierdut? în fond, comentariul expozeului îi aparţinuse *ei*...

Dar nu părea să aibă niciun rost să-şi rumege singură amarul. încă nu putea face nimic. Fără să se uite prin dulapuri, ştia că toate materialele ei rămase de atunci erau intacte. Nu trebuia decît să-şi ia cu ea dosarul acasă şi să-l revadă, la un moment dat, pînă de luni într-o săptămînă. Avea timp destul;

weekendul de dinainte ar fi trebuit să-i fie suficient. Aşa, totul urma să-i fie proaspăt în minte.

Şi astfel, cu cele mai bune intenţii, Nia îşi îndreptă atenţia spre mesajele de pe birou. Răspunse la fiecare, cu interes şi hotărîre, făcînd şi cîte un drum pînă la departamentul de grafică şi cel de cultură, la cerere. Ba mai mult, reuşi să-şi abată gîndurile de la procesul care se anunţa, ocupîndu-se pentru o vreme de numărul din mai al revistei *Eastern Edge.* însă problema cealaltă, neplăcută cum era, plutea în aer, ca un nor ameninţător pe un cer de altminteri optimist.

Vestea se răspîndise repede printre angajaţii revistei. La amiază, două prietene de la contabilitate trecură pe la ea ca s-o ia aproape pe sus la un prînz de restabilire a moralului. Dar Niei numai la mîncare nu-i stătea gîndul. Le refuză elegant invitaţia, revenind la treabă numai după ce le promise că rămînea invitaţia pe altă dată.

Chris avu aceeaşi soartă, nu peste mult timp, cînd veni cu o misiune similară.

- Haide, Nia, o să-ţi facă bine. Vom arăta lumii întregi, şi lui Jimmy Mahoney, că nu ne speriem noi cu una, cu două.

în zîmbetul ei se citi recunoştinţa pentru sprijinul pe care i-1 acorda.

- îţi mulţumesc, Chris, dar cred că am să mai lucrez un timp. încă nici n-am apucat să mă ating, măcar, de materialele pe care mi le-ai adus.

Aşa era, într-adevăr. Simţea o ezitare stranie la gîndul dc a murdări orice informaţii despre Daniel Strahan, lăsîndu-şi mintea să se abată spre un proces de calomnie.

Chris dădu din cap, înţelegător.

- Atunci, o să mergem în altă zi, ce zici? A, şi să nu uiţi că mi-ai rămas datoare, da?

- Nu, Chris, replică ea cu o voce dulce şi docilă. N<-am să uit.

Se apropia ora unu şi jumătate, cînd, în sfîrşit, sosi şi antidotul pentru starea ei de spirit. Nia, care aproape că făcuse scurtă la mînă de cît tot rescrisese un articol deosebit de capricios, ridică obosită ochii de pe hîrtie, pentru a se delecta cu imaginea neaşteptată a lui Daniel, care stătea, înalt şi drept, în uşa biroului ei.

Daniel! exclamă ea - o reacţie care se transforma în obişnuinţă, ori de cîte ori Daniel apărea pe neaşteptate. Ce-i cu tine aici?

Intr-o clipă începuse să se simtă mai bine.

Daniel zîmbi drăceşte.

-A, terminasem antrenamentul şi nu mai aveam nimic de făcut. M-am gîndit să dau o raită prin Boston, să văd ce se mai coace şi pe-aici.

- Nu mă întreba, se strîmbă ea, înainte de a apuca să se stăpînească.

Orice urmă de umor se şterse de pe chipul lui Daniel, care simţi că ceva era în neregulă.

- Probleme?

-A... o nimica toată, spuse ea, după o pauză suspect de lungă.

- Ascultă... Privind în jur, Daniel văzu semne ale întoarcerii colegilor ei din pauza de masă. Speram să ajung aici mai devreme şi să te invit la prînz, dar acum cred că oi fi mîncat deja. E vreun loc unde ai putea să bei o cafea, în timp ce mănînc eu?

Nia se încruntă, într-o încercare de a-şi lăsa grijile deoparte.

- Pari obsedat de foame. Dacă mi-aş imagina că n-ai in

minte nimic altceva decît baschet, aş merita să mă pui la punct.

în timp ce-şi lua poşeta, se hotărî. *Acesta* era un om cu care voia să ia masa!

- Ştiu restaurantul cel mai potrivit. E în piaţă. Oricum, trebuia să mă duc pînă acolo, ca să-i fac cronica pentru numărul din iunie.

-Adică, numărul meu? îi aruncă el o privire piezişă, căreia Nia îi răspunse asemenea.

Nu mai scoseseră nicio vorbă pe acel subiect. Daniel nu facu decît să-i pună uşor mîna pe spate, în timp ce porneau spre ascensor.

- De ce am dintr-odală senzaţia că sunt folosit? întrebă el, deşi tonul îi era plin de umor.

- Păi, pentru că eşti! replică Nia, tachinîndu-1 la rîndul ei. în momentul de faţă, e sau *asta,* sau nimic.

- Primesc! glumi el prompt, luîndu-i mîna într-a lui, mult mai mare, şi facînd-o să intre înaintea lui în lift.

Nu-şi spuseră aproape nimic unul altuia în timpul coborîrii, şi cu atît mai puţin în timp ce traversau Piaţa Primăriei, spre Faneuil Hali Market. Prezenţa lui era foarte liniştitoare pentru Nia, iar strînsoarea protectoare a degetelor lui îi transmitea o putere negrăită. Venise tocmai la momentul potrivit - oare de unde ştiuse?

La intrarea în piaţă, Daniel se opri, fară să ia în seamă cele cîteva capete care se întoarseră în direcţia lor, recu- noscîndu-1.

- OK, fetiţo, spuse el, privind aleea lungă, pavată cu] cărămizi şi mărginită pe ambele părţi de magazine ş|| ospătării. Care să fie?

Nia îi arătă un al doilea nivel de ferestre, cu vedercii spre alee.

- Rosemary’s Thyme. Intrarea e pe-acolo.

Luînd-o înainte, intră într-un foaier deschis, din caic se ramificau mai multe magazine, după care o luă pe scara de lemn, marcată cît se putea de vizibil. în capătul spiralei sale largi, Daniel se grăbi înainte să ocupe o masă, vor- bindu-i încet şefei de sală şi arătînd spre capătul îndepărtai al restaurantului.

- Am tocmai masa ideală pentru dumneavoastră, domnule Strahan, îl asigură amfitrioana, cu un zîmbet radios de admiraţie. Chiar acum s-a eliberat. Doriţi sil aşteptaţi la bar?

- Mulţumesc, dar vom aştepta aici, zîmbi el cordial,

aducînd-o pe Nia lîngă el, în alcovul umbrit de dincolo dc postul şefei de sală; cu întîrziere, se gîndi că poate-i era sete. Scuză-mă, Nia, ai dori să bei ceva?

- Nu, nu. E foarte bine aşa. Am să iau ceva după ce ne aşezăm.

îşi îngustă ochii în direcţia şefei de sală.

- Sunt curioasă să văd cît au să ne lase să aşteptăm. Viteza cu care sunt serviţi clienţii e un criteriu esenţial în ratingul oricărui restaurant.

- Stai o clipă, mîrîi el. Doar n-ai să-ţi scoţi carneţelul negru, începînd să faci însemnări cu un aer de expertă, nu-i aşa?

Rîsul Niei răsună vesel şi ascuţit, ea fiind mult mai relaxată decît se simţise toată dimineaţa. Imaginea sugerată
(Ic Daniel era irezistibilă! Daniel, la rîndul lui, se bucura N-O vadă rîzînd.

- Faci des treaba asta?

- De obicei, îmi pun cascheta gen Sherlock Holmes.

- Vorbesc serios. Scrii cu regularitate cronici ale restaurantelor?

- Nu foarte. E o treabă care se face prin rotaţie, aşa că fiecăruia dintre noi îi vine rîndul, din cînd în cînd. în felul Asta, cu cronicile scrise una cîte una de toţi redactorii, nimeni nu riscă prea mult să fie recunoscut.

- Mă şi întrebam. Nu e niciun pericol să fii recunoscută şi să ţi se acorde un tratament preferenţial?

Nia îşi încreţi nasul.

- Am o faţă fară trăsături deosebite... şi nu mă prea arăt în public. Nu par să mă recunoască.

Oprindu-se o clipă, cu un zîmbet, întoarse jocul contra
lui:

- De fapt, *tu* eşti cel în pericol de a fi recunoscut. N-ai fost îngrijorat cînd i-ai spus şefei de sală cum te numeşti?

-N-a fost *nevoie* să mă prezint, îi şopti el, aproape cu un geamăt.

- Vai de mine. Nici nu mă mir că vom sta ascunşi la masa aia din fund.

- Are avantajele ei.

- Serios?

Nu se opuse, atunci cînd braţul lui îi cuprinse talia şi o (rase

mai aproape. Nu protestă nici cînd Daniel o sărută uşor. Senzaţia apropierii lui era divină.

- Şi asta de ce-ai făcut-o?
- Fiindcă ai venit să iei masa cu mine.
- Mi-era foame.
- *Ţie?*

Fură întrerupţi de o voce uşor timorată:

- Mă scuzaţi... domnul Strahan? Masa dumneavoaslirt vă aşteaptă.

Daniel o mai strînse pe Nia o ultimă oară, în timp ce o lăsă să i-o ia înainte, pe urmele şefei de sală. Mergînd în faţa lui, Nia nu observă că Daniel rămăsese mai în urmii, mult mai în urmă, pînă cînd ajunse la masa lor din colţ şi se uită înapoi. însoţitorul ei era în latura opusă a salonului, strîngînd mîna unui domn dolofan, care se ridicase în picioare ca să-l bată pe spate. Gesturile lor erau urmările de priviri curioase de la mesele din jur.

- Mă scuzaţi, îi spuse şefa de sală Niei, ca din partea acelui client peste măsură de entuziast. Cred că e foarte neplăcut pentru dumneavoastră.
- Nu face nimic, zîmbi Nia cu o undă de tristeţe, dîndu-şi seama că toate acele lucruri faceau parte din viaja lui Daniel.

Se aşeză pe scaunul aflat cu faţa spre restaurant, astfel încît lui Daniel să nu-i mai rămînă decît să stea cu spatele, fiind ferit de alte întreruperi.

Masa se afla lîngă o fereastră care ocupa tot peretele, lăsînd să se vadă întreaga panoramă a pieţei. Nia întoarse capul într-acolo, urmărind absentă mersul trecătorilor care se plimbau prin faţa vitrinelor, pînă cînd, după ce mai fu oprit încă o dată din drum, Daniel i se alătură în sfîrşit.

Pe chip i se întipărise vizibil o expresie de scuză. Părea cu adevărat dezolat şi aproape furios - dacă era să se ia după spasmele nervoase ale muşchilor mandibulei.

- Poţi să încondeiezi clientela de-aici pentru lipsa de i nnsideraţie personală, începu el, cu o privire critică. Văd i ;ı sunt cu o femeie, ştiu că am venit aici ca să mănînc de prînz, şi totuşi se simt complet îndreptăţiţi să mă oprească.
- îl cunoşti pe vreunul dintre ei?
- Pe dracu’! replică el, vorbind totuşi încet, ca să nu I ic auzit. De unde să-i cunosc?

-Ai fost politicos cu ei.

- N-am încotro. Tocmai asta devine atît de frustrant, uneori. E clar că sunt suporteri ai echipei Breakers. Pot să mă port diplomatic şi să mă scuz cît mai rapid posibil, dar mi merge chiar să-i ignor complet. Şi asta face parte din regulile jocului.

Apariţia neaşteptată la masa lor a unui băiat îi făcu pe amîndoi să întoarcă brusc capetele spre el. Părea să aibă vreo zece sau unsprezece ani, purta veston şi cravată, era brunet şi palid, şi părea să se simtă foarte stînjenit.

- Dan..., începu el, ezitant. Mi-ai putea da şi mie un autograf, te rog?

Ca un copil mic care abia învaţă să meargă şi se repede înainte pînă-1 opreşte cel mai apropiat perete, băiatul acela vorbea la început rar, dar apoi continua tot mai repede, pînă cînd cuvintele ajungeau aproape să i se încalece.

- Am venit aici cu mama şi tata, de la Bangor, în weekend. Trebuie să mă duc la doctor, azi după-amiază, dar avem bilete la meciul de diseară. Vrei să te iscăleşti aici, te rog?

Se opri, cu respiraţia tăiată. în mînă ţinea un şerveţel de cocktail.

Ceva din înfăţişarea copilului o lacu pe Nia să simtă că i se frîngea inima. Paloarea feţei, oare? Sau, poate, sfiala...? Faptul că venise tocmai din Mîine, pentru îngrijiri medicale? Alarmată, întoarse scurt privirea spre Daniel.

Pesemne că şi el observase, căci îi adresă copilului cel mai cald şi mai sincer zîmbet al lui.

- Sigur, fiule. Hai să-ţi spun ceva...

îl cuprinse cu braţul pe după umeri, şi-l întoarse ipro şefa de sală:

- Ia du-te tu şi cere-i doamnei o carte poştală cu restaurantul. Şi vino cu ea la mine, ca să ţi-o semnez.

Copilul plecă imediat.

- Şi dacă nu au cărţi poştale? întrebă Nia, dintr-odatA îngrozită că băiatul risca să sufere o decepţie.

- Au. întotdeauna au. Chiar dacă nu le expun, o sA găsească ea una, pe undeva.

într-adevăr, băiatul reveni mîndru, cu ilustrata dupA care-1 trimisese Daniel. Acesta scoase un pix din buzunarul interior al blazerului, îl întrebă pe copil cum se numea, şi începu să scrie o dedicaţie personală pe versoul cărţii poştale.

Cînd i-o înapoie, ochii băiatului străluceau aproape orbitor.

- Mulţumesc, Dan. Mamă, să vezi numai cînd am sA le-o arăt la toţi prietenii mei! şopti el cu glas răguşit, dupA care se răsuci în loc şi se retrase spre masa unde-1 aşteptau, neliniştiţi, părinţii lui. Mama lui articulă de la distanţă, cu multă recunoştinţă, un „mulţumesc“ spre Daniel, confirmînd temerile Niei.

- Ce crezi, o fi bolnav? întrebă ea încet.

Daniel ridică din umeri.

- Tot ce se poate. S-ar putea să aibă ceva uşor. Oricum, pe mine copiii mă afectează mai profund, întotdeauna.

Părea să vorbească aproape de unul singur.

- Sunt atît de inocenţi, în solicitările lor... Şi ştii că, indiferent daeă-i de la mine sau de la John Doe din echipa locală „Y“, autograful va fi nepreţuit pentru copilul respectiv.

- îţi plac copiii?

-Adeseori, sunt mai sinceri *şi* mai loiali.

- Şi cum rămîne cu puştiul ăla de doisprezece ani care le înjură de deasupra intrării în tunel...? îl tachină pa, rcamintindu-i nemulţumirea lui de dinainte.

Buzele lui Daniel se arcuiră, buna dispoziţie reveni ndu-i.

- Ăla nu-i un puşti, e un monstru în vîrstă de doisprezece ani.

Făcînd o pauză, se uită în adîncul ochilor ei, peste masă.

- Şi tu, Nia?

- Şi eu, ce? Eu nu sunt un monstru...

- Te frămîntă ceva. Ţi se citea în ochi, cînd am ajuns la tine în birou. Şi încă se mai observă, ascunsă după o serie întreagă de diversiuni.

- Eşti prea perspicace, ştiai asta? întrebă ea, deconcertată.

- Mi s-a mai spus. Face parte din personalitatea mea. Mă tem că nu pot face nimic ca să schimb situaţia.

- De-asta studiezi psihologia?

- Iar ocoleşti subiectul, Nia, o dojeni Daniel, deşi tocmai făcuse şi el acelaşi lucru. *Ai* o problemă sau nu ai?

- A, e un fleac...

încruntată, Nia îşi coborî privirea spre faţa de masA albă, apretată, şi porţelanurile albe, scînteietoare de deasupra.

- Unul dintre articolele mele a făcut valuri. Asta-i toi

- Şi nu te bucuri? Mai bine să facă valuri, decît... NM treacă neobservat.

Nia chicoti.

- Bine zis. Şi, de obicei, aşa e. Dar nu şi în cazul de faţă.
- Şi ce anume face cazul ăsta să fie aşa de deosebit?

Nia îl privi drept în ochi:

- Două lucruri. Jimmy Mahoney. Şi defăimarea.
- Jimmy Mahoney... cum ar veni, *primarul...* şi defăimarea... adică, un *proces?*
- Corect, şi la una, şi la alta.
- E chiar atît de rău?

După ce-i aruncă o privire pătrunzătoare care-i confirma cele mai negre temeri, Nia începu să studieze lista.

- Trebuie să comandăm specialităţi diferite, îi spuse ea încet, începînd să-l instruiască în artele fine ale criticii de restaurante. Alege ce vrei, după care eu am să iau ceva de pe altă coloană.
- Şi pe urmă, putem să le împărţim? o întrebă el, sfîrşind prin a comanda somon rece cu smîntînă, la care Nia răspunse cu o supă de crabi.

Zîmbind la gîndul unei asemenea situaţii intime, Nia îşi aminti de picioarele lui solide, pe care le simţise în alcov, mai devreme; acum avea şi cunoştinţa încurajatoare a sprijinului său emoţional.

- Atîta vreme cît nu le îngrămădim pe toate pe masă, cu ocazia asta. Unele mîncăruri sunt destul de greu transportabile de la un mesean la altul — spaghetti, mazăre, şlii cum e...

-îmi imaginez, răspunse el tărăgănat. De-aia nici n-am comandat aşa ceva. Şi-n plus, sunt foarte atent. în colegiu, am lucrat chiar ca piccolo.

- Iar eu am văzut nişte prezentări de artă culinară fermecătoare. Bucătarii prepară în plus ca să compenseze

H

ce cade pe jos.

Rîsul lui Daniel o încălzi, ca şi imaginea neaşteptată din trecut.

- Lasă, că n-a fost chiar *atît* de rău. Eram unul dintre cei mai buni - iar la salate am chiar un talent nativ.
- La salata verde, cum ar veni? întrebă ea, amintindu-şi

căpăţîna de salată care într-o seară ajunsese pînă la cîţiva centimetri de tavanul din bucătăria ei.

- Şi la aia, zîmbi Daniel.

- Mai rămîne doar să-mi spui că te-ai înţărcat aruncînd portocale în fructieră.

- Mai degrabă cu ouă în tigaie. Mama mea nu era teribil de încîntată - ţinta mea cam lăsa de dorit.

Cu un zîmbet complice, schimbă subiectul:

- De unde ţi-a venit în minte imaginea asta? Ai reţinut-o de pe vremuri... sau te-ai uitat aseară la meci?

Aluzia la David o făcu să simtă un junghi fugar de durere. Totuşi, îi fu recunoscătoare. în prezenţa lui Daniel, avea nevoie să i se reamintească ferm cu cine avea de-a face, iar David era un memento dintre cele mai bune.

-Am citit ziarul, azi-dimineaţă, mărturisi ea cu o voce calmă. Şi ţi-am prins şi interviul de dinainte de meci.

- Şi ce părere ţi-ai făcut?

In timp ce se străduia să găsească un termen potrivii de inofensiv, Nia avu impresia că recunoştea licărul amuzai din ochii căprui ai lui Daniel.

-Afost... bine coordonat.

Umorul lui deveni şi mai vizibil, în timp ce-i lansa o nouă provocare:

- Şi altceva?

- Oare de ce am impresia că rîzi de mine?

La asta, Daniel rîse într-adevăr, zgomotos.

- Eşti adorabilă - cum te căzneşti din răsputeri s.1 găseşti termenul adecvat pentru a descrie un interviu care a fost, scurt şi cuprinzător, insipid.

- Am zis *eu* aşa ceva?

-Tu eşti prea politicoasă. *Eu* am propus cuvîntul. L-am ales neinspirat?

Nia ezită.

- Păi, n-ai spus prea multe, nu-i aşa?

- Nnţ.

-Adică exact ceea ce avuseseşi de gînd să faci.

- Exact.

- Deci, repet: l-ai coordonat foarte bine.

Daniel înclină capul.

- Iţi mulţumesc.

Deşi nici măcar antreurile nu sosiseră, Nia se simţea mult mai întremată. în ziua aceea, cel puţin, Daniel Strahan era cel mai bun lucru care-i ieşise în cale. Aproape că **merita** să discute despre baschet... ca să evite celălalt subiect, **care** era mult mai tulburător.

- Cred că pot înţelege cum ai putea ajunge să dai de-un necaz, făcînd orice altceva decît ceea ce faci, chibzui ea. Cum e somonul?

- Nu-i rău deloc, răspunse Daniel, concentrat asupra îmbucăturii, pe care o plimba peste papilele gustative pentru o analiză cît mai atentă, înainte de a înghiţi. Carnea e destul de tare... Foarte gustoasă... Nu prea dulce... Bine condimentată... N-ar fi stricat să fie doar o idee mai caldă.

Se încruntă.

- Uite, de pildă, întrebarea aia despre Jones...

Niei nu-i era deloc greu să urmărească salturile de la un subiect la altul.

- Nu prea puteam să le spun telespectatorilor că Gunner a fost amendat de nu ştiu cîte ori pentru că monopolizează mingea. Chestia asta ne priveşte numai pe el şi pe mine. Anumite lucruri trebuie să rămînă private... cel puţin, pentru moralul echipei, în linii mari, dacă nu şi din vreun alt motiv. Echipa e aproape ca o familie.

Privirea îi deveni mai aprinsă.

- Nu-i vorbim de rău pe ai noştri.

- Vorbeşte-mi despre ai tăi, îi ceru ea, pe un ton mai blînd. Se simţea atît de apropiată de el... Era foarte important pentru ea să afle despre trecutul lui.

- Despre familia mea? Glasul lui Daniel era scăzut, şi el începuse să-şi controleze însufleţirea. Nu sunt prea multe de spus.

- Orice e mai bine decît nimic.

- Sigur nu iei însemnări? întrebă el ursuz, dintr-odată suspicios, ca şi cum şi-ar fi reamintit şi el de conflictele lor inerente.

- Numai despre salată. Sosul meu e puţin cam prr greu. Ţie cum ţi se pare?

Dispus să-i accepte nepăsarea drept inocenţă, Danie se întrerupse ca să-şi guste roşiile cu andive.

- Mmmm... Puţin.

Rămase tăcut, iar Nia se întrebă dacă ceva din trecutul lui îl făcea să se simtă stînjenit. Efectiv, nu ştia nimic despic viaţa lui personală, decît schiţa sumară pe care abia reuşise s-o reconstituie. Avea oare vreun schelet ascuns în debara? Exista un motiv pentru ferocele său instinct de conservare a vieţii private, dar încă se mai temea de ea, pur şi simplu?

- Ai crescut în Oregon? îl întrebă, cu prudenţă.

Privirea lui se ridică brusc.

- Deci, te-ai apucat de treabă.

- Mă rog, dacă tu nu vrei să-mi spui nimic... Cred că-s doar băgăreaţă din fire.

- Ce anume cauţi?

- Vreau să aflu cît mai multe despre tine.

- De ce? o întrebă el, cu o răceală de gheaţă în glas.

Timpul păru să se închidă în cerc. Nia se simţea aproape ca şi cum s-ar fi întors în momentul acela din biroul lui, în prima zi cînd se cunoscuseră. Nu făcuseră chiar niciun pas înainte?

îi răspunse la întrebare cu una a ei proprie, mult mai blîndă şi plină de tristeţe, pe care în veci n-ar fi putut s-o exprime, dacă n-ar fi izvorît din inima ei.

- N-ai încredere în mine, nu-i aşa?

Ochii lui îi susţinură pe ai ei, într-o provocare senină şi sclipitoare.

- Ar fi cazul să am?

-Da.

- De ce?

- Ce întrebare prostească...

în adîncul minţii, păstra amintirea unui schimb de replici similar. Atunci, Daniel spusese că avea încredere în ea, şi totuşi acum se arăta sceptic. De ce? Ea însăşi fu surprinsă de proporţiile propriei sale dureri.

- Totuşi, o pun, nu se lăsă el.

Nia îşi lăsă furculiţa să cadă pe farfurie, victimă a dezinteresului. Fără căldura şi aprobarea lui Daniel, simţea o însingurare nemărginită.

-Ar fi cazul să ai încredere în mine... fiindcă... cred în ceea ce fac. Şi-n plus...

Nu-şi putu stăpîni un zîmbet nesigur, mizînd pe şansa infimă de a-1 binedispune puţin.

- ...trebuie să înţelegi că motivele melc sunt curate. Ceea ce mă împinge înainte e forţa curiozităţii feminine pure, nu altceva. Ţinînd secret tot ceea ce ai avea de spus despre tine, mă intrigi cu atît mai mult. Sau... adăugă ea, pradă unei suspiciuni neaşteptate, nu cumva asta ai urmărit tot timpul?
- Nu, răspunse Daniel, dintr-odată mai dezgheţat, dar acum, dacă stau să mă gîndesc, e o tactică destul de bună pentru a ţine treaz interesul unei femei. Şi eu, care mă credeam un strateg atît de abil...
- Daniel..., îl preveni ea pe un ton jucăuş, văzînd cu satisfacţie că propria ei tactică reuşise, sub forma unui zîmbet bărbătesc incredibil de fermecător.
- Da, Nia, mîrîi el, ce-ai dori să ştii?
- Vorbeşti serios?

Emoţia avea efecte ciudate asupra colţurilor gurii ei

- Sigur. De ce nu? Dac-am să mă pomenesc cu poveste« vieţii mele lăbărţată prin toate paginile revistei *Easteni Edge,* pot oricînd să...

Se opri înainte de a rosti cuvintele, dar Nia le au/l totuşi, cît se putea de clar.

- ...Să mă dai în judecată, completă ea golul, cu un fior. Haide, zi-i pe nume. Cu siguranţă, n-o să fie prima oară cînd mi se întîmplă aşa ceva.
- Povesteşte-mi, Nia - care-i treaba cu Mahoney? Ai voie să vorbeşti, da? Vreau să zic, nu ţi-aş cere să-mi divulgi niciun fel de informaţii confidenţiale...
- Pot vorbi. Avea *nevoie* să vorbească, să-şi exteriorizeze cumva frustrarea. Oricum, toate sunt date publice.
- Deja? Nu-mi amintesc să fi văzut nimic în ziare.

-A trecut ceva timp de-atunci. Dacă ai văzut ceva la vremea respectivă, probabil că pînă acum ai şi uitat. Nu s-a întîmplat nimic... atunci.

- Cînd a fost asta?
- Acum doi ani.
- Continuă.

Cu coada ochiului, Nia o văzu pe chelneriţă apro- piindu-se.

- Vrei şi desert? îl întrebă ea, anticipînd momentul.
- Vreau să-mi vorbeşti.
- Dar am nevoie de ajutor şi în problema asta, Dan. Pentru

articolul meu...

Vocea ei şoptită se ridică la un nivel normal odată cu sosirea chelneriţei. Nia se întoarse spre femeie, cu o inocenţă perfect simulată.

- Aveţi ceva specialităţi de-ale casei pe care să mi le puteţi recomanda la desert?

în timp ce-şi mîncau tarta cu fragi proaspeţi şi spuma dc ciocolată cu mentă, Daniel începu s-o tragă iar de limbă:

- Ce s-a întîmplat acum doi ani, de l-a făcut pe Mahoney să se burzuluiască?

-Am scris un articol în cinstea aniversării unui an de cînd îşi depusese jurămîntul ca primar.

- Mi se pare destul de drăguţ... Poftim, îi întinse el furculiţa cu o bucăţică de tartă, privind-o cum o cuprindea cu buzele; abia după ce tarta dispăru în gura ei, retrase încet furculiţa.

- Mmmmm...

Dar oare ce-o satisfăcea atît de mult - prospeţimea tartei... sau bogăţia înnăscută a celui ce i-o oferise?

- Şi, cc spuneai...? o îndemnă el.

- Din păcate, articolul meu n-a dus la nimic drăguţ. Vreau să zic, era bine scris şi documentat cu grijă..., dar enunţa un conflict de interese brutal din partea lui Jimmy Mahoney.

Uitînd de orice glumă, Daniel se încruntă.

- Ia stai o clipă. Stai că-mi amintesc ceva... Nu era vorba de o proprietate pe malul apei?

-Ai memorie bună, profesore, glumi Nia, impresionată din nou de intelectul lui. Ca avocat particular înainte de alegere, Jimmy Mahoney era coproprietar al unui teren foarte întins, de valoare imobiliară excelentă. La trei luni de la inaugurare, pentru acel lot s-a propus un complex enorm - hotel, mall comercial şi centru de distracţii. în teorie, era un conflict de interese foarte serios pentru primar.

- în teorie, fu el de acord. Şi la fel ai scris şi tu?

-Cu lux de amănunte... Poftim, termin-o tu pe asta. întinse ea crema de ciocolată peste masă, cît pe ce răstoarne vaza îngustă, cu un boboc de trandafir în ea. N mi-e atît de foame, pe cît credeam.

- Linişteşte-te, Nia. Nu poate fi chiar atît de rauJ continuă el, gustînd din cremă. Nu s-a ţinut atunci şi o conferinţă de presă,

cu o retractare bazată pe o anumita neînţelegere?

- Neînţelegerea a avut loc fiindcă Mahoney omiscse să declare oficial că renunţase la orice drepturi asupra proprietăţii, înainte de a-şi prelua funcţia. Faptul că ii cunoştea totuşi pe proprietari şi pe antreprenor era de interes secundar, ţinînd mai mult, poate, de o eroare de judecaţii decît de un conflict de interese legal.

- Oricum, aţi publicat retractarea.

- Bineînţeles c-am publicat-o! Şi s-a declarat mulţumit. Pînă acum...

Cît de succint posibil, îi relată teoria lui Bill Austen despre motivaţiile reactualizării.

în ochii lui Daniel începu să mocnească o furie tenebroasă.

- Nu e necinstit să folosească arbitrar o acţiune în justiţie ca asta?

- Este o strategie politică, iar *tu* te pricepi foarte bine la strategii. Are tot dreptul să facă ceea ce face, chiar dacii e incorect...

Clătină din cap, deznădăjduită, înţelegînd din nou absurdul situaţiei.

-Nu-mi vine să cred că iar trebuie să trecem prin toate astea.

Daniel o privi atent, cu o expresie în care se citea o injclegere ce facea mai mult decît să justifice faptul că iliscutase cu el despre proces. Aproape absent, întinse mîna «lupă cafetiera din argint care sclipea, pe care chelneriţa le-o lăsase pe masă, şi turnă în ceşti.

- Nu e cam neobişnuit aşa ceva pentru o revistă ca *l ăstern Edge?* într-un fel, nu mi-o imaginez ca fiind prea ucidă.

- Dacă nu e acidă, riscă să devină insipidă, iar insi- piditatea nu se prea vinde. Nu, intenţionat punem deoparte ;11 fiecare număr cîte un articol care să fie demascator, (ratînd un subiect ce poate fi fierbinte. încercăm să prezentăm faptele fără meschinării şi atacuri la persoană; numai de procese n-avem nevoie. în cazul articolului meu, nu numai că faptele erau eronate - deşi nu din vina mea -, dar mai erau şi departe de-a fi măgulitoare pentru numitul .limmy Mahoney care are foarte multă putere în oraşul ăsta.

Cu sprîncenele arcuite, Daniel îşi frecă o latură a nasului.

- Pe de o parte, pot să-l înţeleg că e furios. Pe de altă parte, ca persoană publică, s-ar putea să nu dorească să meargă mai departe cu un proces de calomnie lipsit de o bază solidă.

-Aşa sper şi eu, poţi să fii sigur! Dacă teoria lui Bill e corectă,

s-ar putea ca lui Mahoney să nici nu-i pese de rezultat, atîta vreme cît preludiul procesului atrage simpatia alegătorilor.

- Şi care-i cel mai rău lucru care-ar putea să ţi se întîmple, Nia? întrebă el mai încet, cu blîndeţe, pentru a-i alunga temerile.

- Nici nu vreau să mă gîndesc la asta! răspunse Nia, dîndu-şi ochii peste cap.

- Spune-mi: ce poate fi mai rău?

Trăgînd adînc aer în piept, îi susţinu privirea.

- Cel mai rău ar fi un proces de calomnie după care *Eastern Edge* ar trebui să-i plătească lui Jimmy Mahoncy daune substanţiale, pe motiv că imaginea lui publică şi cariera i-au fost vătămate iremediabil. Presupun că, deşi revista e asigurată în vederea unei asemenea eventualităţi, dacă se ajunge acolo, Antonia Phillips va trebui să-şi caule un nou loc de muncă.

- Ceea ce n-ar fi chiar atît de îngrozitor, nu-i aşa?

Tonul lui era blînd, protector într-un fel. Nia îşi dădu seama ce anume încerca să-i dovedească.

- Nu, Daniel, n-ar fi sfîrşitul lumii, confirmă ea, plasînd ipoteza într-o perspectivă adecvată. Dar mi-ar afecta întru cîtva cariera.

- Ţi-ai reveni! declară el cu atîta convingere, încît o făcu să se simtă imediat mai bine. Iar *asta* nu-i decît o *eventualitate* - cea mai rea. Cel mai probabil, nici nu se va ajunge la tribunal. Dacă Mahoney foloseşte procesul în scopuri politice, s-ar putea să nu vrea să compară în instanţă. Dacă pierde...?

înţelegînd perfect ideea, Nia zîmbi.

- S-ar putea ca doar să facă valuri, cît mai mult tărăboi, parţial în speranţa de a speria orice altă publicaţie şi de a descuraja publicarea oricăror materiale denigratoare.

Cu un oftat, Nia dădu din cap.

-Ai dreptate, Daniel. Tot ceea ce spui are sens. Cînd te-aud pe tine vorbind, cred cu adevărat că totul se va rezolva pînă la urmă. Dar... tot vor avea loc destule neplăceri pe parcurs. Şi cu astea ce-am să fac?

întinzînd mîna peste masă, Daniel i-o acoperi cu a lui; simţea clar cît era de încordată.

- Ai să-ţi păstrezi calmul şi-ai să-ţi vezi în continuare de munca ta. Ai să faci toate pregătirile necesare ca să-ţi prezinţi cazul. Pur şi simplu, vei continua să lucrezi cît poţi de bine. Ai şi

vreo altă variantă în vedere?

Dintr-odată, Nia îşi dădu seama că se simţea mai bine în legătură cu procesul de calomnie decît dimineaţa, cînd primise vestea de la Bill. Poate că, pur şi simplu, efectele şocului trecuseră de la sine. Cel mai probabil, discuţia cu Daniel atenuase impactul. Ce bine era să poată discuta lucrurile cu el - era atît de rezonabil, atît de înţelegător şi plin de compasiune... De mult, de foarte mult timp, nu mai avusese alături un bărbat puternic, pe care să se poată baza în momentele ei de slăbiciune. Poate că tocmai de-asta îl aprecia cu atît mai mult.

îşi întoarse mîna acoperită de a lui, pînă cînd degetele li se înlănţuiră strîns.

- îţi mulţumesc, Dan, murmură ea încet. Aveam nevoie de aşa ceva!

în zîmbetul ei se simţea umor... şi încă ceva. Se contura aceeaşi aură feminină şi, deşi vocea propriei experienţe îi striga mesaje de avertisment, Nia preferă, în mod egoist, s-o ignore.

Mîna lui Daniel se strînse aproape imperceptibil.

- Haide, Nia. Te conduc înapoi la redacţie.

Reveniră pe acelaşi drum, de astă dată mai încet,
prelungind plăcerea de a fi împreună. Daniel îi luă braţul şi îl petrecu pe sub al lui, ţinînd-o strîns lîngă el.

- Ştii că iar ai facut-o, Daniel, nu-i aşa? îl tachină Nia, pe un ton ursuz-glumeţ. Numai de n-ar fi fost umărul Im atît de îmbietor...

- Ce să fac, fetiţo?

- M-ai făcut să vorbesc despre mine. îţi reuşeşte toi timpul. Cred că într-o bună zi ai să ajungi un psihoterapcul excelent.

- Poate, zîmbi el.

- Te pricepi de minune. Mă faci să mă simt aşa de comod, încît odată ce încep să vorbesc, parcă nimic nu mă mai poate opri.

- Mă bucur.

îi aruncă o privire piezişă, care exprima o tandreţe cu mult peste simpla „bucurie“. Dacă Nia era încîntată de felul cum decurgea ziua aceea, acelaşi lucru se putea spune şi despre Daniel.

- Aş vrea ca şi tu să te simţi liber să-mi vorbeşti, continuă ea. Tare-aş mai dori să aflu ce anume te duce înainte. Dintotdeauna ai vrut să fii baschetbalist?

Fără să se mai lase rugat încă o dată, Daniel începu să

vorbească:

- Jocul mi-a plăcut mereu - din ziua cînd tata a pus **o** plasă într-un copac, la marginea aleii. însă abia mai tîrziu mi-am dat seama cît de departe puteam ajunge cu baschetul,

- Ca de pildă...?

- Ca de pildă, la colegiu — pentru început. M-am dus în Indiana cu o bursă completă. Dacă n-aş fi primit-o, mă îndoiesc că mi-aş fi putut continua studiile.

- Părinţii tăi trebuie să fi fost tare mîndri.

-Au fost. Şi încă mai sunt. Mîndri, dar şi încăpăţînaţi.

Ajunseseră la marginea pieţei Centrului Guvernamental, şi porniră încet pe Tremont Street.

- Ce vrei să spui? îl întrebă ea, amintindu-şi un lucru care o nedumerise la un moment dat.

- Tatăl meu a lucrat la poştă ani de zile, iar mama mea dădea lecţii de pian. Strîngeau cureaua şi făceau economii ca să-mi ofere tot ce era omeneşte posibil.

- Fraţi sau surori nu mai aveai? întrebă ea, ridicînd capul să-l privească.

- Mama a mai născut o dată - o fetiţă - la trei ani după mine. A murit la vîrsta de opt luni. Pe-atunci, era un mister. Acum i se spune *Sudden Infant Death Syndrome3* - SIDS. Oricum, oftă el, potrivindu-i braţul şi mai strîns pe sub al lui, ca şi cum ar fi simţit nevoia încurajării pe care i-o asigura prezenţa ei, n-au avut curaj să mai încerce. Aşa că şi-a investit toate energiile în mine.

- Cred că te-au iubit foarte mult.

- La fel de mult pe cît m-au şi răsfăţat, zîmbi el strîmb, abia disimulîndu-şi o anumită tristeţe care-i sfîşie Niei inima. Mi-au dat de toate... pînă cînd mama s-a îmbolnăvit. De-atunci începînd, mie şi tatei ne-a revenit sarcina să i le asigurăm noi ei pe toate.

- Ce-a păţit?

- Nimic fatal - doar o condamnare la tortură pe viaţă. A făcut o artrită îngrozitor de dureroasă. Tata a dus-o la tot felul de medici, dar, pur şi simplu, nu există tratament.

Trăsăturile i se crispară de frustrare, iar Nia, privind în sus spre el, văzu că această expresie îi îngusta chipul.

- I-au făcut operaţii după operaţii, înlocuindu-i ha n

---

3 Sindromul Infantil al Decesului Subit (n.tr.).

articulaţie, ba alta... Deşi acum starea ei e stabilă, eslf imobilizată definitiv într-un scaun cu rotile.

- Şi tu cîţi ani aveai cînd au început toate astea?
- Eram în anul doi de liceu. Acum poţi înţelege de co am muncit atît de tare că să am note bune şi să cîştig bursii aia. Chiar dacă însemna să plec din Salem, mîndria pe cai c le-am dăruit-o a făcut să merite.

Parcurseseră deja un cvartal pe Beacon Street.

- Şi unde intră în toată combinaţia asta încăpăţînarea? întrebă ea, amintindu-i de ceea ce-i spusese mai înainte.

Daniel o privi afectuos.

- Nu te laşi niciodată, aşa-i?
- Haide, Dan. Aproape am ajuns la redacţie.

...Ceea ce-i obliga să pună capăt foarte curînd conversaţiei.

- OK. încăpăţînarea? *Asta* a apărut cînd am semnal primul contract şi am început să trimit bani acasă. Am descoperit rapid că, în loc să-i folosească pentru ei înşişi, aşa cum sperasem, îi depuneau la bancă pînă la ultimul cent - ca să le rămînă nepoţilor, într-o bună zi.

Dar nu aveau niciun nepot... Oare urmau să aibii vreodată?

- E o intenţie foarte frumoasă, Dan, însă cred că-ţi pol înţelege şi ţie frustrarea. N-ai reuşit cu niciun chip să treci peste ambiţiile lor?

în viaţa ei nu mai văzuse un zîmbet atît de ţanţoş.

- Ei... da’ *tu* ce părere ai?
- OK, zîmbi ea. Ce-ai făcut?
- M-am întors personal în Salem şi le-am cumpărat o căsuţă stil ranch, în suburbii. Am supravegheat personal muncitorii în timp ce instalau rampe. Am aruncat vechiul lotoliu cu rotile şi l-am înlocuit cu unul motorizat. Şi le-am [cumpărat şi un microbuz, complet echipai, ca să se poată iluce oriunde vor, în cele mai comode condiţii.
- Dar e nemaipomenit!
- Mda..lacu el tărăgănat, nemulţumit. Iar ei încă mai I depun la bancă fiecare binecuvîntat de cent pe care li-ı Irimit. Dar, cel puţin, cînd văd un lucru de care au nevoie, I ştiu cum să fac ca să-l primească.
- Şi cred că te simţi foarte bine, îi zîmbi ea radios,

cu mîndrie.

-Intr-adevăr...

Zîmbetul lui, cînd îi întîlni privirea, era mult mai blînd.

- Ei, şi-acum, de-aş reuşi să fac ceva şi în legătură cu nepoţii ăia pe care şi-i doresc atît de mult...

Ajunseseră la sediul redacţiei. Luară liftul pînă la etajul ei, după care porniră spre birou, iară tragere de inimă. Nia simţea că, dincolo de răbdarea şi compasiunea lui, Daniel îi dăruise în acea zi un lucru mult mai preţios. Era o mică parte din el însuşi, o parte cu atît mai valoroasă prin faptul că foarte puţini oameni o primiseră vreodată. Nia cîştigase un prieten - unul foarte inteligent, chipeş şi sexy.

Cu un oftat adînc, resemnat, îşi aruncă poşeta pe scaun. Chiar în acel moment sună telefonul, dar încă nu-şi luaseră rămas-bun. După acele ultime cuvinte ale lui Daniel, între ei se lăsase o tăcere grea. Deşi nu era penibilă, conţinea întrebări nerostite - şi, ca atare, care nu-şi primiseră răspunsul. Acum Nia ridică degetul, facîndu-i semn lui Daniel să aştepte, în timp ce răspundea grăbită la telefon.

Printr-o ironie a sorţii, era un apel de la Thomas Reis-i, un scriitor din Vermont, unul dintre „burlacii eligibili de pe Coasta de Est“, cu care-şi programase o întîlnire penti u săptămîna următoare. Se ivise ceva neprevăzut, şi omul voia s-o întrebe dacă puteau să schimbe data întîlnirii.

Nia se răsuci cu scaunul pivotant, privind spir calendarul de pe perete. De marţea viitoare într-o săplă- mînă - la o zi după audierea în procesul cu Mahoney. Perfect. Trasă o săgeată de la vechea dată pînă la cea nouă, şi scrise numele lui Thomas Reiss în pătrăţica alăturată.

- Vă mulţumesc că aţi sunat, domnule Reiss! încheie ea, politicos.

Şi, punînd receptorul în furcă, se întoarse din nou spu Daniel.

Ochii lui însă nu se clintiră dinspre mulţimea de hîrlu şi reviste împrăştiate la întîmplare pe biroul ei. Urmărindu-i privirea, Nia îşi aminti prea tîrziu despre fotocopiile articolelor din ziare, cărţile de sport, numerele din revistă care vorbeau de la sine - tot ceea ce adunase de la bibliotecă, în zorii zilei, şi ce-i mai adusese şi Christopher Daly.

Cu un sentiment ciudat de vinovăţie, ca şi cum ar li fost prinsă

cu mîţa-n sac, începu să-i explice:

-A, nu le lua în seamă pe astea...

Dar cuvintele i se opriră în gît, cînd ochii lui Daniel îi întîlniră pe ai ei. Vîjîitul sîngelui care începuse dintr-odală să-i pompeze cu mai multă putere prin vene era o nimica toată pe lîngă furia care mocnea în expresia lui.

îşi ţinea fălcile încleştate şi se încordase din tot trupul. Nia îşi dădu imediat seama că interpretase totul greşit. Ştia ce urma. Totuşi, fu înmărmurită de forţa mîniei lui. Prietenul ei - era pe punctul să-l piardă!

Daniel vorbi într-un scrîşnet lent, pronunţînd răspicat licoare cuvînt, parcă ungîndu-le pe toate cu furie turbată:

- Chiar ai de gînd s-o faci, nu-i aşa?

De spaimă, Nia ezită cu o fracţiune de secundă prea mult. Căci, după ce-şi azvîrlise spre ea mesajul înverşunat, Daniel se răsuci pe călcîie şi se îndepărtă. Uluită, nu putu schiţa nicio mişcare. Ziua ei însorită se înnorase pe neaşteptate.

- Du-te după el, tută ce eşti!

Şoapta Priscillei o smulse din transă. Ochii li se întîlniră printre frunzele ferigii, în timp ce Priscilla îşi repeta îndemnul:

- Hai, fugi!

Nia se duse. Repezindu-se afară din birou, ajunse tocmai la timp pentru a-1 vedea pe Daniel dînd colţul din capătul coridorului.

- Dan! strigă ea, luînd-o la goană după el cît de repede îi permiteau pantofii cu tocuri înalte.

îl ajunse din urmă în apropierea ascensorului.

- Dan! Nu pleca! Ai înţeles greşit!

Privirea lui rămase aţintită asupra panoului orizontal de deasupra uşilor liftului.

-A, da? mîrîi el gros, sunt sigur că am înţeles greşit!

- Nu e ceea ce crezi, Dan! Lasă-mă să-ţi explic!

-A, da' poţi să-mi explici, ba bine că nu. întrebarea e
dacă eu pot să te cred.

- Trebuie să mă crezi! *Nu* scriu articolul despre tine. Te rog, crede-mă!

Daniel o privi cu expresia indignată a unui om care tocmai a fost insultat într-o manieră inteligentă, de neiertat.

- După tot ce-am văzut adineaori?

-Da!

Ascensorul sosi. Instinctiv, Nia îl apucă de braţ, pentru a-l împiedica să intre în cabină.

-Nu pleca încă...

Vorbea în şoaptă, iar în ochi avea o expresie tandru-rugătoare... Privirea lui Daniel se întoarse de la degetele care-l strîngeau de braţ spre feţele celorlalte persoane din lift. Rămase nemişcat preţ de-o eternitate, cum i se păru Niei, care se chinuia cumplit în sinea ei. încet, uşa ascensorului se închise la loc.

- Găseşte o cameră unde să nu ne deranjeze nimeni, mîrîi el, înhăţînd-o strîns de braţ şi conducînd-o înapoi pe culoar, iară a se opri decît pentru ca Nia să se uite în cîteva birouri care erau deja ocupate.

- Există o magazie de materiale..., propuse ea într-o şoaptă frenetică, temîndu-se ca Daniel să nu se răzgîndească şi să plece valvîrtej. E singura unde putem avea linişte!

-Aici e? întrebă el, deschizînd una dintre puţinele uşi pe care Nia nu le încercase deja.

Văzu imediat că aceea era magazia. Aprinse lumina şi o lăsă să intre înaintea lui, în mica încăpere plină cu topuri de hîrtie, mape, ustensile de scris, materiale pentru corespondenţă şi nenumărate alte obiecte vizibil neînsufleţite. Numai de-atîta avea nevoie - de discreţie.

întorcîndu-se cu spatele spre uşă şi rezemîndu-se de ea pînă se închise, eliberă braţul Niei, iar pe ale lui şi le încrucişă pe piept.

- în regulă, Antonia. Vorbeşte.

Animată de vocile disperării dinlăuntrul ei, îl privi cu o expresie insistentă:

-Nu te folosesc pentru articol, Daniel, l-am şi spus lui Bill asta!

- Atunci, ce căutau materialele alea pe biroul tău? se interesă el, fierbînd. Se vedea de la o poştă că te documentai pentru un reportaj în legătură cu baschetul. Şi, cu presupusa ta aversiune faţă de joc...

-Alea erau despre tine. Azi-dimineaţă am trecut pe la bibliotecă. Iar revistele mi le-a adus Chris. Dar nu pentru articolul meu studiam subiectul.

- Atunci de ce, Nia? Chiar mă crezi tîmpit? Mi s-a mai întîmplat ca presa să se folosească de mine. Credeam că am învăţat să recunosc o înşelătorie de la prima vedere. Iar asta nu e doar vizibilă, ci şi pute de-ţi mută nasul?!

- Bill caută deja un înlocuitor, continuă ea, luptîndu-se cu durerea care începea să-i sfîşie inima. I-am spus că pe tine nu te pot folosi. Iar ţie ţi-am spus deja că nu vreau să scriu articolul. De ce nu vrei să mă crezi?

Daniel stătea nemişcat ca un uriaş de lut - rigid şi cinic.

- încă nu mi-ai dat nicio explicaţie credibilă pentru materialele alea de pe biroul tău. Dacă nu scrii articolul despre mine, de ce mai ai nevoie să te documentezi?

Nia ar fi vrut să-i spună adevărul, dar nu era sigură că-l înţelegea nici măcar ea însăşi...

- Voiam să aflu mai multe lucruri despre tine, Daniel. Ce altceva aş putea spune?

Desprinzîndu-se de uşă, Daniel porni spre ea. Nia stătea pe jumătate aşezată, pe jumătate rezemată de o masă pentru dactilografíe, strîngîndu-i atît de tare marginea în mîini, încît i se albiseră degetele.

-Ai putea să-mi spui *de ce,* Nia? mîrîi el. Şi să nu-mi vii cu aiureli din alea despre curiozitatea înnăscută şi refuzul meu de a-ţi vorbi despre mine. Azi, cu siguranţă, ai avut un succes strălucit. Ai primit ceea ce doreai, nu-i aşa?

Mîndria o ajută să se menţină pe linia de plutire, în faţa lui.

- Da, fir-ar să fie! în fine, ai vorbit! în sfîrşit, m-ai lăsat să-l zăresc pe omul din spatele măştii. Şi să ştii că nu-mi pare rău deloc, Daniel!

Furia de la început îi fusese înlocuită treptat de o ferocitate care sugera emoţii mult mai profunde decît teama de a fi trădată. Luîndu-i umerii în mîini, Daniel o trase mai aproape de el.

- Şi acum... ce-ai să faci cu informaţiile alea? Asta aş vrea să ştiu.

Spre deznădejdea ei, ochii i se umplură de lacrimi.

- Le voi folosi ca să te înţeleg, să te apreciez, să ajung să te cunosc cît mai bine.

- Dar de ce, fir-ar să fie? *De ce?*

- Nu ştiu! strigă şi ea, exasperată de propria-i incapacitate de a înţelege. Pur şi simplu, nu ştiu, şi gata! îmi tot pui întrebări cărora nu le pot răspunde! Poate că tocmai asta-mi place la tine, c-aşa-s eu, masochistă! Mă pui să mă confrunt cu nişte lucruri pe care am refuzat să le privesc în faţă. Prin ochii tăi, văd lucrurile altfel. Pe măsură ce vorbesc cu tine, devin tot mai clare.

O lacrimă solitară îi scăpă de pe gene, pentru a se rostogoli încet peste obraz, în timp ce tot trupul îi tremura de emoţie. Chipul lui se înceţoşase de mult în ochii ei violeţi, iar Nia, fără să-i distingă expresia mai îmblînzită, continua să contraatace. Devenise o victimă a emoţiilor - a unor emoţii pe care refuza să le recunoască.

- Nu eu am cerut să am de-a face cu tine, fir-ar al dracului să fie! Şi nici nu ştiu de ce te las să te iei de mine în halul ăsta! Uneori, tare aş vrea să pot să te înlătur din viaţa mea, la fel cum te-am eliminat şi din articol. *Aia* a fost partea cea mai uşoară!

Cu sufletul la gură, făcu o pauză, lăsîndu-şi încet capul în piept. Cînd vorbi din nou, furia i se consumase tptal. Din voce nu-i mai rămăsese decît o şoaptă sfîşietoare:

- Pleacă acum, Dan. Nu voiam decît că ştii că nu te-am trădat. îmi... placi. Faptul că te-am cunoscut şi am petrecut cîtva timp împreună a însemnat mult pentru mine. îmi pare rău dacă te-am făcut să te înfurii...

Cuvintele îi rămaseră în aer, cu cîteva clipe înainte ca Daniel s-o tragă cu blîndeţe spre el. Aceleaşi mîini care-i înşfacaseră atît de aprig umerii o cuprinseră acum încetişor, strîngînd-o la pieptul lui cald.

Un geamăt slab fu singurul sunet care se desprinse de pe buzele lui, în acele prime cîteva secunde.

- O, Nia, o mîngîie el uşor, furia pe care mi-ai cauzat-o n-are de-a face decît cu încăpăţînarea asta a ta. Numai de mi-ai fi spus toate astea mai devreme...

- Mai devreme? ţipă ea, smulgîndu-se brusc din îmbrăţişare. Cînd, „mai devreme“? Dumnezeule, te-am cunoscut acum trei zile. *Acum trei zile!* Şi încă nu înţeleg nimic! Nu ştiu de ce stau tot timpul şi mă-ntreb dac-ai să mă suni sau nu. Şi nu ştiu nici de ce dracu’ stau aici şi-ţi spun toate astea!

S-ar fi răsucit în loc, luînd-o la fugă, dacă n-ar fi oprit-o zîmbetul lui Daniel - larg, pe toată faţa. Ca întotdeauna, o atinse pînă-n adîncul sufletului, trăgînd-o mai aproape.

— Confesiunea face bine la suflet, mîrîi el, dar cu plăcere de astă dată, în timp ce o învăluia din nou în cercul braţelor sale.

Fără să se poată stăpîni, Nia îşi îngropă şi mai adînc faţa la pieptul lui.

— O, Daniel, de ce ai puterea asta asupra mea?

Daniel îi ridică bărbia cu degetul, astfel încît s-o poată privi în ochi.

— Puterea nu e unilaterală, fetiţo. Nici eu nu-s tocmai imun faţă de tine.

Şi, după asta, o sărută. Buzele lui îi oferiră scuzele pe care le simţea, în timp ce ale ei îi răspundeau în tăcere la cuvintele rostite. Deşi Nia nu era tocmai sigură de limitele propriilor ei sentimente, ştia că bunăvoinţa şi afecţiunea lui Daniel însemnau pentru ea mai mult, pe moment, decît orice altceva - şi, mai ales, decît locul în care se aflau.

-Ooops... Pardon... Scuzaţi..., interveni încet un glas, după care intrusul se retrase.

Desprinzîndu-şi buzele de catifelarea dulce ca mierea a alor ei, Daniel îi chicoti în păr:

— Cred că asta a fost o aluzie. Mai bine întoarce-te la lucru.

— Mmmmm... Doar un minut să mai stăm..., şopti ea, simţind prea puternic nevoia asigurării bătăilor lui de inimă, ca să se poată clinti din loc. Dacă e nevoie de nebunia claustrofobică a unei magazii de materiale ca să te pot ţine sub control măcar un minut, n-am să te las să-mi scapi atît de repede!

Se ţineau în braţe unul pe altul, iar Daniel îi mîngîia cu blîndeţe părul.

- Am un meci în seara asta, Nia. N-am putea să ne petrecem ziua de mîine împreună?

Ca răspuns la urgenţa din tonul lui, Nia ridică privirea.

- Mi-ar face plăcere, răspunse ea, ştiind că era o nebunie să dorească să-l vadă, dar neavînd puterea de a rezista, ceea ce o lăcea să se înfurie din nou din pricina acestei neputinţe.

însă Daniel avea putere, îi topea furia cu căldura privirii lui. Nia îşi şterse ultimele picături din ochi.

- Cred că arăt groaznic.

- Arăţi fermecător, gînguri el cu glasul întretăiat, în timp ce-i încadra faţa între palme, sărutînd-o pentru o ultimă oară. Luăm mîine gustarea împreună — pe la vreo unsprezece?

- N-ai antrenament?

-Abia de la două. Poţi să-ţi găseşti o ocupaţie în timpul după-amiezii, şi s-ar putea ca pînă şi seara să ne găsim ceva de făcut.

- Antrenamentul e cu public? întrebă ea, pe un ton nesigur.

-Da...

- Aş putea să mă uit şi eu?
- Ai vrea să faci asta?

Părea mulţumit, lucru care o încurajă şi mai mult.

- S-ar putea... dacă eşti cuminte cînd ne luăm gustarea.
- Şi asta cam ce-ar vrea să însemne? o provocă el, jucăuş.

Zîmbetul ei se pierdu într-o expresie serioasă, dar blîndă.

- însemnă că nu vreau să mai aud nicio vorbă despre articolul ăla. Nu-1 scriu! Jur! Ai să-ncerci, măcar, să al încredere în mine?

Vulnerabilitatea pe care o văzu cînd îl privi se combina cu masculinitatea lui vibrantă. Daniel îi susţinu privirea, cu o intensitate de-a dreptul magică. Preţ de-o clipă fugara, Nia se întrebă dacă avusese încredere în ea tot timpul, dac A nu cumva cu cîteva momente înainte nu făcuse decît s-o ademenească, datorită unei nevoi a lui lăuntrice pe care încă nu i-o dezvăluise. Apoi însă Daniel zîmbi.

- Cred că pe-asta pot s-o fac, fetiţo. Dacă-mi promiji c-ai să vii la antrenament îmbrăcată cu nişte haine cît mai vechi.
- Haine vechi...?
- Cum ai auzit.
- Dar... de ce?
- Nu cred că mai pot rezista încă o rundă cu puloverul ăla al tău cu guler de dantelă.

Se referea la îmbrăcămintea ei din prima zi; chiar şi ea îşi dăduse seama că era o ţinută deplasată.

- îmi distrage prea mult atenţia.

Mîinile îi coborîră de pe umerii ei pe talie, cu acesl prilej frecîndu-i cît putea de deliberat curbele sînilor cu degetele mari.

- N-am de gînd să-nceapă să le lase gura apă după tine băieţilor din echipă. Hainele alea sexy poţi să le ţii doar pentru mine. îţi garantez c-o să-ţi placă rezultatul.
- Asta-i o ameninţare? zîmbi ea, cu amorul propriu gîdilat într-un mod peste măsură de plăcut.
- Ba bine că nu! scrîşni răguşit Daniel. Şi acum, să ieşim de-aici pînă nu mă hotărăsc să-ţi fac o demonstraţie...

1

Nia nu se mai simţise de ani de zile atît de fericită. Ştia că era o prostie, că relaţia lor nu putea să ducă nicăieri, şi totuşi gîndul că a doua zi avea să se vadă cu Daniel o surescita peste măsură. Pe faţă i se ivise o lumină deosebită, pe care nici chiar gîndul la procesul cu Mahoney n-o putea l'ace să pălească.

Pe parcursul după-amiezii - sau a ceea ce mai rămăsese din ea, după plecarea lui Daniel, cînd se aşezase din nou la birou - Nia se apucase de nesfîrşitul şir al problemelor zilei cu o răbdare nelimitată. Numai Priscilla îi putea ghici cauza noii însufleţiri, dar păstra o tăcere cît se poate de diplomatică.

Soarta, sub forma unei întîlniri prelungite, cu cină la restaurant şi un spectacol de teatru, elimină orice posibilitate ca Nia să vadă meciul din seara aceea. Abia cu mult timp după încheierea partidei îşi luă rămas-bun de la Barry Riccardi, în modul cel mai platonic, pe veranda din faţa casei, pentru ca apoi să intre înăuntru, cu un zîmbet tainic pe faţă. Fusese o seară plăcută. Barry - contabil şi iubitor de teatru — îi era prieten. Şi totuşi, Nia nu se putea gîndi decît la ziua următoare.

Timp de o oră şi mai bine zăcu în pat, pe întuneric, c ochii larg deschişi. Plăsmuind în minte imagini ale Im Daniel, se întreba ce destin îi aruncase laolaltă, în urmă cu atît de surprinzător de scurt timp. Dat fiind trecutul ei, era *ultimul* bărbat pe care ar fi trebuit să-l găsească atrăgătoi Dar trecutul *era* trecut. Pentru prima oară, o credea cu adevărat. Fusese oare nevoie de un om ca Daniel Strahan ca să-i exorcizeze demonii? Pînă şi gîndul la jocul de baschet i se părea acum mai puţin odios.

Printr-o ironie a sorţii, tocmai pe acel sport conta cu pe o posibilă măsură de protecţie. Ar fi zădărnicit genul cir implicare profundă pe care ea şi David crezuseră la începui că puteau s-o captureze şi s-o menţină. Relaţia ei cu Daniel avea să fie mai lipsită de griji, mai lejeră, mai prudentă şi scutită de orice obligaţii şi îngrădiri. Daniel urma să alerge pe drumul lui, în deplasări; Nia accepta pe deplin acest lucru. Mai mult, nici faţă de prietenia lor nu exisla niciun fel de obigaţii. Nu-şi petrecuse seara cu un alt bărbat? Desigur, reflectă ea, îi refuzase propunerea de a merge împreună la cinema în următoarele două săptămîni, dai sigur avea să-l vadă din nou, la un moment dat, în viilor.

Sub efectul unei toane nccaracteristice pentru ea, sări din pat

şi dădu drumul la apă, pregătindu-şi o baie fierbinte, cu mult spumant. Ii furnică trupul în primele momente după ce păşi înăuntru, fierbinţeala apei facînd-o să se înfioare, Scufundîndu-se mai adînc, îşi rezemă capul de marginea căzii şi închise ochii.

Se simţise *bine* în timp ce stăteau de vorbă, în cursul zilei. Avusese parte de starea liniştitoare de a discuta o problemă cu un prieten şi de a primi în schimb încurajările lui rezonabile. Oare simţise lipsa acestui lucru, de-a lungul anilor? Şi totuşi, niciodată nu se considerase o persoană dependentă. Dimpotrivă, avusese un stil mai degrabă capricios. Şi atunci, de ce era atît de bine-venit efectul calmant al prezenţei lui Daniel?

Fredonînd, cu un zîmbet pe buze, în mijlocul aburilor care se înălţau din baie, Nia îşi alungă din minte toate întrebările de acest gen. Rămînea cert faptul că Daniel *venise* atunci cînd Nia avea nevoie de el, şi că ea se *bucurase* de sprijinul lui. Adoua zi... ce-avea să fie,tivea să fie.

A doua zi... soneria se auzi la zece, cu o oră mai devreme decît se aşteptase Nia. Era în halat, citind ziarul în timp ce-şi bea ultima ceaşcă de cafea, la barul înalt, pentru micul dejun, din bucătărie. Cu trăsăturile odihnite după somn, încreţite într-o expresie încruntată, se duse la fereastra care avea vedere la stradă. Un Datsun maro, lucios. Cum putea să-i facă una ca asta?

-Ai venit mai devreme! exclamă ea, cu o strîmbătură jenată, în timp ce-i deschidea uşa. La unsprezece, spuseseşi. Abia m-am trezit din somn. Nici duş n-am făcut, necum să mă mai şi îmbrac...

- Văd şi eu, zîmbi Daniel, măsurînd-o cu o privire bucuroasă. Pot totuşi să intru?

Dînd din cap, Nia păşi într-o parte, simţindu-se foarte stingherită şi doar puţin cam răutăcioasă, în timp ce-1 conducea la etaj.

- Vrei o cafea? Poţi să citeşti ziarul, pînă mă îmbrac cu, mai strigă peste umăr, în timp ce se refugia în sanctuarul bucătăriei ca să-şi revină.

Dar Daniel o urma îndeaproape, aşa că văzu dinlr-o privire cafeaua pe jumătate băută şi ziarul deschis pe masa

- Deci, aşa vă petreceţi dimineţile de sîmbătă voi, ăştia care lucraţi de la nouă la cinci în fiecare zi? o tachină el.

La ora aceea, în glasul lui se simţea o răguşeai;! profundă care, într-un fel, o făcea să fie cu atît mai conştientă de ţinuta ei sumară.

Strîngîndu-şi mai strîns halatul împrejurul trupului, căută un răspuns spiritual.

- Dacă eram genul de la nouă la cinci, mi-aş fi petrecul aşa fiecare dimineaţă din săptămînă. Pe cînd aşa, mi se aduce ziarul numai în weekend, fiindcă în restul zilelor n-am timp destul să-l citesc şi să mai şi ajung în birou la opt jumate. Şi, pentru cultura ta generală, rareori plec de Ia birou înainte de şase sau şase jumate. Atîta despre aleaopl ore pe zi ale tale!

Daniel arăta neruşinat de chipeş, în îmbrăcămintea care părea să constituie uniforma lui - pantaloni marinăreşti, blazer şi, în dimineaţa aceea, o cămaşă descheiată la gît. Nimic nu arăta că ar fi fost buimac de somn sau răvăşit de vînt.

- Nu ştiu, Nia..., clătină el din cap, jucăuş. Cu pauzele alea lungi de masă pe care vi le luaţi voi...

- Tu ai fost cel care m-ai luat pe sus la masă! replic;! ea, rîzînd. Dacă era după mine, nici nu m-aş fi mişcat de la birou, cît era pauza de lungă!

- Mda, ai fi stat acolo să fierbi în suc propriu toată după-amiaza, dacă nu veneam eu.

Un oftat prelung o făcu să se îndrepte de spate, pentru cîteva momente.

- Cu asta ai dreptate, Dan. Zău că m-a făcut să mă simt mai bine. îţi mulţumesc.

Făcînd un pas spre ea, iară a-i da timp să-i anticipeze mişcarea, îi cuprinse faţa între mîini.

- Plăcerea a fost de partea mea, murmură el, cu buzele lipite de ale ei, după care i le captură într-un sărut blînd-înfiorător, cum i-ar fi plăcut Niei s-o trezească din somn în fiecare dimineaţă din viaţa ei. La fel ca prima ceaşcă de cafea din zori, era exact lucrul de care avea nevoie ca să-i activeze simţurile pentru ziua ce începea. Şi, tot la fel ca acea primă ceaşcă de cafea, aromată şi tare, care-ţi mergea drept la suflet, relaxarea primelor ceasuri din weekend cerea încă o doză.

Nia îl cuprinse cu braţele pe după gît şi se îndesă mai strîns în el, oferindu-i buzele să i le savureze pentru a doua oară. Daniel se ospăta încet, sorbindu-i toată căldura gurii, înainte de a-şi croi drum, cu sărutări uşoare, în josul gîtului ci, spre piept.

- Miroşi aşa de bine..., murmură el, cu buzele mişcîndu-se pe pielea ei. De ce oare...?

Nia îşi aplecă pe spate capul, pentru a-i lăsa acces liber la baza gîtului, în adîncitura de sub beregată.

- Spumant de baie cu aromă de lămîie... şopti ea. Azi-noapte... n-am avut somn..., gîfîi, în timp ce buzele lui coborau şi mai mult. Aşa că am făcut o baie fierbinte... lungă... şi... cam indecentă...

Daniel îşi croi încet drum înapoi spre taburetul de la bar şi se rezemă de el, încadrînd-o între picioarele întinse de-o parte şi de alta. Buzele lui îi mîngîiau erotic gîtul, în timp ce degetele ei i se încleştau de umeri ca să-şi ţină echilibrul. Nia simţea o ameţeală stranie.

-Daniel... mai bine... sămă-mbrac...

- Mai lasă-mă un minut, mîrîi el cu glas îngroşat, ridicîndu-şi ochii pentru a-i întîlni o clipă privirea. Trebuie să recunoşti... Am fost foarte... cuminte... pînă acum. Ai încredere-n mine...

- Am, şopti ea, în timp ce el o săruta din nou, reducînd-o la tăcere, iar cu mîinile îi descheia încet halatul şi se strecura înăuntru să-i atingă moliciunea mătăsoasă a trupului, prin cămaşa de noapte subţire, deschisă la culoare

- Ştii că eşti frumoasă? răsuflă el greu, gîtuit. Frumoasa şi sexy...?

- Ce ciudat..., gemu ea, ca reacţie la atingerile degetelor lui care-i urmăreau toate curbele trupului, cu o încetineală înnebunitoare. Eu te găsesc pe *tine*... aşa...

- Frumos?

- *Şi* sexy.

- Şi de unde ştii? mormăi el răguşit, încălzindu-i cti respiraţia curba de sus a sînului. Nu m-ai văzut niciodată dezbrăcat.

Nia se agăţă de capul lui, ca să nu cadă din picioare - sau, poate, nu facea decît să-l tragă şi mai aproape?

- N-am nevoie să te văd dezbrăcat ca să ştiu că eşti sexy, îl dojeni ea, cu respiraţia neregulată, arătînd ce dogoare eliberase Daniel în ea. Şi-n plus, ai... nişte mîini... extraordinare. Sunt aşa... de sexy...

Mîinile acelea extraordinare şi sexy începeau acum s-o atingă cu adevărat, smulgîndu-i mici scîncete guturale.

- Sexy sunt locurile unde te ating, abia reuşi el să bîiguie. Sînii tăi...

I-i cuprinse în căuşul palmelor, prin mătasea care-i acoperea,

cîntărindu-le greutatea, pe cînd cu degetele le găsea vîrfurile ascuţite.

- Şoldurile tale...

Mîinile coborîră şi mai mult, urmărindu-i adîncitura taliei şi evazarea uşoară din şolduri, înainte de a trece la spate, pe şalele ei, pentru a o apăsa necruţător peste trupul lui.

- O... luăm... razna...! ţipă Nia, constatînd că dorea s-o atingă şi mai intim.

-Ai încredere-n mine... ai încredere, fetiţo... Glasul lui uscat, rugător, suna înfundat în pielea ei. Am doar nevoie să te simt, atîta...

Halatul ei alunecă pe podea, fără ca Nia să-şi dea seama măcar. Era prea obsedată de degetele lui lungi, care o mîngîiau, acum mai puţin sigure, în timp ce se strecurau sub bretelele cămăşii de noapte şi-i trăgeau corsajul în jos. l-ără sprijinul coapselor lui cu muşchi tari ca oţelul, Nia ar fi putut cădea din picioare. Dar dorea tot ceea cc-i făcea Daniel - i se citea în ochi, după cum observă el, cînd ridică o clipă privirea, întrebător.

Acum era goală pînă la talie, şi încă se mai ţinea cu mîinile de umerii lui. îl privi cum se uita la ea, la trupul ei, fară s-o atingă, admirînd-o doar. Muşcîndu-şi buzele, Nia îşi înăbuşi rugămintea de a o mai atinge, deşi o dorea cu o forţă aproape irezistibilă. Regăsea o plăcere ciudată în a-1 privi cum se uita la ea, în a-i vedea în ochi admiraţia faţă de feminitatea ei cu curbe delicate. O făcea să se simtă ca o zeiţă de alabastru, adorînd-o în tăcere, ca şi cum aproape s-ar fi temut s-o mai atingă.

- Nu ai să...? şopti ea într-un tîrziu, mînată de o dorinţă arzătoare.

Glasul lui era sufocat.

- Ba da, fetiţo... cînd va veni momentul...

înălţările şi coborîrile sînilor ei deveniră şi mai intense, atunci cînd Daniel îşi ridică în sfîrşit mîinile, cu palmele desfăcute, pentru a-i freca uşor tăria de piatră a sfîrcurilor. Tremurînd, Nia oftă, înfigîndu-şi degetele în părul lui des.

-Daniel... Daniel..., aproape că-1 mustră ea, gemînd, în timp ce el îi trăgea mai jos de ombilic cămăşa de noapte, cu degete uşoare ca pana, care-i trimiteau prin tot trupul fiori, descoperindu-i pielea centimetru cu centimetru Daniel! ţipă, dintr-odată speriată de forţa propriei ei dorinţe. Te rog... opreşte-te... pentru mine... Nu pot... nu

mai pol să gîndesc...

în timp ce mîinile lui Daniel îşi reluau urcuşul pe trupul ei, spre umeri, goliciunea i se învăpăie pentru el.

- Am mers prea repede, îi şopti Daniel, după care o cuprinse la piept, ţinîndu-i atît de strîns trupul tremurător, încît numai împunsăturile nasturilor lui o împiedicară să-şi piardă complet minţile.

- Nu sunt sigură că vreau asta..., gîfîi ea întretăia!, lăsîndu-şi propriile mîini să se odihnească pe musculaturii dură a coapselor lui.

Nu, îşi dădu seama, nu *asta* voia. îl voia gol, aşa cum ea deja ajunsese pe jumătate. Voia să-i atingă fiecare centimetru de piele caldă. Voia să-i cunoască frumuseţea trupului în modul cel mai intim. Dar, desigur, nu-i putea spune aşa ceva! Nu fusese vorba să aibă o relaţie de prietenie? O implicare fizică profundă ar fi stricat totul!

Intuindu-i frica şi simţind şi el o undă de teamă, Daniel o îndepărtă încet de el, pentru a-i ridica la loc cămaşa de noapte pe care i-o dăduse jos atît de senzual. Cînd se ridică, avea fălcile încleştate în efortul de a se stăpîni. O propti ferm pe propriile-i picioare şi se aplecă să-i ridice halatul. Cu atîta grijă i-1 puse pe umeri, de parcă ar fi fost o etolă de hermină. Apoi se aplecă înainte, îi netezi părul de pe ceafa şi o atinse uşor cu buzele acolo.

- Du-te şi te-mbracă, fetiţo, mormăi el, atingîndu-i erotic pentru o ultimă oară pielea. Nu e nicio grabă.

Se impunea un duş lung, lung de tot - mai întîi, rece, apoi, fierbinte - în timp ce Nia reflecta la cuvintele Iui. Aşa cum i se întîmpla atît de des, se întreba ce-o fi vrut să spună. Nu era nicio grabă pînă la luatul gustării - sau pînă să facă dragoste? în orice caz, nu se grăbi, avînd nevoie de acea perioadă de solitudine ca să se calmeze. în sfîrşit, ieşi cu o senzaţie de plăcere, deşi într-un sens mai puţin fizic decît atunci cînd tocmai fugise din braţele lui.

-Totu-i gata? o întrebă el, după care făcu ochii mari - ochii aceia de un căprui atît de profund... Arăţi nemaipomenit!

Glasul îi era statornic şi de un entuziasm inocent. După ce termină de băut cafeaua pe care şi-o turnase în lipsa ei, împături cu grijă ziarul şi-l puse pe bufet.

Nia îl privi printre genele negre şi dese.

- Sunt îmbrăcată bine... pentru gustare *şi* antrenament?

Se gîndise mult ce haine să-şi aleagă, oprindu-se la o pereche de pantaloni de gabardină în culoarea prunei, o bluză roz şi un pulover din aceeaşi garnitură.

- încă mai eşti hotărîtă să vii şi la antrenament? o întrebă el, oferindu-i o ultimă şansă de a se eschiva.
- Sigur! Abia aştept!

Şi, în chip ciudat, chiar aşa şi era.

- Ştii..., spuse el, vorbind mai încet. Aproape că te cred.
- Daniel, oftă Nia, dacă n-ar fi adevărat, n-aş spune.
- Contez pe asta, fetiţo. Contez pe asta.

Şi, trăgînd adînc aer în piept, luă din nou iniţiativa.

- Haide. Să mergem.

Aşa cum se aşteptase şi cum era firesc să-i placă, avînd experienţa prînzului din ajun încă foarte clară în minte, luară gustarea într-un local mic şi foarte elegant, în North Cambridge, la mică distanţă de casa ei. Daniel reuşi să treacă neobservat de toată lumea, cu excepţia Nici, pe care propriul ei trup, pur şi simplu, n-o lăsa să uite dulceaţa stăruitoare a atingerii lui.

Nici la antrenament lucrurile nu merseră mult mai bine, dar, spre deplina ei uimire, îi plăcu fără rezerve. Fiecare cuvînt pe care i-l spusese Daniel despre baschet, pe parcursul conversaţiilor dintre ei, îi revenea în minte, pentru a-i spori admiraţia. Numele jucătorilor aveau acum o sonoritate familiară- Flagg, Rockowski, Fitzgerald, Jones, Watts, Barnes, Washington. Walker încă nu juca, stînd pe tuşă, nervos şi vizibil chinuit că nu putea intra pe teren. Pe alţi jucători - rezervele - nu-i putea identifica; reţinu să-l întrebe pe Daniel despre ei mai tîrziu.

Daniel însuşi purta echipamentul de încălzire al echipei, arătînd cît se putea de chipeş, în timp ce încerca să ignore faptul că ea stătea tolănită în fotoliu, dîndu-şi toată silinţa să rămînă neobservată în rîndul paisprezece, locul trei, centru stînga.

Nia îl privea cum dirija antrenamentul, strigîndu-i pe jucători cu glasul acela timbrat profund pe care ca ajunsese să-l cunoască atît de bine. îl privea cum aduna echipa la un loc, demonstra cîte o mişcare sau alta, ba chiar se răstea vehement cînd vreo manevră era în continuare executată prost. îl privi cum se întorcea şi se statuia cu secunzii, după care stătu de vorbă cinci minute cu un domn aşezat în penumbră, cu cîteva rînduri mai sus, în tribuna opusă Niei. Harlan McKay? Din nou, reţinu să-l întrebe.

Aproape împotriva propriei voinţe, Nia găsea în demonstraţia de magie fizică de pe teren ceva care-i tăia răsuflarea. Acţiunile cele mai bune se produceau în momente neaşteptate - printre manevrele repetate dinainte -, acele momente cînd cîte un jucător individual părea să uite de restul lumii, pornind spre o întîlnire intimă cu mingea.

Totul se desfăşura într-un ritm absolut special, o stare de unitate. Mîna şi mingea erau înrudite, într-o înţelegere reciprocă perfectă, aproape ca şi cum le-ar fi unit un tendon transparent care se întindea şi se retracta într-o comuniune iubitoare. în unele momente, se părea că mingea n-avea să se mai liniştească niciodată pe deplin, niciodată n-avea să se mai desprindă complet de mînă, şi totuşi ricoşa în slalom printre nenumăratele picioare care mergeau, alergau şi săreau, rînd pe rînd. Era un dans, o demonstraţie coregrafică de porniri, opriri, rotiri, repeziri, retezări fluide în jurul cîte unui obstacol imaginar, pînă cînd, în sfîrşit, printr-un avînt ascendent, mingea îşi lua zborul şi intra în coş.

Culminant - acesta era atributul cel mai potrivit. Nia fu recunoscătoare pentru cele cîteva minute de care avu nevoie Daniel ca să facă duş şi să se îmbrace, căci îi dădeau posibilitatea să-şi lase admiraţia să se coaguleze mai bine.

- Cum ţi s-a părut? o întrebă el, luînd-o cu braţul pe după umeri, în timp ce pornea cu ea spre maşină.

- Mi s-a părut... impresionant, recunoscu Nia, atenuîndu-şi entuziasmul, din mîndrie; apoi, deveni mai spăsită. De fapt, mă simt puţin cam vinovată. Cred căţi-am demonizat pe nedrept jocul, numai din cauza celor întîmplate între... David şi mine.

- Te-a deranjat... să te uiţi?

- Nu, domnule doctor, răspunse ea tărăgănat.

- Nu-ţi pare rău că ai venit?

- Nu, domnule doctor.

Apoi ezită un moment, cu gîndul la David.

- Prezenţa... *mea* te-a deranjat cu ceva?

- în niciun caz! exclamă Daniel, ca şi cum l-ar fi ofensat pînă şi simpla sugestie. M-am simţit bine ştiind că erai acolo... şi aşteptai.

întretăierea din glasul lui şi tristeţea care în acelaşi timp i se ivise şi-n ochi părură să se şteargă în timp ce o ajuta să se aşeze în Datsun. îl aşteptă să se instaleze la volan, cu mişcările acelea

remarcabile prin care-şi strîngea picioarele lungi şi-şi potrivea trupul în scaun, seducător.

- Şi acum, încotro? întrebă ea, trăgînd adînc aer în piept, ca să-şi calmeze accelerarea neaşteptată a bătăilor inimii.

- La cumpărături.

-A... Căutăm ceva anume?

Orice-ar fi fost, n-o deranja. După ce tocmai supra- vieţuise unei perioade de două ore remarcabil de plăcute pe stadion, privind antrenamentul echipei Breakers, era dispusă să meargă cu el oriunde! Poate că avea nevoie de nişte bascheţi noi...

MÎNA DESTINULUI

Torcînd încet, Datsunul se trezi la viaţă. Sub mîna sigură a lui Daniel, lunecă pe asfalt spre ieşire.

- Nu ştiu. De ce-ai avea *tu* chef? Sau, şi mai bine, se încruntă el, cu o expresie de nedumerire drăgăstoasă, ce-ai avea chef să *faci?* Tu găteşti, tu hotărăşti.

- Aaaaa... mergem la supermarket?

Daniel zîmbi.

- Şi în care alt loc credeai c-am fi putut să mergem?

- Cine ştie? îl tachină ea, ridicînd din umeri. Voi, sportivii, mereu păreţi să aveţi nevoie de fel de Tel de echipamente - ştii, şireturi, genunchiere...

- De unde-ţi culegi informaţiile, doamnă Phillips? i-o reteză el, chipurile ofensat. Te anunţ că în liga *noastră* echipa furnizează totul. Ştii că în contractul unui jucător e prevăzut chiar şi un Rolls Royce?

- Glumeşti...!

- Măcar de-ar fi glumă! începe să devină de-a dreptul absurd. Jucătorii din zilele noastre au avocaţi de sport scumpi ca focu', care le negociază contractele. De cele mai multe ori, la capătul negocierilor avocatul se întoarce spre clientul lui şi-l întreabă dacă nu mai e ceva, vreun flecuşteţ, pe care şi l-a dorit dintotdeauna, dar nu l-a putut avea niciodată. Uneori, e calitatea de

membru pe viaţă al unui club exclusivist de golf, alteori, o vilă pe malul unui lac, iar cîteodată...

- ... un Rolls Royce?
- Exact.
- Şi tu, Daniel? Tu ai cerut vreunul dintre lucrurile astea?
- Pe vremea mea, nu se ofereau asemenea lucruri.

Nia chicoti.

- De-atunci n-au trecut decît vreo şaisprezece, şaptesprezece ani. Iar ultimele tale contracte trebuie să li fost negociate mai recent...
- Nu, Nia. Pe mine nu mă interesau farafastîcurile de soiul ăsta. Am luat atîţia bani cît au considerat ei că merii, am dus viaţa modestă care-mi făcea plăcere, le-am dai părinţilor mei cît am putut, iar restul l-am investit.

-Şi...?

Ajunseseră la un stop, iar Daniel se întoarse spre ea. Chipul îi era calm, solemn.

- Şi, ca rezultat al acestor investiţii, acum nu mai suni obligat să muncesc nici măcar o oră, cîte zile oi avea. Soiul ăsta de securitate mă mulţumeşte, mai ales din moment ce mi-am putut satisface şi toate plăcerile materiale pe care mi le doream.
- Ai putea vreodată să te retragi? vru ea să ştie, întrebîndu-se cum ar fi putut să stagneze mintea aceea strălucită.
- Din baschet? Da. Din munca de orice fel? Nu.
- Şi ce-ai să faci... cînd vei părăsi baschetul?

îşi aminti de acele cursuri despre care îi spusese că le urma.

- Ceva în domeniul psihologiei?
- Poate, răspunse el sobru, după care trase de volan şi coti, intrînd în piaţă.

Nia însă simţise junghiul viitorului, şi o deranja. Nu mai abordă niciun subiect de ordin personal, pînă ajunseră înapoi în maşină, pornind într-o direcţie cu totul străină de Cambridge.

Nia înţelese imediat.

- Mergem la line?
- Pari surprinsă. Dacă ai prefera să nu...?

-Nu, Dan, mi-ar face mare plăcere! Numai că locuinţa este... viaţa ta privată. Nu eram sigură că m-ai lăsa vreodată s-o

văd.

Citind printre rînduri, Daniel începu să-i înţeleagă mirarea... aproape.

- Ţi-am spus ieri că n-am să te mai chestionez pe tema aia, Nia, spuse el, vorbind încet şi cît se putea de serips. Şi n-am glumit. Am într-adevăr încredere în tine. Făcu o pauză, zîmbind. Şi-n plus, cred că ai pătruns deja în lumea aia privată. Casa mea e partea cea mai puţin importantă din ea.

Chiar dacă era „partea cea mai puţin importantă" din viaţa lui Daniel, casa era totuşi foarte frumoasă. Aşa cum bănuise, locuia într-adevăr în Weston, cam la zece minute distanţă de stadion. Cartierul era nou, bogat în copaci, cu o gamă de locuinţe ale căror stiluri variau de la cel colonial şi ranch cu mezanin, pînă la modern. Casa lui Daniel era din ultima categorie, amplasată la o anumită distanţă de drum şi înconjurată cu o pavăză protectoare de brazi şi arţari. în geamurile sale enorme se reflecta verdeaţa, facînd-o să se piardă în peisaj cu un succes remarcabil.

- Ce părere ai? o întrebă el, în timp ce coborau din maşină.

- Nu pot să *sufăr* casele moderne, dar asta nu-i rea deloc! exclamă ea cu o asemenea sinceritate, încît primele cuvinte îi fură imediat date uitării.

Nu numai că interiorul casei era la fel de impresionant, cu modul său de a se baza din greu pe lemnăria naturală şi pe plantele vii, dar toată după-amiaza şi seara fură mai plăcute decît şi-ar fi imaginat Nia vreodată.

O vreme, în lumina tot mai slabă a zilei, se plimbară prin pădurea aparent nesfîrşită a curţii din spatele casei, vorbind despre diverse lucruri mărunte, personale, crîmpeie din vieţile lor de zi cu zi. Daniel află că Niei îi plăcea skiul cross-country, mîncarea de anghinare şi lectura revistelor de călătorie. Nia, la rîndul ei, descoperi că pe Daniel îl pasionau coborîrile în canoe pe Charles River, concertele de la Esplanade şi îngheţata de import.

Cina fu un efort combinat din care rezultară o tochitură de miel fraged, fiartă la bain-marie, cartofi copţi moi şi mazăre verde cu unt proaspăt, completate de la început şi pînă la sfîrşit

de buchetul bogat al unui vin roşu, fin. Nu-i întrerupse decît un telefon de la Harlan McKay, căruia Daniel îi puse capăt cît putu de repede. După cină însă urmă adevărata trataţie - căci abia atunci Daniel îi arătă cabinetul lui.

Era camera care îl dezvăluia cel mai mult dintre toate. Şi mai era şi *ultimul* lucru pe care Nia s-ar fi aşteptat să-l găsească în casa unui baschetbalist profesionist. Dar, în fond, Daniel nu era un sportiv ca oricare altul. Nia ajunsese de mult la această concluzie. Ba încă, nici măcar un om ca oricare altul nu era.

încăperea respectivă era o capodoperă din lemn de stejar masiv şi bogat, mărginită cu etajere din podea pînă-n tavan, încastrate în pereţi, pline cu cărţi, ziare, rezumate de cercetare, imprimate şi reviste - dintre care nici măcar una nu avea legătură cu jocul de baschet.

- Chiar ai intenţii serioase, nu-i aşa? îl întrebă ea, privind teancurile mari de materiale puse pe biroul enorm, tot de stejar, cu trăsăturile luminate de uimire, în timp ce ridica din nou capul ca să mai cutreiere o dată camera cu privirea. Nu e tocmai biroul unui om care urmează şi el un curs de psihologie, pe apucate, cînd i-o permite timpul. Dumnezeule, ai toate buletinele de psihologie din ultimii zece ani, toate textele pe care cred că le-am văzut vreodată, şi multe altele pe deasupra. Cît de mult, exact, te interesează toate astea? îl întrebă, întorcîndu-se spre el cu o expresie de suspiciune crescîndă. Pînă la ce nivel vrei să ajungi?

Daniel o privi de sus în jos, părînd şi mai înalt decît era de fapt. Cu modestia lui tipică, îi răspunse:

- Mai am un curs şi o jumătate de dizertaţie, pînă la doctoratul în psihologie clinică.

Uluită, Nia nu putu decît să clatine din cap, cu o admiraţie copleşitoare.

- Eşti incredibil!

-Nu, Nia. Nu sunt incredibil deloc. Nu fac decît să-mi croiesc drum într-o profesiune, aşa cum fac milioane de absolvenţi, în întreaga lume.

- Dar tu *ai* deja o profesiune...

- Una trecătoare, fetiţo, şi care depinde mult prea mult de trup, care îmbătrîneşte, şi de noroc, care e capricios. Cînd

organismul ţi se revoltă după atîtea suprasolicitări zilnice, începi să-i antrenezi pe alţii. Cînd te lasă în pană norocul şi tribunele încep să te huiduiască, te retragi. Iar eu mă voi retrage, încheie el, arătînd camera în jurul lui, cu un gest larg, aici. Ăsta e viitorul meu.

în seara aceea, după ce Daniel, respectînd toate regulile bunei-cuviinţe, o duse cu maşina acasă, o conduse pînă la uşă şi plecă, Nia avu multe la care să se gîndească. Omul acela ascundea nişte profunzimi nebănuite, care impuneau respect. Şi fiecare referire la viitor îi cauza tresăriri în stomac. Măcar de-ar fi putut să-l expedieze ca pe o simpla cunoştinţă... dar acest lucru îi devenea din ce în ce mai greu. începuse să aştepte cu tot mai multă nerăbdare întîlnirile cu el.

îi dăduse două bilete la meciul de duminică, după ce ea îi dezvăluise loialitatea lui Christopher Daly. „Ce-ar li să-l rogi să te aducă la stadion cu maşina lui? Aşa, după meci ai să poţi veni cu mine.“

Merse de minune. Chris nu mai putu de bucurie; nu numai că locurile la acea partidă se găseau îngrozitor de greu, fiind al cincizeci şi şaselea meci al echipei Breakers pe teren propriu cu stadionul plin pînă la refuz, dar se mai şi aflau cu doar patru rînduri în spatele băncii rezervelor Din punctul de vedere al Niei, Chris era tocmai chipul prietenos de care avea nevoie ca să treacă de acea ultima barieră, pentru a asista pe viu la un meci al echipei. în timp ce el îşi încuraja din răsputeri echipa favorită, Nia avea răgaz să-l observe pe Daniel, ceea ce făcu aproape fără să mai aibă ochi pentru nimic altceva. Daniel arăta ca un model în materie de concentrare, plimbîndu-se încoace şi-ncolo pe lîngă tuşă, iară a scăpa din ochi nici cel mai mic amănunt, cu o expresie gravă. îmbrăcat cu cămaşă albă şi o cravată pepit, discretă, blazer bleumarin şi pantaloni gri-deschis, ieşea în evidenţă ca un antrenor demn şi stăpîn pe situaţie. Totuşi, cînd era cazul nu se codea, strigînd l;i oamenii lui sau la arbitru cu vocea aceea profundă şi autoritară, şi arătînd insistent cu un bastonaş diversele diagrame de joc. La intervale regulate, aduna echipa, dînd instrucţiuni despre cîte o anumită tactică pe care i-o indicase observarea atentă a echipei adverse. Cînd trimitea un

jucător înapoi din teren, o făcea întotdeauna bătîndu-1 încurajator pe spate.

Din păcate, în ciuda eforturilor lui insistente, cei de la Breakers pierdură. După partidă, pe cînd îl aştepta în biroul lui, Nia se pregăti să-l consoleze. Se aştepta să-l vadă deprimat. în schimb, constată o combinaţie de epuizare fizică şi mentală. Daniel nu vorbea prea mult, zîmbind doar, în timp ce o cuprindea în braţe, ca s-o strîngă la piept pentru cîteva clipe.

— îţi mulţumesc că ai venit, murmură el ambiguu, fără să mai adauge nimic, în timp ce luau maşina pentru a merge în tăcere spre casa lui. Nia îi respecta prea mult sentimentele ca să i le tulbure, înainte ca el să se simtă gata să i le împărtăşească. îi făcu plăcere să-i frigă un biftec şi ochiuri, în timp ce el se relaxa pe canapeaua din living, privind spre copacii de afară. în fond, şi el făcea atît de multe pentru ea...

- întotdeauna e aşa... cînd pierdeţi? îl întrebă, cînd în sfîrşit Daniel începu să dea primele semne de a-şi reveni.

Cu un zîmbet trist, dar resemnat, îi răspunse:

- *întotdeauna* e aşa. *Punct.*

— Chiar şi *victoriile?*

- Chiar şi victoriile.

-Atît de istovitoare emoţional?

— Absolut, oftă el, în timp ce se aşeza mai bine pe canapea, luîndu-i mîna într-a lui; îi mîngîie cu degetul mare încheietura, apăsînd uşor fluxul vital care-i pulsa prin vene. Pe măsură ce meciul înaintează, simt cum trupul îmi devine din ce în ce mai încordat. La suprafaţă, totul trebuie să fie perfect controlat, dar emoţia din interior e inevitabilă Cred că şi asta face parte din intensitatea, din plăcerea jocului. Altfel, m-aş simţi dezamăgit. Dar te seacă. îi adresă un zîmbet strîmb. Lasă-mă doar un minut. Imediat ani să-mi revin complet.

Nia nu cunoştea decît căldura pe care o simţea.

- Cred că-mi place să te mai văd şi-n starea asta, din cînd în cînd, spuse ea, exprimîndu-şi un gînd spontan, li plăcut să constat că şi tu eşti om.

- A, sunt om, ba bine că nu.

Zîmbetul lui deveni de-a dreptul lasciv, fără să lase nicio

îndoială cu privire la înţelesul acelor cuvinte. Totuşi, intenţia propriu-zisă era curată.

îşi petrecură seara într-o atmosferă de camaraderie calmă, conversînd, jucînd şah, relaxîndu-se după stresul din timpul săptămînii. Ultimul lucru pe care-1 avea Nia în minte era neplăcerea procesului de calomnie împotriva ei, care se apropia. Se simţea plăcut îndepărtată de grijile lumii Telefonul sună numai o dată — obişnuita întrerupere din partea lui Harlan McKay - şi fu uitat repede.

Şi lui Daniel i se risipea încordarea odată cu trecerea orelor. Era relaxat şi dezinvolt, şi avea o companie foarle receptivă. în tot timpul serii, nu făcuse nimic mai mult decîl s-o ţină în braţe, atingîndu-i ocazional cu buzele părul sau obrazul. Deşi trupul ei se răzvrătea împotriva oricărei prudenţe, cerîndu-şi insistent satisfacerea, Nia era recii noscătoare pentru timpul pe care Daniel părea dispus să i I acorde. Toate se întîmplaseră *prea* repede. îl cunoştea doar de o săptămînă.

în mod normal, urma să aibă mult timp de gîndire. Echipa pleca luni seara într-un turneu de trei meciuri, pe care Daniel i-1 menţionase deja. Nia se aştepta la asta. Ştia că era viaţa lui - şi că era mai bine aşa. Fusese deja implicată într-o relaţie dezastruoasă, de orientare sportivă. Şi totuşi, nu-şi putea stăpîni regretul de a trebui să-şi ia rămas-bun de la el.

- Poftim, spuse Daniel, scoţînd din buzunarul de'Ia piept o hîrtie. Vreau să iei asta. E itinerarul nostru, lista hotelurilor unde o să stăm. Numerele de telefon. Informaţiile despre zboruri. Dacă ai aici vreo problemă - orice, dacă te supără - vreau să mă suni neapărat.

Nia, profund impresionată de gestul lui, nici nu ştiu ce să spună. îi era doar prieten, şi-n niciun caz nu putea să-l împovăreze cu toate problemele ei. Dar era bun cu ea, şi-i lacea bine, dîndu-i posibilitatea de a-şi descărca sufletul. Pînă şi afacerea Mahoney, care-i stăruia incomod într-un cotlon al minţii, părea mai puţin terifiantă cînd i-o împărtăşea lui Daniel.

Mişcată de o asemenea dovadă de consideraţie, îşi înghiţi nodul din gît.

- Sunt sigură... că totul va fi în regulă. N-ar trebui să se întîmple nimic...

Daniel o lacu să tacă, punîndu-i un deget pe buze.

- la-o, şi gata, îi şopti el. Pentru liniştea mea sufletească-da...?

în timp ce strîngea în mînă hîrtia, Nia ştiu că Daniel n-avea să fie singurul care îşi găsea astfel mai multă linişte.

Spre uimirea Niei, săptămîna zbură ca vîntul Agitaţia din redacţie, încununată de propria ei deplasare în ţinutul Amish, la sfîrşitul săptămînii, o ajută să-şi alunge din minte problema audierii din procesul cu Mahoney, programată pentru lunea următoare. Telefoanele pe care i le dădea Daniel, în fiecare seară, o ajutau şi ele. Conversau la ore tîrzii, cu mult după sfîrşitul fiecărei partide, cînd Daniel apucase să mănînce ceva şi se întorcea în camera lui. Amîndoi stăteau întinşi pe pat şi-şi povesteau cele întîmplate peste zi, cu o sinceritate care ar fi surprins-o pe Nia, dacă ar fi stat să cugete la ea. Dar prefera să n-o facă. Viitorul ei cu Daniel era prea fragil pentru analize, prea intangibil ca să se simtă liniştită. Mai bine să le ia pe ţoale una cîte una, de pe o zi pe alta. Asta era soluţia cea mai bună. Daniel nu-i promitea niciodată că avea s-o mai sune, niciodată nu exista făgăduiala cîte unei zile sau ore anumite. Dar Nia devenea tot mai emoţionată de fiecare dată cînd suna telefonul, ştiind că la ora aceea numai el putea fi.

După ce-i studiase cu mare atenţie programul de deplasare, îşi făcea şi ea planurile în conformitate cu acesta.

în zorii zilei de joi, după ce ateriză la Philadelphia, îşi petrecu ziua şi vinerea următoare circulînd cu maşina pe drumurile de ţară din vestul oraşului şi, mai ales, prin regiunea comitatului Lancaster, unde se aflau cele mai numeroase colonii Amish. Vineri seara era din nou în Philadelphia şi se caza la motel, pentru a urmări partida dintre Breakers şi '76 în liniştea camerei sale.

Apoi începu aşteptarea. Nu-i spusese lui Daniel că avea să fie acolo, răspunzîndu-i intenţionat ambiguu în legătură cu detaliile deplasării, cînd vorbise ultima oară cju el, miercuri seara. în străfundurile minţii o sîcîia teama că avea să fie ofensat, furios chiar, dacă afla că-şi rezervase camera în acelaşi

motel unde stătea echipa Breakers. Pînă şi biletul de avion şi-l luase pentru sîmbătă dimineaţa la prima oră, ca să zboare împreună cu echipa. S-ar fi putut ca Daniel să se înfurie. Oare procedase bine?

Aşteptă pînă la ora unsprezece, apoi începu să-l sune în cameră din zece-n zece minute. Abia pe la unsprezece şi jumătate îi răspunse. Inima începuse să-i bată mai repede, ca de fiecare dată cînd forma numărul. Acum, la auzul glasului său profund şi familiar, deşi în mod clar epuizat, tresări şi mai tare.

-Da?

Echipa cîştigase, şi totuşi Daniel părea învins.

- Dan...? începu ea, cu o voce nesigură.

Glasul lui se învioră imediat, facînd-o să nu-şi mai încapă în piele de plăcere.

-Nia! Adineaori am sunat la tine acasă! Unde eşti?

- Ăă..., se codi ea, zîmbind cu sfială, căci sosise momentul adevărului, m-ai crede dacă ţi-aş spune că sunt cu două etaje mai sus?

- Aici? în Phillie?

Da, *era* bucuros, nu încăpea nicio îndoială.

- M-hmm...

Acum inima îi bătea şi mai repede.

- Dar credeam că zbori înapoi la Boston în după-amiaza asta.

- Iniţial, aşa am crezut şi eu. Dar... m-am răzgîndit. Mi-am spus că s-ar putea să fie distractiv... dacă rămîn aici în noaptea asta. Mîine zbor acasă.

- Nu mai spune! exclamă el, ca şi cum ar fi sărbătorii o victorie personală. Aproape că i se vedea prin telefon zîmbetul de pe faţă.

- Ce zici, să... să vin... jos?

Asta era partea cea mai grea: acum ce-aveau să facă?

-Nu! *Nu?* Stai acolo! Vin eu sus. Ce număr are camera?

Nici nu închisese bine telefonul şi-şi ştersese de pe buze zîmbetul prostesc, că şi auzi bătaia lui nerăbdătoare zgîlţîind uşa. Zîmbetul îi reapăru şi fu reluat cînd deschise uşa şi văzu chipul lui Daniel. Arăta extraordinar! înalt... chipeş... şi obosit,

da..., dar fericit. Cînd o cuprinse în braţe şi o strînse la piept, se simţi întreagă de-a binelea. Fiecare părticică din îngrijorarea cu care anticipase întîlnirea fu uitată în toiul frumuseţii acelui moment.

- Eşti o bucurie pentru ochii flămînzi, gemu el, sărutînd-o tandru, apoi cu o poftă tot mai puternică.

- Şi tu la fel, abia reuşi ea să gîfîie, cînd în sfîrşii Daniel îi eliberă buzele.

O sărută din nou, compensînd abstinenţa de o săptămînă. Nia îi savura aroma, ca întotdeauna. Mirosul lui era unic, exclusiv al lui Daniel, şi trupul, de asemenea. El era căminul ei departe de casă, aşa că nu se simţea deloc grăbită să plece. Mai mult, dacă ar fi dezbrăcat-o în pielea goală şi ar fi început să facă dragoste cu ea, feroce şi cu forţă, s-ar fi agăţat de el în extaz.

Dar n-o făcu. Era un model de autocontrol de-a dreptul fenomenal. Ca antrenor, îşi putea proiecta în interior implicarea emoţională, în interesul echipei, indiferent de efectul pe care acel control rigid îl avea asupra lui. Ca bărbat, hotărîrea lui nu părea să fie cu nimic mai puţin puternică. Indiferent din ce motiv, se hotărîse să nu-şi ducă relaţia cu Nia dincolo de punctul iară întoarcere. Acum, o îndepărta de el.

- Hai să ieşim de-aici, fetiţo, cît mă mai ţin puterile. Vreau să aud cît mai multe despre călătoria ta.

Făcu o pauză, privind-o cu ochi plini de admiraţie.

— Dumnezeule, cît mă bucur să te văd aici!

îşi petrecură următoarele cîteva ore într-o mică ospătărie cu program permanent, nu departe de motel. Era departe de a fi elegantă, şi nici tocmai imaculată, cît despre atmosferă, ce să mai vorbească, dar alt loc unde să se ducă nu aveau. Şi nici Nia n-ar fi preferat alt loc, şi nici alt om care să-i ţină companie.

îi povesti lui Daniel despre sejurul printre sectanţii Amish, acei oameni care credeau în despărţirea de lume şi nici nu înjurau, nici nu se războiau, nici nu participau la viaţa politică. îi văzuse lucrîndu-şi pămîntul cu plugurile trase de cai şi

mergînd pe drumuri cu şaretele. Intrase în case care nu se puteau lăuda nici cu curent electric, nici cu linii telefonice. Văzuse bărbaţi cu bărbi şi pălării cu boruri largi, femei cu bonete şi rochii lungi simple, şi copii care arătau ca nişte variante miniaturale, îmbrăcate în negru, ale părinţilor. îşi petrecuse timpul vorbind cu cei care erau dispuşi să-şi deschidă sufletul în faţa ei, ascultîndu-le fascinată vorbele blînde, curate şi pure. Simplitatea vieţilor lor era o antiteză a propriei sale vieţi, deşi n-ar fi făcut schimb de locuri cu ei pentru nimic în lume.

Daniel, la rîndul lui, se lăsă uşor ademenit să vorbească despre turneu, despre o înfrîngere la New York sau o victorie în New Jersey, cu o seară în urmă, şi despre noua victorie din Philadelphia. îi vorbi despre filmul pe care-1 văzuse cu două seri în urmă, despre articolul pe care-1 citea în momentele de respiro. Acesta fusese publicat într-o gazetă de psihologie şi prezenta rezultatele unui studiu nou despre bolile psihosomatice. îl discutară pe larg, Nia oferindu-şi opiniile în comparaţie cu cele ale lui Daniel, mai profesioniste.

Era aproape ora trei dimineaţa, cînd Daniel o conduse înapoi în camera ei. Acolo, Nia se întoarse cu faţa spre el, prezentîndu-i din ochi invitaţia tăcută pe care n-o putea exprima prin viu grai. Daniel însă nu-şi făcea asemenea scrupule, în pofida încordării subtile a fălcii.

- Nu, fetiţo. Nu încă. Nu-ţi doreşti cu adevărat o asemenea relaţie, cum nici eu nu mi-o doresc mai mult sau mai puţin decît tine. îşi ridică degetele mari, pentru a-i mîngîia blînd obrazul. Asta a însemnat atît de mult pentru mine... Hai să mai fim nobili un timp.

Nia îl privi în tăcere, ştiind că avea dreptate, dar în acelaşi timp întrebîndu-se de ce era atît de gentleman, şi pe jumătate dorindu-şi să nu fi fost.

Respirînd nesigur, Daniel continuă:

-Am să te sun mîine-dimineaţă, ca să te trezesc. Micul dejun este la opt. OK?

- Mîncaţi cu toată echipa? se interesă ea în şoaptă, cu o

undă de teamă, întrebîndu-se dacă avea să le fie prezentată jucătorilor... sau viceversa.

Dar Daniel nu se gîndea nici la una, nici la alta.

- *Noi* mîncăm în echipă, *tu* şi cu *mine,* îi explică el cu blîndeţe. Alte întrebări mai ai?

- Doar una, începu ea ezitant, dar trebuia să ştie. Nu eşti deloc... nemulţumit... că am apărut aici?

Toate aspectele comportamentului său indicaseră contrariul, şi totuşi pentru ea conta mult să-l audă spunînd-o.

Drept răspuns, Daniel îi captură buzele într-un ultim sărut, aproape ca o pedeapsă.

- Ba da, mîrîi el, *sunt* nemulţumit. La noapte, o să-mi fie şi mai greu să dorm singur în pat.

-Atunci... de ce...? izbucni ea, tară a se putea stăpîni.

- Fiindcă nu vreau să mă simt vinovat pe urmă, replică Daniel, cu tensiunea şi frustrarea ciocnindu-se în răspunsul lui direct. Şi asta-i tot ce am de gînd să spun pe tema asta. Şi-acum, ai de gînd să intri-n cameră şi să te duci la culcare?

- Da, Dan, îi zîmbi ea, clătinînd din cap cu admiraţie. Noapte bună.

- Noapte bună, fetiţo.

Curînd, meditaţiile ei fură înlocuite de vise dulci despre ceea ce s-ar fi putut întîmpla în noaptea aceea şi cum ar fi fost dacă Daniel aparţinea unei alte lumi. Dacă ar fi avut o slujbă „stabilă“, una care-i dădea posibilitatea să ţină o nevastă, un cămin, o familie. Dacă n-ar fi lucrat în baschetul profesionist... dar, atunci, n-ar mai fi fost acel Daniel Strahan pe care-1 iubea ea... Nu, nu-1 „iubea“, încercă Nia să se asigure. îl plăcea. îl admira. Poate chiar îl idolatriza puţin. Dar... să-l iubească?Nu, de data asta nu. N-avea să se mai îndrăgostească de un bărbat atît de repede. Şi *în niciun caz* de un baschetbalist! Nu, mai trecuse o dată prin acest infern, acum sufla şi-n iaurt. Daniel avea dreptate; *avea dreptate!* Oricît de dor îi era, o relaţie fizică n-ar !î lacut decît să complice lucrurile, pentru amîndoi. Şi tocmai p*e-asta* n-o dorea, mai ales cînd audierea de la tribunal, pentru luarea depoziţiilor, era după colţ şi se apropia cu viteză.

Ţinîndu-se de cuvînt, Daniel o trezi din somn, a doua zi

dimineaţă, cu un „Bună...!“ rostit cu glas scăzut şi senzual. Se întîlniră în cafenea să-şi ia micul dejun, apoi la aeroport, unde Dan trebuise să se deplaseze cu echipa, dacă nu din alt motiv măcar ca să se asigure că niciunul dintre ei nu pierdea avionl. Pentru prima oară, Daniel fu recunoscător că numai jucătorii zburau cu clasa întîi, lăsîndu-1 pe antrenor, pe secunzii lui şi pe ceilalţi membri ai personalului echipei să călătorească la clasa economică. Astfel, îşi putea petrece mai mult timp cu Nia, deşi zborul pînă la Boston dura regretabil de puţin. Doar o dată fură deranjaţi - chiar de omul care avea un fler impecabil de a face mereu tocmai acest lucru, Harlan McKay. Patronul echipei acceptă să-i fie prezentat Niei, cu un aer care dădea clar de înţeles că-1 deranja. La rîndul ei, Nia reacţiona cu o prudenţă instinctivă.

- Nu-1 lua în seamă, o linişti Daniel, după ce rămaseră din nou singuri. Cred că e gelos.

- Pe *cine?* replică Nia, care încă mai era lezată de acreala lui Harlan.

- Pe *tine,* fetiţo. în ultima vreme, l-am cam neglijat în favoarea ta. O să aibă nevoie de ceva timp ca să se acomodeze, dar o să-şi revină el. Ai să vezi.

Nia nu prea ştia cum ar fi putut să vadă, dar nici n-o interesa în acel moment, căci Daniel îi depuse un sărut uşor pe buze, facînd-o să uite de orice altceva. Niciunul dintre ei nu observă expresia încruntată cu care-i privea Harlan McKay.

Mai mult, Daniel părea hotărît s-o protejeze pe Nia, să-i alunge din minte orice neplăceri, fie că era vorba de strania gelozie a lui Harlan sau de depoziţia care se apropia, îşi petrecu aproape tot vveekendul cu ea, lăsînd-o singură numai pentru a se duce la o scurtă şedinţă şi un antrenament, sîmbătă, după care, desigur, urmă partida cu echipa din Detroit, duminică după-amiază. Cu acele prilejuri, Nia lucră la el acasă, nu fiindcă n-ar fi vrut să vadă antrenamentul şi meciul, ci mai degrabă din necesitate, căci trebuia să-şi facă şi ea lucrările ei. Sîmbătă îşi revăzu însemnările pe care le luase în deplasare, punîndu-şi-le în ordine cît timp încă-i mai erau proaspete în minte şi scriind mai multe pasaje preliminare pentru articol. Duminică îşi

revăzu hîrtiile din cazul Mahoney, pe care şi le luase cu ea acasă, de la birou, înainte de a pleca în Pennsylvania. Era obligatoriu să fie sigură de toate faptele, cele privitoare la adunarea informaţiilor de bază, verificarea acelor informaţii, încercările ei de a-1 intervieva personal pe Jimmy Mahoney - fară niciun rezultat - şi scrierea propriu-zisă a articolului. Daniel n-o putea scuti de neplăceri decît pînă la un punct; dincolo de acea limită, era de una singură. Deşi el constituia o sursă miraculoasă de încurajări şi diversiuni care să-i distragă atenţia, era totuşi încordată duminică seara, cînd Daniel o duse în sfîrşit cu maşina acasă.

-Totul o să fie bine, o asigură el, transmiţîndu-i puterea lui prin braţe, prin piept, prin tot trupul. Ai să mă suni cînd se termină? Mîine-seară jucăm cu Golden State, dar ar trebui să fiu acasă pînă la cinci fară un sfert.

-Am să te sun, acceptă ea imediat, dorindu-şi ca Daniel să-i poată fi alături în momentele acelea dificile, dar relaţia lor nu era de o asemenea natură; Daniel nu avea o asemenea responsabilitate. Nia era doar recunoscătoare că-i stătea alături în general, ca un foarte bun prieten care adeseori părea să fie mai mult decît atît - mult mai mult...

Deşi se aşteptase la tot ce putea fi mai rău, calvarul depoziţiilor decurse destul de anost. Audierea avu loc în cabinetul avocatului personal al lui Jimmy Mahoney, cu participarea Niei, a lui Bill, a lui Bruce McHale şi a jurisconsultului revistei *Eastern Edge.* Consta din chestionarea fiecăruia dintre ei de către avocatul reclamantului, răspunsurile fiind notate conştiincios de o stenografa. Nu dură mai mult de două ore. Pe la amiază, Nia revenise în biroul ei.

- Ţi-am spus eu că n-o să fie chiar atît de rău, o mustră cu blîndeţe Daniel, ridicînd receptorul după un singur apel scurt.

- De fapt, totul a fost chiar surprinzător de civilizat, replică ea, uimită că lucrurile decurseseră astfel şi mult mai relaxată acum, după ce auzise glasul profund al lui Daniel. Dar sper că n-a fost ceva amăgitor. Acum ar putea chiar să se repeadă. Cu animalele astea politice, nu se ştie niciodată.

- Ei, haide, Antonia, n-o căuta cu lumînarea... Ce ştii tu,

s-ar putea ca pînă la urmă să nu se întîmple nimic. E foarte posibil ca, după ce ţi-a luat depoziţia, avocatul lui să-i recomande să nu deschidă acţiunea. La urma urmei, n-aţi făcut nimic din rea-voinţă.

- Pe-asta o ştiu *eu,* şi o ştii şi *iu,* dar se poate oricînd ca Jimmy Mahoney să încerce să demonstreze contrariul.

- Mă rog, oftă el, n-are niciun rost să-ţi faci griji pentru asta acum. Austen şi McHale sunt implicaţi şi ei, alături de tine. Te vor anunţa ce se mai întîmplă. Făcu o scurtă pauză, încă mai plănuieşti să te duci mîine în Vermont?

Trăgînd adînc aer în piept, Nia acceptă schimbarea subiectului.

- Mhm. Reiss mă aşteaptă în jurul orei unsprezece. Am iacut deja unele cercetări preliminare în legătură cu el, iar în după-amiaza asta mai continui. Călătoria durează trei ore dus, trei ore întors, aşa că nu prea am chef s-o fac de mai multe ori, dacă-i după mine.

- Sigur n-o să ai nicio problemă? Nu-mi place ideea c-ai să fii la volanul maşinii, singură, timp de şase ore.

- Ia-o aşa, îl tachină ea glumeţ: dacă sunt singură, înseamnă că n-are cine să-mi facă vreun rău.

- Nia, ştii foarte bine la ce mă refer.

- Ştiu, Dan. Şi, crede-mă, îţi sunt foarte recunoscătoare.

Trecuse mult timp de cînd nimeni nu-şi mai făcuse griji pentru ea. Dar, oricît de mulţumitor ar fi fost accsl gînd, mai era şi înspăimîntător. Să devină dependentă de o asemenea implicare afectivă, numai ca pînă la urmă s-o piardă... Ochii i se înceţoşară un moment, după care se limpeziră.

- O să fie totul în regulă. In caz că rămîn cu maşina în pană, sunt abonată la o firmă service, ca să mă tracteze. Şi, oricum, cele şase ore vor fi despărţite de pauza de la mijloc.

- La întoarcere, ai să vii direct aici?

Discutaseră deja despre această posibilitate, deşi cu acea ocazie Nia răspunsese doar că avea să se mai gîndească.

- O să vin, consimţi ea, ştiind că se adîncea şi mai mult

în complicaţii, dar fară să se poată abţine.

Deja ardea de nerăbdare să-l revadă. Pînă în seara următoare părea să mai fie o veşnicie.

- S-ar putea să nu ajung pînă la ora şase. E bine aşa?

-Am să fiu aici, mîrîi el, chipurile dojenitor.

Nu numai că era acolo şi o aştepta, marţi seara cînd se întoarse, destul de obosită, de la interviul cu Thomas Reiss, dar a doua zi, miercuri, veni în pauza de masă s-o ia de la redacţie, iar joi seara, după orele de serviciu, facu acelaşi lucru. Păreau să se acomodeze foarte uşor cu acest sistem care ţinea seamă de programele amîndurora. Cînd Daniel avea meci în nocturnă, se întîlneau la prînz; cînd serile lui erau libere, luau cina şi mai stăteau împreună cîteva ore.

Pentru Nia, acele zile şi seri erau pline de căldură şi plăcere. Orele petrecute departe de Daniel păreau să zboare ca vîntul, datorită faptului că în curînd avea să-l vadă. Singurul lucru care-i mai atenua plăcerea era tensiunea strict fizică pe care începuse s-o simtă; treptat, aceste întrevederi ajunseseră să i se pară neîndestulătoare. Daniel devenise cel mai bun prieten al ei şi, în deplină contradicţie cu toate principiile ei despre care crezuse că erau de nestrămutat, în urmă cu doar cîteva săptămîni, acum Nia dorea să fie cu el tot timpul, ca prietenă *şi,* după cum recunoştea, în sfîrşit, în sinea ei, ca amantă.

Gîndurile-i erau pline de el - statura lui zveltă, aspectul întunecat şi chipeş, aura de masculinitate absolută. îl visa noaptea, imaginîndu-şi senzaţia solidă a trupului lipit de al ei, jinduind la bogăţia lui din ce în ce mai profund şi mai intim. îl visa şi ziua, la serviciu, cu ochii deschişi, simţindu-se prost cînd i se înfierbîntau obrajii şi pulsul i-o lua la goană, în timp ce se străduia să lucreze la cîte un articol oarecare pe care i se ceruse să-l redacteze.

Dacă Daniel suferea de frustrări asemănătoare, Nia n-avea de unde să ştie. Insista s-o trimită înapoi acasă în fiecare seară, cu un sărut de rămas-bun - uneori blînd, alteori mai pasional, iar cîteodată aproape exploziv de patimă -, dar mai departe de-atît nu mergea niciodată. în adîncul inimii, Nia ştia că ceva trebuia

să cedeze, la un moment dat. Era o situaţie fără speranţă, condamnată de stilurile lor de viaţă incompatibile. Şi ea, ca o proastă ce era, îl *iubea*. Şi nu cunoştea decît un singur fel de a-şi exprima acea iubire, în plus faţă de tot ceea ce făceau - iar *el* părea hotărît să refuze.

în lumina noilor ei sentimente care începuseră să se contureze, drumul în Connecticut, vineri, deveni de-a dreptul istovitor. Nu avea de mers cu maşina decît două ore, pînă la Hartford, iar interviul cu Onorabilul Jonathan Trent decurse tot atît de uşor pe cît sperase. Trent era un bărbat arătos, simpatic şi fermecător, dar Nia constată că nu-i putea trezi nicio undă de interes personal. Toate gîndurile, sentimentele şi instinctele ei se îndreptau numai spre Daniel. Petrecu patru ore - două la dus, şi două la întors - meditînd la felul cum era cel mai probabil să evolueze relaţia lor. Voia să fie cu el mereu. O chinuia o foame afectivă ce părea de nesăturat. Cum ar mai fi putut să facă faţă? Cum putea să-şi petreacă în continuare orele cu Daniel la un nivel strict platonic? Desigur, existau acele sărutări, îmbrăţişările ocazionale, mai profunde, chiar şi cîte o pierdere momentană a controlului - pînă cînd Daniel restabilea echilibrul. întotdeauna, Daniel. Poate că sentimentele sale faţă de ea erau cu totul diferite de ale ei la adresa lui. Poate că nu erau nici măcar pe jumătate la fel de profunde. Nu spusese el, odată, că nu voia să se simtă vinovat după ce făcea dragoste cu ea? Aceste cuvinte păreau să implice o anume teamă de a o „folosi“. Evident, însemna că nici nu putea fi vorba s-o iubească.

Vineri seara, cînd rulă cu maşina pe aleea lungă din faţa casei lui şi intră cu cheia pe care el i-o dăduse cu o seară în urmă, Nia nu avea cum să anticipeze ceea ce urma să se întîmple. Daniel se afla la stadion; ea avea să vadă meciul la televizorul lui, aşteptîndu-1 apoi să se întoarcă acasă.

Cu o senzaţie de desfătare pe care prezenţa lui nu i-ar fi îngăduit-o, Nia începu să se plimbe dintr-o cameră în alta. Spaţiul atît de extins al casei îi dădea un sentiment de libertate, chiar dacă prezenţa lui Daniel se simţea în fiecare ungher. Şi-l

aminti cum stătuse la birou, într-o zi, cu un pulover en-coeur peste pieptul gol şi mînecile ridicate pînă la coate. Nia îi atinsese, prin acea deschidere în formă de V, pielea caldă, cu păr des, şi-i urmărise cu degetul tendoanele antebraţelor. Acum intră în dormitorul lui, *dormitorul lui,* cu patul supradimensionat, acoperit cu catifea, şi plăsmui imagini ale lui tolănit deasupra - îmbrăcat, parţial dezbrăcat, apoi în sfîrşit fără niciun alt acoperămînt decît acela pe care-1 avea din naştere.

Cum se putuse îndrăgosti aşa, după toate cele prin care trecuse prima oară? Dar, indiferent de cîte ori îşi punea această întrebare, rămînea neschimbat faptul că-1 iubea. Daniel îi afecta fiecare aspect al vieţii, iar Nia se pomenea afectată de fiecare aspect al vieţii *lui.*

Şi el devenise mai încordat în ultima vreme. Mai fiind doar două săptămîni şi jumătate pînă la încheierea sezonului regulat de baschet, era inevitabil să-l preocupe rezultatele finale. Echipa Breakers mergea în linie dreaptă spre cîştigarea campionatului; încă două victorii, şi triumful era asigurat. Părea inevitabil, şi totuşi Daniel avea toate motivele să fie neliniştit în legătură cu deznodămîntul. Desigur, erau bani în joc, dar, lucru şi mai important, era vorba de slujba lui. Şi, evident, mai conta şi mîndria, şi bucuria jocului în sine. Nia nu i le putuse refuza niciodată, şi nici n-ar fi putut-o face cîndva. Mai mult, nu putea să nege nici măcar propria *ei* plăcere, datorată bucuriei *lui* - datorată fie baschetului, fie oricărui alt motiv.

Cu acest memento brutal, Nia se servi cu o gustare şi deschise televizorul, pentru a-i vedea pe cei de la Breakers cum îi ardeau o mamă de bătaie echipei Bucks, înregistrînd astfel una dintre acele două victorii cruciale. Entuziasmul de pe stadion şi din cabina comentatorului fu împărtăşit şi de Nia - adică tocmai ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptai să-l simtă, în urmă cu trei săptămîni. Atunci, n-ar li interesat-o nici măcar victoria ca fapt în sine, necum s-o mai şi urmărească minut de minut, cu ochii ei mari şi violeţi. Cum se mai schimbaseră lucrurile!

Cînd Daniel ajunse acasă, Nia pregătise un festin în cinstea victoriei şi a învingătorului care o pusese la cale. Nu avea de

unde să ştie că plăcerea lui Daniel era doar parţial legată de victorie, care a fost pusă pe locul doi pc lîngă bucuria de a se întoarce într-un cămin viu luminat şi plin de mirosul cald al viţelului cu parmezan r la Antonia.

Niciodată nu mai făcuse pentru el acel lucru - nu-1 mai servise acasă, cu un supeu preparat de ea. în timpul săptămînii, cînd în fiecare dimineaţă trebuia să se trezească devreme, ar fi fost prea nepractic fie şi să se gîndească să se întoarcă la Cambridge cu maşina la o oră atît de tîrzie. Dar acum era vineri seară, cina pregătită la Daniel şi luată împreună cu el era pe cît de inedită, pe atît de plăcută.

în pofida protestelor Niei că se putea duce şi singură acasă, Daniel insistă să-şi lase maşina acolo şi s-o ducă el la Cambridge. Era unu şi jumătate. Orele zburaseră pe nesimţite, printre conversaţii lejere şi gînduri împărtăşite, îi promisese s-o ia de-acasă pentru a merge împreună la micul dej un - un ultim mic dej un înainte ca echipa să plece

J

în turneul de şase meciuri, pe Coasta de Vest. Aceasta, în sine, era o formă subtilă de tensiune, o singurătate anticipată. Dar mai era, în acelaşi timp, şi un memento sever pentru Nia cu privire la importanţa de a menţine la locul ei acea ultimă barieră fizică, oricît o detesta, tot mai mult cu fiecare moment care trecea. Odată ce ar fi devenit amanţi - *clacă* aveau să devină amanţi — aceste despărţiri urmau să fie distrugătoare, dacă nu pentru amîndoi, pentru ea în orice caz. Ştia din experienţă.

Tăcerea dintre ei era deosebit de încărcată, apfoape tangibilă, în seara aceea, cînd ocoliră Soldier’s Field Road şi Harvard Stadium, ca să treacă Longfellow Bridge, pînă în 1 larvard Square. Daniel alesese drumul cel mai pitoresc, ca şi cum şi el ar fi vrut să prelungească timpul care le mai rămăsese de petrecut împreună, şi să-l facă să fie cît mai plăcut. Traversară destul de uşor scuarul şi-şi continuară drumul pe Brattle Street, pentru ca în cele din urmă să cotească pe strada Niei. Imediat, în jurul lor se dezlănţui haosul.

- Dumnezeule, arde undeva! exclamă ea, întrebîndu-se care dintre nefericiţii ei vecini era victima incendiului.

Capătul străzii, în zona unde locuia ea, era un vălmăşag de girofaruri şi lumini de semnalizare, blocat complet de maşinile pompierilor şi ale poliţiei, astfel încît Daniel fu nevoit să parcheze la o oarecare distanţă. Nia sări jos din maşină, şi imediat fu izbită de mirosul acru de ars care plutea prin aer. Totuşi, nu se vedea nici urmă de foc sau de fum; oricare ar fi fost problema, acum părea să fie sub control.

Daniel o urmă îndeaproape, luînd-o de mînă.

- Hai să aruncăm o privire. Dacă a luat foc casa de lîngă a ta, nu ştiu cît mă încîntă ideea să te...

- Daniel! exclamă ea, văzînd în sfîrşit care era ţinla proiectoarelor puternice ale maşinilor de pompieri. E a mea! O, Doamne...!

- Haide, o chemă el, strîngîndu-i şi mai tare mîna. Sa vedem ce s-a întîmplat.

In mai puţin de o oră, porniră înapoi spre Weston, abia reuşind să asimileze tot ceea ce văzuseră şi aflaseră din conversaţiile cu pompierii. Nia clătina încet din cap, făcînd ca părul să-i lucească în lumina felinarelor de pe marginea străzii.

- Slavă Domnului că n-a păţit nimic! exclamă ea, cu voce tremurătoare. Pagubele materiale sunt una, dar dacă doctorul Max ar fi fost rănit, totul ar fi fost mult mai îngrozitor. Pe cînd aşa...

Lăsă fraza în aer, deznădăjduită.

Daniel conducea maşina cu viteză constantă.

-Noroc că s-a trezit la timp şi a avut prezenţa de spirit să iasă din casă. La vîrsta lui, putea foarte uşor să se zăpăcească. E un miracol că flăcările nu s-au răspîndit şi în camera din faţă, unde adormise. Cînd s-a trezit, ardea toată partea din spate a casei. Oftă. După cîte spun pompierii, se simte îngrozitor de vinovat...

-Scrum de pipă..., suspină ea. în viaţa mea n-am ştiut că fumează pipă.

- Din cîte le-a spus fiica lui, nici nu fumează - sau, cel puţin, nu regulat. Avea doar o colecţie de pipe vechi. Probabil i-a venit să fumeze una, aşa, ca o toană bătrînească. Şi cînd a constatat că nu-i plăcea gustul, a scuturat scrumul într-un coş de gunoi. Atîta a fost de-ajuns - cîteva fire de tutun nestins şi un coş plin cu ghemotoace de hîrtie.

La început a ars mocnit, dar, imediat ce s-a aprins prima llacără, focul a izbucnit ca fulgerul!

Nia scoase un geamăt, de neputinţă, după care începu să tremure necontrolat. Ca şi cum cuvintele lui n-ar fi fost destul

de sugestive, mirosul distrugerii i se impregnase în haine - şi, lucru şi mai neplăcut, în memorie.

- Totul, Dan! Totul a ars pînă-n temelii, nu mi-a mai rămas nimic! ţipă ea, nefericită. Ce-am să mă fac acum?

Era un gînd copleşitor, insuportabil - acela de a reconstrui de la zero.

- Pentru început, fetiţo, ai să-ţi păstrezi calmul şi mintea limpede.

Glasul lui, ca pentru a-i da un exemplu, era calm şi liniştitor, cu efectul său calmant accentuat de mîna sigură care o prinse pe a ci şi şi-o rezemă pe coapsă.

- O să stai la mine...

- Daniel, nu se poate...!

- Ba se poate, şi ai să stai! Mîine... ăă, azi... vom merge în oraş ca să-ţi cumpărăm nişte haine, să ai cu ce să te-mbraci... Luni dimineaţă vei putea vorbi cu cei de la compania de asigurări. Pas cu pas, ai să-ţi înlocuieşti tot ceea ce ai pierdut.

-Nu-mi vine să cred! Nimic din ce se-ntîmplă!

în pofida cuvintelor lui şi a încercărilor deliberate de a o calma, Nia se simţea în pragul isteriei. Niciodată nu i se mai întîmplase aşa ceva - o asemenea pierdere totală, bruscă şi complet neaşteptată.

- Nu mi-a mai rămas nimic, doar hainele de pe mine. Casa... locuiam acolo de peste zece ani...

- Ştiu, fetiţo. Ştiu.

îi ridică mîna la buze, scăldîndu-i pielea înfrigurată în răsuflarea lui caldă.

- O să se aranjeze totul. Crede-mă, o să se aranjeze.

Nia însă nu era chiar atît de sigură. Dintr-odată, perspectiva viitorului ei imediat o înfricoşă. Se simţea pierdută, dezrădăcinată, plutind printr-un tărîm al nimănui. Dacă la locul incendiului avusese o oarecare senzaţie de amorţeală, efectele acesteia trecuseră complet la vremea cînd ajunseră în faţa casei lui Daniel. După ce insistă să stea jos, în timp ce el îi turna un pahar de brandy, Daniel sc aşeză lîngă ea, ca să se asigure că-1 bea pe tot. Alcoolul o ajută, liniştind-o întru cîtva şi alungîndu-i greţurile pe care le simţea de la stomac.

-Tot nu-mi vine să cred, repetă ea în şoaptă, clătinînd din cap, cu faţa îngropată în palme.

întinzînd braţele spre ea, Daniel o trase lîngă trupul lui puternic, pentru a o cuprinde într-o strînsoare sigură şi statornică.

- O să dureze un timp, Nia. E de înţeles că te simţi şocată.

- Şocată? Asta-i puţin spus..., răsuflă ea la pieptul lui, inspirîndu-i totodată bogăţia mirosului bărbătesc, în contrapunct cu cel de ars, atît de deprimant. Crezi că sc mai poate salva ceva?

-Nu ştiu, fetiţo, îi mîngîie el absent braţul, făcînd ca mătasea bluzei să-i foşnească pe piele. Focul a ajuns pînă la acoperiş în partea din spate a casei. Mă îndoiesc că acolo era ceva care să mai merite să fie salvat. Cît despre partea din faţă, tot ceea ce n-a fost atins de flăcări e cel niai probabil stricat de fum sau de apă.

Coborîndu-şi bărbia în piept, ca s-o privească, îi spuse pe un ton mai sever:

-Nu vreau să te mai duci acolo... pînă nu mă întorc.

Nia îi susţinu privirea, neîncrezătoare.

- Dar ai să lipseşti aproape zece zile! *Trebuie* să mă duc...

- Ba nu trebuie! Am un prieten. De fapt, Peter e cumnatul antrenorului nostru secund, Hickey Simms. Peter e un fel de tîmplar şi meseriaş bun la toate... şi are un camion. Am să-l sun mai tîrziu şi se va duce *el* la tine acasă. Am încredere că va lua de-acolo tot ce merită să fie salvat sau reparat. Ai să-l laşi şi pe agentul de asigurări să se ducă singur acolo. Cînd mă întorc, te duc eu - te-ar tulbura mult prea tare, şi nu poţi rezolva absolut nimic dacă mergi acolo în perioada asta. Formalităţile pentru asigurări au nevoie de timp, ca şi restabilirea emoţională după o asemenea tulburare.

Doborîtă de o letargie neaşteptată, Nia nu-1 mai putu contrazice. Daniel preluase iniţiativa, şi era aproape bucuroasă să lase totul în seama lui. Gîndul la casa ei, din care acum nu mai rămăsese decît o grămadă de ruine carbonizate, facea s-o străbată nişte fiori pe care pînă şi brandy-ul abia dacă avea putere să-i mai alunge cît de cît. Daniel avea dreptate. Nenorocirea pe care o văzuseră în seara aceea fusese parţial ascunsă în întuneric; în lumina necruţătoare a zilei, ar fi arătat incomparabil mai traumatic pentru ea. Poate că avea într-adevăr nevoie de timp ca să ajungă treptat să accepte realitatea a tot ce se întîmplase.

- Haide, fetiţo, o îmbie el să se ridice în picioare, după ce-i studiase expresia deznădăjduită îndeajuns de mult timp ca să se convingă că avea nevoie de ceva - preferabil de odihnă. Cred c-ar trebui să te duci la culcare...
- ... Nu cred c-am să pot adormi.
- Poţi încerca.

în timp ce-i vorbea, o conduse pe culoar, prin dreptul propriului său dormitor, pînă în camera de oaspeţi.

- Patul e gata făcut, o anunţă, dînd la o parte cuvertura dintr-o mişcare agilă a mîinii. Aşteaptă aici. Am să-ţi aduc ceva cu care să te îmbraci la culcare.

într-o secundă, timp în care Nia nu apucă nici măcar să clipească, plecă şi reveni, aducînd o bluză care se vedea clar că provenea de la o pijama bleumarin.

- în baie sunt prosoape, iar în dulăpiorul de toaletă, sub lavabou, ai să mai găseşti şi altele.

îi susţinu privirea cu o tandreţe, născută din îngrijorare, care o atinse profund, chiar şi prin toată frămîntarea ei tăcută.

- Ce-ar 11 să faci un duş lung, fierbinte? îi zîmbi el. Te va ajuta să te relaxezi.

- Poate c-am să-l fac, şopti ea, cu o tristeţe nemărginită în ochi. Şi... Daniel...?

-Da?

- îţi mulţumesc.

- Pentru ce?

- Pentru... că eşti alături de mine... Pentru că... te ocupi de toate... şi mă ajuţi.

La vederea expresiei ei atît de pătrunse, pe chipul lui străfulgeră o furie neaşteptată, dînd clar de înţeles că se chinuia la fel de mult ca ea.

Cu umerii apăsaţi de propriile lui poveri, făcu un pas înapoi.

- îmi pare... bine că am fost disponibil, murmură el, după care se întoarse spre uşă, adăugînd răguşit: Noapte bună.

Şi ieşi din cameră, închizînd ferm uşa în urma lui.

Date fiind evenimentele din acea seară, Nia nu se putea concentra asupra implicaţiilor pe termen lung ale frustrării lui Daniel. în minte-i pătrundeau imagini cu fum şi flăcări, şi nici brandy-ul, nici încercările eroice ale lui Daniel de a o încuraja nu reuşeau să-i stăvilească starea de şoc care se tot reînnoia cu încăpăţînare. Se simţea complet neputincioasă, goală pe dinăuntru şi singură. Mai presus de orice, îşi dorea ca Daniel să fi rămas cu ea. Dar... aşa ceva era absurd! El nu era decît vecinul din camera de alături.

Urmîndu-i sugestia, se dezbrăcă şi intră sub torentele înviorătoare ale duşului, spălîndu-se de funinginea imaginară pe care o aşternuse peste ea distrugerea propriei sale case. Dar curăţirea trupului era o nimica toată în comparaţie cu purificarea minţii. Imaginea trecutului ei, a securităţii şi căminului ei fusese şubrezită brusc şi ireversibil.

Picioarele ei lăsau urme slabe pe mocheta din pluş pufos, de culoarea migdalei, în timp ce mergea înapoi spre dormitor,

avînd pe ea doar bluza de pijama a lui Daniel. Cu mînecile suflecate şi poalele ajungîndu-i pînă la jumătatea coapselor, îi putea servi ca o cămaşă de noapte foarte potrivită, dacă nu i-ar fi adus aminte de un alt trup care o purtase înainte. Frustrată, se opri în faţa oglinzii ca să-şi răsfire cu degetele straturile părului, împingîndu-1 ici, trăgînd de el colo şi, în cele din urmă, încruntîndu-se nemulţumită.

îi scăpă o înjurătură înceată, cînd se trînti pe pat ca să zacă acolo doar un minut, înainte de a sări iar în picioare. Trupul îi era rece, şi totuşi părea învăpăiat ca focul. Mintea-i era o masă de durere umbrită de o nevoie care creştea tot mai mare şi mai mare. începu să se plimbe prin cameră, încoace şi-ncolo. Se opri. Se lăsă să cadă într-un fotoliu. Iar se ridică. îşi răvăşi părul cu degetele, apoi îşi lăsă capul în piept şi se mai învîrti puţin. într-un tîrziu, se opri brusc.

Trecutul ei material fusese nimicit. O fi fost oare un eveniment simbolic? La naiba, *avea nevoie de Daniel.* Oare făcea rău că-şi înfrunta dorinţa aceea chinuitoare? îl dorea, îl *iubea.* Ar fi greşit dacă se ducea la el? Dar Daniel era acela care pînă atunci se tot codea. Oare ar fi respins-o şi de astă dată?

Degeaba stătea acum pe gînduri. Nevoia ei depăşise cu mult nivelul dezbaterilor despre ce era bine şi ce rău. Nia nu ştia decît că în acel moment nu mai putea să stea acolo, în cameră, singură. Daniel era singura ei speranţă.

Animată de o hotărîre mai puternică decît simţise vreodată, se răsuci în loc şi porni spre uşă, deschizînd-o repede şi ieşind pe culoar. Uşa camerei lui Daniel stătea deschisă, iar lumina era aprinsă. El însă nu se vedea nicăieri.

Cu inima bătîndu-i nebuneşte, Nia porni pe coridor, spre living. Acolo, profilat pe geam, Daniel stătea cu spatele spre ea, ţinîndu-şi mîinile în şolduri şi capul plecat, ca şi cum ar fi fost

pătruns de o profundă emoţie. Nia n-avea de unde şti dacă era furie, frustrare sau simplă extenuare. Şi nu avea decît o singură cale ca să afle.

Cu paşi silenţioşi, se apropie, înfruntînd tremurul incipient pe care i-1 provocase vederea lui. Daniel era un munte suplu de carne lucitoare, piele goală de la umeri pînă la şolduri, apoi din nou, de la coapse pînă-n vîrfurile picioarelor. Nu avea pe el decît un şort de culoare închisă - pantalonii de la bluza de pijama pe care i-o dăduse ei, dacă nu se înşela. Luciul umed al pielii sugera că şi el tocmai ieşise de sub duş. Chiar şi în întuneric, confirma întru totul că era acel mascul magnific pe care şi-l imaginase ea.

- Daniel? şopti, din spatele lui.

Capul său se întoarse spre ea, cu părul umed căzîndu-i peste frunte. Apoi îşi mută privirea.

- Ce faci aici, Nia?

Era supărat.

- Am nevoie de tine, Dan.

Scrîşni din dinţi.

- La dracu', Nia. N-ai face decît să te răneşti singură!

-Am fost deja rănită. Acum am nevoie de *tine.*

Mîna ei ezită prin aer, aproape de spatele lui. Căldura sa corporală îi atrase palma, iar Nia şi-o coborî, atingîndu-i duritatea cărnii. Abia reuşi să nu ţipe, ca reacţie la forţa lui care o atrăgea.

O clipă, Daniel deveni rigid, aruncîndu-i încă o privire piezişă. în ochii lui se reflecta lumina lunii; acum exprimau mai mult vehemenţă decît furie.

- Trebuie să plec azi. Ştii ce înseamnă asta? Că nu pot să fiu cu tine. Nu pot fi aici cînd ai nevoie de mine. Asta doreşti?

-Te doresc... pe tine... Acum.

- Bine, şi mîine? Şi poimîine? Şi-n săptămîna... sau luna... următoare? Ai mai trecut o dată prin aşa ceva, Nia. Iar eu nu pot să-ţi promit nimic!

închizînd ochii, Nia se lipi de spatele lui, încercuindu-i cu braţele mijlocul tare ca piatra şi rezemîndu-şi obrazul de pielea lui caldă. Trepidaţia pe care o simţi pornind din el îi accentuă şi mai tare hotărîrea. Nimic din ceea ce spunea el n-o putea face să se răzgîndească.

- Am auzit tot ce-ai spus, Daniel, dar am nevoie de tine.

îl strînse şi mai puternic cu braţele, răsfirîndu-şi degetele peste coastele lui.

- Te doresc. Te rog... te rog, nu mă alunga.

Vocea ei nu avea nimic rugător, neiacînd decît să exprime ceva ce pornea din adîncul inimii. Fără să poată rămîne indiferent, Daniel se răsuci între braţele ei, privind-o de sus în jos cu o mult mai mare tandreţe.

- Ai idee cît de greu mi-e să te resping iar şi iar? Ai idee ce vreau eu, fetiţo?

- E chiar atît de diferită de nevoia mea, Dan? îl întrebă ea, cu ochii plini de dorul pe care-1 simţea atît de profund.

Sub privirea ei, Daniel păru să devină mai aprig.

-Nu, poate că nu e. Este întru totul la fel de imperativă şi de atotdevoratoare. *Şi* absolut la fel de zadarnică. Apoi, tonul îi deveni mai blînd. Nu vezi, fetiţo, murmură el cu tristeţe, că nici eu n-am cerut să vii în viaţa mea! Nu eu am cerut toată dorinţa şi nevoia asta. Şi nu ştiu ce naiba să fac cu ele!

Nia îşi trecu mîinile prin părul aspru de pe pieptul lui, simţindu-i bătăile calde, pulsînde, ale inimii.

- N-am putea doar să avem prezentul, clipa asta,

frumuseţea asta simplă, fară să ne pese de viitor?

Constituţia lui o fascina, captîndu-i privirea. îl admira cu răsuflarea tăiată - întinderea nesfîrşită de piele, musculatura bine formată, pilozităţile amplasate strategic. Animată de o arsură din adîncul ei, se rezemă de el şi-şi lipi buzele de cîmpia aceea înfierbîntată. Instinctiv, braţele lui se împreunară în spatele ei.

- O, fetiţo, scrîşni el chinuit, cît te mai doresc...

-Atunci, ia-mă! ţipă ea, ajunsă la capătul răbdării. *Hai odată!*

Cu o forţă atît de apropiată de violenţă pe cît de mult îndrăznise vreodată, îi apucă faţa în menghina mîinilor şi i-o ridică spre el. Ochii lui îi sfredeliră pe ai ei în întuneric, pătrunzînd pînă în sufletu-i tremurător, căutînd răspunsul la propriile lui chinuri. Era acolo.

Cu un geamăt de abandon, Daniel îi strivi buzele sub ale lui, cedînd unei lăcomii acumulate carc devora cu ferocitatea acelei izbucniri iniţiale de dorinţă eliberată. Nia abia dacă avu timp să tragă aer în piept, cînd o luă în braţe, ridicînd-o în aer şi cuprinzînd-o protector în timp ce mergea cu ea pe culoar spre camera cu lumină scăzută - camera lui.

Ca şi cum primul val de emoţie l-ar fi eliberat de acea urgenţă irezistibilă, o culcă peste cearşafurile răvăşite, cu blîndeţe reînnoită. Avea o anume senzualitate animalică, în timp ce se întindea lîngă ea, pe pat. Nia rămase amuţită la vederea frumuseţii trupului lui, explorîndu-i soliditatea braţelor şi a umerilor, relieful voluminos al pieptului, cum înainte nu avusese niciodată libertatea s-o facă.

Atunci Daniel o sărută mai tandru, despărţindu-i buzele pentru a-i invada gura cu limba. Nia îi veni în întîmpinare şi-i oferi esenţa ei, înconjurîndu-i limba cu a sa într-un dans

instinctiv care nu era decît începutul împerecherii la care rîvnea. Se arcui spre el, avînd nevoie de mai mult decît sărutul lui, simţindu-i nevoia mai mare, puternică şi dură, lipită de ea. în clipa aceea, dornică să-i dăruiască totul, simţi o ciudă profundă contra bluzei de pijama pe care el i-o împrumutase atît de galant înainte.

Se armonizau unul cu celălalt. Citindu-i gîndurile, Daniel se ridică în capul oaselor, în timp ce-i sorbea aura pătimaşă din obraji. Ochii lui observară bucuria dulce, nedisimulată, a anticipării, care exprima incomparabil mai mult decît ridicările şi coborîrile rapide ale pieptului.

Nia aştepta, privea, îl iubea în tăcere cu fiecare fibră a fiinţei ei, pînă cînd în sfîrşit Daniel îşi duse mîna la nasturele de sus al bluzei ei şi i-1 descheie. Urmă al doilea nasture, apoi şi al treilea, fiecare lărgind şi alungind acea fîşie de piele ivorie. Nia nu-şi amintea să mai fi dorit vreodată un bărbat atît de mult, niciodată nu-şi amintea să mai fi simţit o asemenea nevoie de a fi atinsă. Anii îi dăruiseră o maturitate care-i sporea fiecare dram de recunoştinţă.

Odată cu ultimul nasture, Daniel dădu materialul bleumarin la o parte. Mîinile sale tremurau sub efortul de a se controla -, strădania spre o lentoare nepotrivită cu elanul propriei sale nevoi dureroase. Nia simţi o clipă aerul răcoros, pînă cînd focul privirii lui îşi începu coborîrea, încălzindu-i gîtul, fiecare sîn pe rînd, mijlocul, picioarele, deplinătatea frumuseţii ei goale.

- O, Nia... abia reuşi el o şoaptă scrîşnită, în timp ce mîinile-i urmăreau acelaşi drum pe care ochii tocmai îl parcurseseră. Nia...

Ca întotdeauna, nivelul ei de autocontrol era mult mai scăzut decît al lui. în prezenţa sa, uita de orice altceva, încetaseră să mai existe şi problemele de serviciu, şi acea

distrugere de coşmar la care asistaseră amîndoi mai înainte. Nu mai era decît Daniel, în carne şi oase, real şi viril, apropiindu-se tot mai mult de ea.

- Daniel..., gemu, iar cînd degetele lui o găsiră, se arcui spre ele, sfîşiată de dorinţă. Am impresia că de-o veşnicie te doresc..., se rugă ea, cu voce întretăiată. Te rog... mai repede...

Daniel se retrase, apoi se îndreptă de spate şi-i parcurse din nou trupul cu piele fină ca mătasea, pe toată lungimea, în ochii lui ardeau mocnit flăcările adînci ale jinduirii pe care le aprinsese în el femeia aceea; şi el aşteptase o veşnicie. Cu o deliberare lentă, îşi coborî mîinile la talie şi-şi dădu jos şortul.

Perfecţiunea lui bărbătească era aproape insuportabilă pentru Nia. Era un atlet de sus şi pînă jos, prelung-mas- culin, vibrant-dur. Cochetînd cu pericolul exploziei iminente, Nia se ridică în genunchi pe pat, în faţa lui. Avea atît de multe de atins, iar el era de o frumuseţe masculină atît de desăvîrşită...

Şi îl atinse, urmărindu-i liniile trupului, mîngîindu-i punctele sensibile pe care el nu putea să le nege. Cel puţin, cunoştea măsura deplină a puterii pe care o avea asupra lui.

- Atît de frumos şi de puternic..., murmură ea, îmbătată de pasiune, în timp ce se întindea în sus spre el.

Braţele ei îi încercuiră gîtul, ca să-şi lipească perfect trupurile unul de celălalt. Goliciunea lui îi incita ardoarea, ca şi a ei, lui; abia dacă mai era conştientă că Daniel îi scosese bluza de pe umeri, pînă cînd mîinile lui i se desfacură peste spatele şi fundul gol, apăsînd-o şi mai aproape. Cu o graţie fluidă inconştientă, silueta acelui bărbat înalt o urmă înapoi spre pat. Trupurile li se contopiră instinctiv, şoldurile lui potrivindu-se comod între coapsele ei. Simultan, ajunseră la limita controlului.

-Acum, Daniel, acum...

- Da, fetiţo...

In clipa următoare, Daniel scoase un ţipăt sonor, o exclamaţie febrilă de posesiune victorioasă, în timp ce-şi lua ceea ce-i oferea dragostea ei.

Pentru Nia nu existase niciodată ceva atît de bogat ca această comuniune pe care o împărtăşea cu Daniel. Era miraculos, în felul lui de a stabili ritmul, ca un adevărat stăpîn peste înţelegerea trupului ei. Dacă o iubea din toată inima - aşa cum îl iubea ea pe el — n-ar fi putut s-o adore mai mult. La rîndul lui, răspundea degetelor ei cunoscătoare cu o intensitate a excitaţiei care-i ducea pe amîndoi cu mult peste tot ceea ce cunoscuseră oricare dintre ei în trecut.

Mai tîrziu, ghemuindu-se epuizată în îmbrăţişarea protectoare a lui Daniel, Nia se minună de raritatea exploziei lor conjugate, întrebîndu-se de ce viaţa nu putea fi întotdeauna atît de miraculoasă.

- Daniel...? şopti ea, dîndu-şi pe spate capul cu păr acaju, ca să-l privească. Dan...?

Ochii lui erau închişi, cu genele negre desfătate pe obraji, deasupra pomeţilor. Pe frunte şi nas îi luceau broboane mărunte de transpiraţie, iar pieptul îi era la fel de umed.

-Ummmm?

Un ochi căprui se deschise, cald încă, după ce făcuseră dragoste.

Dintr-odată, Nia nu mai ştiu ce să spună. Ceea ce *voise* să-i spună era „Te iubesc“ - şi totuşi nu-şi putea permite un asemenea lux. N-ar fi făcut decît să complice lucrurile, încă mai era lumina zilei cu care să se întreacă... şi deplina zădărnicie a dragostei sale. Cel mai bine era s-o lase nedeclarată.

Coborîndu-şi buzele, îi atinse uşor bănuţul plat al sfîrcului. Gîfîitul lui neputincios îi dărQi o satisfacţie emoţională deplină.

-Te simţi... bine? îl întrebă ea încet.

- Mai bine decît bine, zîmbi Daniel, ridicînd o mînă să-i mîngîie faţa. Ăsta a fost cel mai plăcut lucru care mi s-a întîmplat de foarte, foarte mult timp.

- Şi mie. Ezită o clipă. Şi nu-ţi pare rău?

Daniel vorbi atît de blînd, încît cuvintele lui îi umplură ochii de lacrimi.

- Sigur că-mi pare rău, fetiţo. îmi pare rău că nu-mi pot petrece următoarele patru săptămîni aici în pat, cu tine.

- Dacă te-aud pe tine spunînd asta, zîmbi ea, e un adevărat compliment. Următoarele patru săptămîni sunt cele mai importante din tot sezonul.

- Nu mai sunt.

-Nu?

-Nu!

Cu un zîmbet răutăcios, Daniel o trase deasupra lui, blînd, dar ferm.

- Uite..., prelungi el cuvîntul într-un oftat adînc de uşurare, faţă de intimitatea lor reînnoită. Ăsta e lucrul cel mai important din toate...

După care, cu un sărut profund, care-i stîrni iar toate simţurile, îi facu o a doua demonstraţie. Iar Nia nu mai avu nimic de zis.

Din păcate, Harlan McKay avea.

9

î^imul sunet care-i penetră cunoştinţa fu glasul furios al lui Daniel. Zăpăcită şi buimacă, se ridică în capul oaselor, chinuindu-se să-şi amintească unde era şi de ce. Capul cu păr ciufulit i se întoarse brusc spre uşa deschisă, cînd glasul lui profund bubui din nou.

- Ştiu asta, Harlan, dar echipa poate să se descurce şi fără mine timp de cîteva ore. Pentru numele lui Dumnezeu, voi fi acolo mîine-dimineaţă!

Urmă o pauză, în timpul căreia patronul echipei Breakers îi răspundea. Apoi Daniel vorbi din nou, cu glas încordat:

- Ştiu foarte bine ce scrie în contract, dar asta *este* o urgenţă. Se zice că-i plăteşti pe antrenorii secunzi tocmai ca să mă înlocuiască în asemenea momente.

Din nou o pauză.

- Ce mama dracu', Marian, că doar nu te *abandonez!* S-a ivit o problemă personală; deja mi-am schimbat locul rezervat la avion pentru unul care decolează mîine-dimi- neaţă, la prima oră. Şi, dacă punem la socoteală şi diferenţa de fus orar, am să ajung la San Diego cu mult înainte de închiderea meciului.

Altă pauză.

- Asta-i treaba mea, se răsti el pe un ton sever, nu a ta.

Pauză.

- Harlan, nu fi ridicol! Dacă pentru moralul echipei te temi, poţi să le spui că am gripă şi n-am vrut să se molipsească niciunul de la mine. Pot să te asigur că nicio clipă n-au să-mi ducă dorul.

O ultimă pauză, şi un oftat.

- Am să *fiu* acolo. La zece dimineaţa, ora lor. La revedere, Harlan.

Nia abia avu timp să-şi tragă cearşaful peste trup, cînd

Daniel apăru în uşă. Nu avea pe el nimic altceva decît un prosop flauşat gros, petrecut în jurul şoldurilor. Părul îi era umed şi ciufulit. Se vedea limpede că făcuse duş şi mai vorbise la telefon cu încă o persoană, cel puţin, înainte ca Nia să se trezească din somn.

Cînd văzu că nu mai dormea, expresia i se destinse pe dată.

- Salut, fetiţo, îi zîmbi el cu blîndeţe. îmi pare rău că te-am trezit cu răgetele mele...

Zîmbindu-i la rîndul ei, Nia îi întinse mîna şi-l trase în jos, ca să se aşeze lîngă ea, pe pat.

-Nu face nimic. Oricum n-aş fi vrut să mai dorm, dacă ştiam că eşti treaz deja.

- N-ai prea dormit, îi atrase el atenţia, arcuindu-şi sugestiv o sprînceană.

- Din cîte-mi amintesc, replică Nia, imitîndu-i expresia, e valabil şi pentru tine.

Apoi îşi aminti de complicaţiile situaţiei în care se aflau şi redeveni serioasă.

- Daniel, nu trebuia să-ţi schimbi planurile...

- Aşa am vrut eu.

- Dar eu nu-ţi pretind asemenea lucruri. Trebuie să pleci odată cu echipa. Pînă şi mie mi-e clar. Am ştiut-o tot timpul.

... Ceea ce, desigur, nu tăcea cu nimic perspectiva mai atrăgătoare.

Cu un gest aproape violent, la care nu se aştepta, Daniel o apucă de mîini, i le desfăcu şi o ţintui de pat. Trecu deasupra ei, cu o expresie de hotărîre jucăuşă.

-Ascultă, Antonia, începu el, tărăgănîndu-i cu savoare numele. Tocmai l-am informat pe Harlan c-am să vin cu alt

avion, care pleacă mai tîrziu. Am şi făcut toate aranjamentele. Pînă şi rezervarea de loc mi-am schimbat-o. Totul e gata. Şi n-am făcut nimic altceva decît *ceea ce voiam eu să fac!* Iar acum... Trase aer în piept, exagerat. ... m-am săturat de discuţii fără rost, pe dimineaţa asta. Eşti gata să vii cu mine la cumpărături?

Cu inima debordîndu-i de o fericire care-i inunda obrajii cu o roşeaţă fierbinte, Nia clătină din cap.

- Nu? o privi el sceptic, observînd zîmbetul ştrengăresc care-i juca pe buze.

Acelaşi răspuns.

- Şi de ce nu, mă rog?

Colţul gurii îi tresări în sus, cînd Nia ridică din umeri. Eliberîndu-i mîinile, dădu să tragă la o parte cearşaful cu care era acoperită. Se vedea clar că începuse să înţeleagă. Cu mîinile rămase de-acum libere ca să-l atingă, Nia duse această înţelegere pînă la capăt. Aşa că mai trecu un timp pînă să fie amîndoi cu adevărat gata de plecare.

*

Nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore, cînd Nia, stînd la fereastra terminalului, petrecu cu privirea avionul lui Daniel care se desprindea de tunelul de îmbarcare din terminal, cotea şi pornea încet spre pista de decolare. Lumina palidă a zilei se transforma cu repeziciune, din trandafirie devenind gălbuie, în timp ce se revărsa tot mai strălucitoare peste Boston Harbor.

Era abia şapte dimineaţa. Se treziseră de la cinci. Dar, la o adică, somnul nu reprezentase o prioritate majoră în mintea niciunuia dintre ei, de vineri încoace. Timpul pe care-i aveau de petrecut împreună era mult prea preţios ca să-l irosească.

Nia îşi rezemă mîna de geamul gros, în timp ce avionul se

îndepărta tot mai repede. Daniel fusese minunat. Răbdător. Plin de compasiune. Amuzant. Iubitor chiar, dacă era să se lase în seama celor mai îndrăzneţe închipuiri ale ei.

îşi petrecuseră cea mai mare parte a zilei de sîmbătă făcînd cumpărături - începuturile unei noi garderobe pentru Nia, din cap pînă-n picioare şi din exterior pînă la piele, o aprovizionare alimentară completă pentru perioada cît stătea la el în casă, chiar şi cîteva lucruri necesare lui, în călătoria pe Coasta de Vest. Avuseseră timp să stea de vorbă, timp să se plimbe prin pădure - şi, desigur, timp să facă dragoste.

Avionul, care acum ajunsese în capătul pistei, dispăru pentru cîteva secunde, după care se ivi din nou, într-un iureş de mişcare - sau, poate, umezeala din ochii ei îl făcea să se vadă atît de înceţoşat? - pentru a trece prin faţa ei, tot mai repede, tot mai departe, după care dintr-odată se desprinse de sol, înălţîndu-se tot mai sus pe cer, pînă se iacu nevăzut. Daniel plecase.

Nia trase adînc aer în piept, devenind abia acum conştientă de pulsul accelerat care însoţise decolarea avionului. Luase cu el o parte din ea; cu siguranţă, urma să aibă nevoie de timp ca să se acomodeze. In ultima zi, ajunsese să-l iubească mai mult ca oricînd, şi o durea despărţirea aceea. Aveau să treacă zece zile lungi pînă să-l vadă din nou. Deja îi era dor de el!

Fără el, casa avea să fie pustie, deşi semnele, prezenţei lui se regăseau peste tot. Oare şi asta făcea parte din pedeapsă - să fie atît de aproape, şi în acelaşi timp atît de departe? La noapte, avea să doarmă în patul lui, simţindu-se pierdută pe toată întinderea acestuia, înfrigurată iară căldura lui Daniel. Mintea ei urma să reconstituie senzaţia trupului său solid lîngă al ei, mirosul de mosc al pielii lui pe cearşafuri, cadenţa regulată a respiraţiei lui la ureche. Şi pasiunea lui - aceasta avea să fie sută

la sută amintire.

Cu un geamăt uşor, se întoarse cu spatele spre fereastră şi porni către maşină. Ultimele treizeci şi şase de ore fuseseră cele mai frumoase din viaţa ei, ba chiar remarcabil de frumoase, dacă stătea să se gîndească la natura tracasantă a răsturnării de situaţie care-i făcuse să rămînă împreună, vineri seara. Dar cea care ieşea în evidenţă era frumuseţea, bucuria, iubirea; Nia era convinsă că faptul de a fi trăit acele cîteva ore merita preţul chinurilor pe care avea să le sufere de-acum încolo.

Luni dimineaţă, de cum ajunse în redacţie, primul lucru pe care-1 făcu fu un popas în biroul lui Bill Austen, pentru a-i spune ce se întîmplase vineri seara cu casa ei. Avea să locuiască la un prieten, îl mai anunţă ea, dîndu-i numărul de telefon, în caz că avea nevoie s-o sune după orele de program.

Bill recunoscu imediat prefixul.

- In Weston? Şi zici că ţi-e prieten...?

- Chiar aşa, răspunse ea încurcată, sperînd să-şi fi imaginat, numai, suspiciunea din tonul lui. E plecat, şi am grijă şi de casă, în lipsa lui.

Oare neputinţa de a-1 privi drept în ochi o dăduse de gol... sau tremurul din voce... ori cine ştie ce alt detaliu pe care-1 lăsase involuntar să-i scape? Destul că Bill ghici imediat.

- Strahan?

- E plecat.

- Dar casa *este* a lui?

-Da.

Slavă Domnului că-i spusese de mult lui Bill că Daniel n-avea să mai fie inclus în articol. Fusese găsit un înlocuitor, în persoana unui anume Chad Donnelly din Atlanta, cel mai cunoscut jucător de racquetball din ţară.

Dar tristeţea i se accentuă şi mai tare la vederea zîmbetului răutăcios - mare raritate! - care apăru pe chipul lui Bill.

- Tocmai mă întrebam dacă relaţia asta o să ajungă undeva.

- Bill, e o mare nesimţire să faci asemenea comentarii.

-Nu, Nia, e doar spirit de observaţie. Şi-n niciun caz n-am vrut să te insult în vreun fel. Din ceea ce spun bărbaţii de pe-aici, eşti foarte pretenţioasă cu privire la relaţiile tale personale. Iar din puţinul pe care-1 ştiu despre Strahan, puteai să nimereşti şi mai rău.

- E un om extraordinar! izbucni ea, încercînd să se apere.

- *Ştiu* asta. Nu *cu* am fost cel care ţi l-am recomandat pentru articolul respectiv, de la bun început?

Nia roşi.

- Ba da.

- Iar părerea pe care ţi-o exprimi despre el reprezintă opusul total al scepticismului flagrant pe care l-ai manifestat chiar în biroul ăsta, acu' vreo lună, o tachină el, deşi fară răutate.

Abia mai tîrziu avea să-i treacă prin minte că şi Bill încerca s-o ajute să uite de distrugerea casei. Pe moment, era prea stingherită.

- Cu toţii mai facem şi greşeli.

- Mă bucur că ai tăria s-o recunoşti.

- Şi apropo de recunoaşterea propriilor erori, schimbă ea deliberat subiectul, atîta vreme cît îi mai rămăsese o oarecare brumă de demnitate, ai mai primit vreo veste din partea lui Mahoney?

Bill clătină din cap.

- De fapt, nici nu ne aşteptăm să primim vreuna.

Depoziţia a fost de ajuns ca să-şi facă publicitatea pe care şi-o dorea. Avocaţii noştri sunt de părere că nu-şi va forţa norocul, amplificînd disproporţionat lucrurile. Ar putea să aibă un efect de bumerang, repercutîndu-se tot asupra lui.

Nia pufni cu dezgust, dar Bill se grăbi să continue:

-Nu-ţi face griji în legătură cu treburile astea. Cu toţii suntem împreună în cazul Mahoney, iar revista ne susţine pînă la capăt, ca şi toate celelalte publicaţii din oraş, în fond. Iar în ceea ce priveşte casa, dacă ai nevoie de timp ca să pui lucrurile în ordine, se rezolvă. De luni de zile munceşti aici de-ţi sar capacele.

Uşurată şi recunoscătoare la auzul acestei promisiuni de sprijin, Nia zîmbi cu căldură.

- îţi mulţumesc, Bill. Trebuie să iau legătura cu compania de asigurări şi mai am de dat alte cîteva telefoane, dar probabil mare lucru n-am să fac înainte ca Daniel...

Mărturisirea spontană îi scăpase din neatenţie; Nia îşi muşcă buzele.

Bill însă profită de ocazie ca s-o asigure imediat:

- E-n regulă. Mă bucur că-1 ai alături, ca să te ajute. îşi lăsă bărbia în piept, privind-o peste lentilele ochelarilor. Ţi-e foarte dificil... cu toate deplasările astea ale lui? Ştiu ce părere ai în legătură cu baschetul.

în chicotitul Niei se simţi o tristeţe care se regăsea şi în ochii ei mari şi violeţi.

- Ştii, nu-i aşa? oftă ea, resemnată. Da, e dificil. Pe lumea asta suntem unii, teamă mi-e, care pur şi simplu ne lăcomim după pedepse.

- Echipa e pe Coasta de Vest, nu-i aşa? întrebă el,

încruntîndu-se.

- M-hmm... Pentru zece zile. Ăă... să zicem, nouă. înţelegi, adăugă ea, cu o veselie forţată, timpul zboară ca vîntul!

Ca un vînt lent, foarte lent... şi aducător de singurătate... şi de mari îndoieli. Ce proastă fusese, să se îndrăgostească! Şi tocmai de omul acela! Nebunie curată!

Ştiuse foarte clar la ce anume să se aştepte. Nimeni nu era de vină, numai ea! Şi ca să se simtă şi mai nefericită, locuia în casa lui - de acord, în nişte circumstanţe excepţionale, dar tot casa lui se chema că era. Ce fel de idioată era? Dacă ar fi avut măcar o fărîmă de bun-simţ, ar fi pornit să-şi caute un apartament în care să locuiască pînă i se reconstruia casa... sau se vindea terenul. Viitorul stătea sub semnul unei profunde îndoieli. Poate că tocmai de-asta se şi agăţa cu atîta încăpăţînare de Daniel. El era o forţă stabilizatoare, un prieten, şi indiferent ce se alegea diit relaţia lor intimă, cumva Nia ştia că pe el putea să se bazeze oricînd.

O suna o dată pe zi, iar glasul lui o revigora pe loc. Turneul începuse cu efectele decalajului de fus orar şi cu o înfrîngere deosebit de frustrantă, în faţa echipei din San Diego, duminică. Nu, Harlan nu mai era supărat pe el. Da, reuşea să recupereze, treptat-treptat, somnul pierdut. Şi... îi era dor de ea. De ce, *de ce*-i spunea asemenea lucruri? Nu reuşea decît să facă să-i fie şi mai greu să închidă telefonul!

Perioadele interminabile dintre convorbirile telefonice erau cele în care Nia se chinuia cel mai cumplit. împotriva propriei voinţe, îşi reamintea lungile despărţiri de David- despărţiri în timpul cărora, după cum atlase ulterior, David se distra de minune. Oare şi Daniel tăcea acum acelaşi lucru? Exista întotdeauna această îndoială, această suspiciune sîcîitoare. Nu se

punea decît o singură problemă: cît timp avea s-o mai suporte?

A doua partidă a deplasării fu jucată marţi seara, contra echipei Suns din Phoenix. Cu o victorie detaşată, echipa din New England primi titlul divizionar. Uşurarea lui Daniel era contagioasă; se simţea mult mai relaxat cînd o sună, iar Nia, la rîndul ei, fu mulţumită. Dar o trezise dintr-un coşmar al singurătăţii şi al trădării, sunînd-o foarte tîrziu, la unu noaptea, ora litoralului estic. La încheierea partidei, Nia aţipise imediat, convinsă că Daniel n-avea s-o mai sune. Acum, după nici douăzeci de minute, se trezise cu o tresărire. Chiar şi buimacă de somn cum era, simţea clar din telefon afecţiunea şi emoţia lui, cît se puteau de sincere. Dar nici nu terminase bine convorbirea, că o şi cuprinsese din nou teama. Oare acum Daniel avea să iasă în oraş, bucurîndu-se de acea existenţă de burlac, fără niciun fel de griji? Avea tot dreptul, şi totuşi gîndul că ar fi putut ţine în braţe şi altă femeie, la fel cum o ţinuse pe ea, era extrem de dureros.

Nefericirea o împiedică să adoarmă la loc aproape toată noaptea, iar a doua zi dimineaţa, cînd ajunse la fortăreaţa *Eastern Edge,* nu era nici pe departe la fel de bine dispusă ca de obicei. în timp ce aştepta într-un ambuteiaj, la ieşirea de pe autostradă, jurase să stea la Daniel pînă se întorcea el din deplasare, apoi să-şi găsească altă locuinţă, unde să se mute cu toate catrafusele. încă mai era stăpînă pe viaţa ei, se informase ea pe sine însăşi, încruntată de indignare şi severe autoreproşuri.

Şi totuşi, cînd Bill apăru lîngă biroul ei cu un plic prelung care, întîmplător, conţinea datele unei misiuni pentru ediţia *Western Edge* şi o serie de bilete de avion care aveau s-o ducă la Los Angeles, joi, apoi la San Francisco, de vineri pînă marţea următoare seara, Nia căzu de-a dreptul în extaz.

- Bill! Cum ai reuşit?

-Am reuşit, fu singurul lui răspuns, dar cu un zîmbet de satisfacţie, în timp ce dispărea pe uşă.

Nu avu nevoie de mult timp ca să-şi dea seama că avusese în faţa lui programul meciurilor cu Breakers, cînd îi aranjase călătoria. Echipa era programată să joace la Los Angeles joi, la Seattle vineri, la Portland duminică şi, în sfîrşit, cu Golden State, marţi. Nia urma să prindă meciurile cu Lakers şi Golden State - două din patru, ceea ce nu era deloc rău! Iar avionul spre casă, cu decolarea miercuri dimineaţa, era - putea să pună pariu! - cel care avea să aducă înapoi şi echipa.

în urma mărinimoasei prezentări a lui Bill, Niei i se ridică brusc moralul. Restul zilei de miercuri zbură într-un iureş de surescitare care-i atinse pe aproape toţi cei cu care intra în contact. De ochii lumii, le repeta tuturor că abia aştepta deplasarea pentru că-i dădea ocazia să-şi viziteze familia - lucru pe care nu-1 mai făcuse de foarte multă vreme. Emoţia din inima ei însă nu avea de-a face decît cu revederea cu Daniel.

Dar seara, cînd revenise acasă şi aştepta telefonul lui, o cuprinse din nou teama. Era o reluare a acelei scene din Philadelphia, acum cu o implicare mult mai profundă. Pe-atunci, între ea şi Daniel încă nu era nimic, iar acum, era totul. Şi, odată cu această implicare mult mai profundă, din păcate, avea şi mult mai multe de pierdut. Oare Daniel avea să se bucure de venirea ei? Sau, poate, mai mult se bucura de libertate? Nu cumva intruziunea ei risca să-l nemulţumească, chiar dacă fusese pregătită de un terţ bine intenţionat? Ce se putea aştepta să găsească acolo?

De astă dată, avînd în vedere distanţa mult mai mare şi faptul că, neavînd nimic de lucrat în Los Angeles, putea oricînd

să zboare direct la San Francisco, dacă Daniel n-avea chef de ea, se hotărîse să nu-i mai facă o vizită-sur- priză. Imediat ce o sună, îi şi dădu vestea. Răspunsul lui îi întrecu toate aşteptările.

- îţi arde de glumă! Chiar aşa? Ai să fii aici mîine?
- Pe biletul de avion aşa scrie.
- Dar e extraordinar, Nia! Cum ai reuşit să aranjezi?
- De fapt, lui Bill Austen trebuie să-i mulţumim. Dan... nu te deranjează... că, ăă, dau aşa buzna?
- Dai *buzna?* Ce, ai *înnebunit?* Nici n-ai fi putut să-mi faci un cadou mai frumos! Dumnezeule, cît mă bucur c-am să te văd!

Cu toate îndoielile risipite, Nia îi comunică numărul zborului şi ora prevăzută pentru sosire. în cele din urmă, stabiliră ca Nia să ia un taxi de la aeroport pînă la hotel, întrucît avionul ateriza chiar în timp ce echipa era la antrenament. Nia era la fel de fericită la gîndul de a-1 aştepta în camera lui de hotel; discreţia urma să servească scopurilor amîndurora.

Prin urmare, fu complet surprinsă să-l găsească la poarta de sosiri, aşteptînd-o. Coborîse din avion bucu- rîndu-se cu inocenţă de soarele cald, traversase asfaltul pistei odată cu restul pasagerilor, tară să se aştepte la altceva decît la formalităţile de preluare a bagajelor - şi apoi se oprise brusc, cu ochii spre chipul familiar care se detaşa deasupra celorlalte cu aproape un cap, atrăgător şi marcat de o emoţie foarte intensă, abia stăpînită. Inima ei începu să bată mai repede, şi grăbi pasul, în timp ce Daniel se separa de mulţime şi venea spre ea. Peste cîteva momente, era în braţele lui, strînsă destul de tare ca să i se taie respiraţia, fără a-i păsa cîtuşi de puţin că se putea să se uite lumea la ei, cînd picioarele ei se înălţară efectiv în aer cu cîţiva centimetri. Daniel avea un mod al lui de a-i face acel lucru - o

lua în braţe şi-i reteza orice legătură cu realitatea. Cînd era cu el, în viaţă nu mai exista nimic care să conteze mai mult decît Daniel.

O sărută îndelung şi apăsat, acolo, la soare, în faţa oricui se nimerea să-i vadă. Cînd în sfîrşt Daniel se retfase ca s-o privească, pe faţa lui se citea întru totul aceeaşi plăcere pe care o simţea şi ea.

- Arăţi superb, Nia, şopti el, după care zîmbi. Ai un costum nou?

- Ştii bine că c nou, caraghiosule, îl tachină şi ea, amintindu-şi că fuseseră împreună cînd şi-l cumpărase odată cu restul lucrurilor - sîmbăta trecută. Garnitura alcătuită din bluză şi o fustă cu volane era deosebit de frumoasă şi, la statura şi picioarele ei lungi şi suple, îi venea cu atît mai bine. în plus, îmbrăcată astfel, Nia arăta şi se simţea neobişnuit de feminină.

Ca şi cum i-ar fi urmărit şirul gîndurilor, Daniel o luă de mînă.

- Hai să-ţi luăm şi geanta. N-ar strica să ne ducem într-un loc mai ferit, pentru ceea ce am de gînd.

Ceea ce avea de gînd era să facă un drum direct pînă la hotel, finalizat în camera lui. După ce închise în sfîrşit uşa, cu inscripţia „Nu deranjaţi!“ agăţată de mînerul exterior, o luă încă o dată în hraţe.

- O, ce dor mi-a fost de tine...

- N-au trecut decît trei zile, şopti ea, iubindu-1 cu atît mai mult pentru acele cuvinte cu care era de acord din toată inima.

- Mie mi s-au părut mai degrabă vreo trei luni!

Buzele lui începură să-i depună sărutări senzuale pe faţă şi gît.

- Şi arăţi aşa de drăguţă cu astea pe tine... Aproape că-mi

pare rău că trebuie să ţi le scot...

Dar degetele lui trecură la nasturii din faţă ai bluzei, în timp ce Nia începuse deja să-l tragă de cravată, şi nu peste mult timp erau goi, unul în braţele celuilalt, sărutîndu-se şi mîngîindu-se cu toată pofta pătimaşă care se adunase în cele trei zile de singurătate.

Daniel o culcă pe cearşafuri, acoperindu-i trupul cu al lui, şi o penetră atît de lin, de parcă trupurile lor ar fi fost tot timpul unul şi acelaşi. Preliminariile erau un lux pe care nevoia lor reciprocă nu-l îngăduia. Savurarea pe îndelete a pielii şi a curbelor, a muşchilor şi a adînciturilor, trebuia să rămînă pentru mai tîrziu. Acum nu-i preocupa decît goana spre împlinire.

Nia îl iubea pe Daniel cu fiecare fărîmă a făpturii ei, venindu-i în întîmpinare, ţipînd cînd îl simţi umplînd-o. îl strîngea în braţe cu lăcomie, adorîndu-i toată fiinţa. Cînd sosi momentul exploziei interioare, aceasta fu o experienţă simultană de o intensitate răpitoare, o serie de momente suspendate în timp - apogeul dragostei. Iar după aceea, în timp ce zăcea lipită de el, lacrimile i se prelingeau pe pieptul lui cald, unde se amestecau cu transpiraţia dragostei pe care o făcuseră cu atîta frenezie.

- Nu plînge, fetiţo. E-n regulă, ganguri el, după care propria respiraţie neregulată i se întretăie, şi o strînse la piept şi mai tare.

„Oare chiar o fi totul în regulă?“ se întrebă Nia. Oare va fi vreodată Daniel Strahan al ei şi numai al ei, cu adevărat? Avea să savureze vreodată gloria de a şti că urma să fie al ei şi mîine - şi-n toate zilele de mîine care puteau exista vreodată? Căci aşa îl dorea, în pofida tuturor argumentelor raţionale. II dorea pentru totdeauna.

Cu excepţia celor trei ore petrecute la Los Angeles Forum, Nia nu părăsi nici măcar o dată camera de hotel. Mai bine zis, nici nu se îmbrăcă - altfel decît pentru meci, şi apoi pentru întoarcerea la aeroport, vineri dimineaţa. Daniel nu făcu nici el mare lucru în acest sens, părînd să se simtă întru totul în largul lui, în timp ce se plimba prin cameră în costumul de la naştere, deschizîndu-le uşa celor de la room-service doar cu un prosop în jurul şoldurilor, şi simţindu-se cel mai fericit cînd stătea în pat lîngă Nia.

Jocul în sine fu neinteresant pentru amîndoi, mai ales, întrucît avantajul la puncte pentru finală fusese asigurat deja. Daniel păru complet captivat de ea pe toată durata partidei, şi cu toate că le acordă jucători lor intensa lui putere de concentrare în timpul consfătuirilor cu echipa, latura privată rămase complet privată. Intr-adevăr, aşa cum spusese chiar din prima zi de cînd se cunoscuseră, viaţa lui personală era a lui şi numai a lui. Atunci, Nia regretase acest lucru; acum, nici n-ar fi putut să fie mai mulţumită.

Cele douăzeci şi patru de ore trecură mult prea repede. Cu mult timp înainte de a şi-o fi dorit, Nia era în avion, zburînd spre San Francisco, după ce-1 lăsase pe Daniel în urmă cu promisiunea de a se revedea peste trei zile, luni dimineaţa. Faptul de a şti că urma să-l vadă făcea despărţirea mai suportabilă, ca şi perspectiva de a-şi reîntîlni familia.

Trecuseră patru luni şi mai bine de cînd nu mai fusese acasă. Părinţii ei veniră amîndoi s-o aştepte la aeroport, iar prînzul sărbătoresc care urmă fu marcat de jubilaţia cuvenită. Le povesti despre munca ei, inclusiv proiectul pentru care fusese trimisă în Vest ca să documenteze, un articol despre folosirea suporturilor de mătase în comunitatea de arte plastice din San

Francisco. Le spuse despre incendiul din Cambridge şi, în sfîrşit, despre Daniel. Spera să poată veni şi Daniel la cină, luni seara, iar părinţii ei nu avură nimic împotrivă. Dacă se simţeau stînjeniţi din cauza ocupaţiei lui Daniel şi a similitudinii întîmplătoare cu cea a fostului lor ginere, nu spuseră nimic. Fiica lor era femeie în toată firea, cu vederi personale, cît se puteau de distincte. Faptul'că era atît de vizibil fericită era de ajuns ca ei să fie mulţumiţi.

Nia îşi petrecu restul zilei relaxîndu-se împreună cu părinţi ei în Hillsborough. încăpătoarea casă a familiei era întru totul la fel de fermecătoare cum i se păruse întotdeauna, chiar şi în anii rebeli ai tinereţii. Acum, cînd hoinărea prin camere, conversînd cu mama ei, sau cu tatăl ei, sau cu fraţii, cînd reuşeau să vină acasă de la colegiu, vedea o frumuseţe pe care înainte nu putuse niciodată s-o recunoască prea bine, nici s-o aprecieze la adevărata ei valoare, în casă domnea o senzaţie de căldură, un soi de sentimente familiale. Pentru prima oară, putea să se identifice cu acestea.

Aşa cum aranjase Bill, Nia fu îndeajuns de ocupată atît sîmbătă, cît şi duminică, intervievînd artişti şi patroni ai artelor, ca să nu mai aibă timp şi pentru obsesiile ei în legătură cu Daniel. Folosind maşina mamei sale, vizită galerii şi poduri de casă, studiouri şi ateliere, unde lucrau şi expuneau crema creatorilor locali de imprimeuri. Deşi duminică seara era epuizată, avea senzaţia că adunase o mulţime de informaţii pe baza cărora, cu ajutorul cîtorva cercetări suplimentare potrivite, putea construi un articol interesant. Mai mult, duminică seara o invită'la cină omologul lui Bill Austen de pe Coasta de Vest, redacto- rul-şef al revistei *Western Edge*. Dar, cu toate că avea o conversaţie stimulativă şi o companie plăcută, gîndurile ei se

îndreptau deja spre dimineaţa de luni şi avionul care urma să sosească la orele zece şi treizeci şi cinci de minute, din Oregon.

Sosi la aeroport ca să-l întîmpine cu o jumătate de oră mai devreme, se aşeză lîngă poarta de sosiri şi aşteptă cu răbdare să aterizeze. Nimeni din sala de aşteptare n-ar fi putut bănui că femeia aceea tînără şi atrăgătoare, în pantaloni strîmţi şi o bluză en-coeur cu garnituri bordeaux, care şedea cu o expresie atît de liniştită, aproape de beatitudine pe faţă, era, într-o altă viaţă şi la un continent distanţă, o reporteră plină de energie. Nici n-ar fi ghicit că era îndrăgostită cu pasiune, la nebunie, de Daniel Strahan, căci rămase la locul ei, cuminte, în timp ce pasagerii începeau să se reverse în terminal, în grupuri de cîte doi sau trei, fară să zîmbească decît cînd unul dintre ei se desprinse dintr-un grup de uriaşi şi porni spre ea. Stătură cîteva clipe faţă-n faţă, murmurîndu-şi încet cuvinte de salut, pînă cînd, cu mişcări simultane, se cuprinseră unul pe celălalt cu cîte un braţ pe după mijloc şi porniră în lungul coridorului aglomerat.

întîlnirea din Los Angeles avusese loc într-o intimitate deplină; sejurul din San Francisco se desfăşură tocmai invers. între antrenamentele şi şedinţele cu echipa, care ocupară aproape tot timpul lui Daniel în după-amiaza de luni, şi cina din Hillsborough, unde părinţii ei îl primiră cu nespusă eleganţă, abia dacă avură timp să schimbe mai mult decît cîte un sărut pătimaş, dar ocazional. Nia îl convinsese să rămînă peste noapte în casa părinţilor ei; spre sfîrşitul serii, începea să-şi regrete decizia. Oricît de lipsită de căldură personală ar fi fost o cameră de hotel, măcar le-ar fi acordat luxul discreţiei la care rîvneau. Pentru Nia, intimitatea în care făceau dragoste era singura cale pe care o avea pentru a-şi exprima iubirea. Odată ce acest mijloc

îi devenea inaccesibil, se simţea anormal de frustrată. I se păru cel mai greu lucru pe care-i avusese de făcut vreodată, să-l conducă în camera lui, seara tîrziu, şi apoi să se întoarcă într-a ei, cu propriile ei dureri mute.

Abia dacă reuşi să ajungă în odaie. Fir-ar să fie! Că doar părinţii ei ştiau că nu mai era de mult fecioară! Mai ştiau şi că avea aproape treizeci de ani! Se hotărî într-o străfulgerare de revoltă care-i amintea de vremea tinereţii. Cu inima mai uşoară, se dezbrăcă, făcu un duş, îşi luă pe ea cămaşa de noapte şi halatul, şi reveni pe acelaşi drum, lipăind desculţă, spre capătul opus al casei. Fără să bată la uşă măcar, o deschise, intră în dormitorul întunecat şi o închise la loc în urma ei.

Daniel era în pat, culcat pe spate, cu cearşaful adunat neglijent în jurul şoldurilor, pieptul gol, şi un antebraţ peste ochi. Nia presupuse că abia adormise, căci respira rar şi regulat. Nu părea s-o fi auzit intrînd.

Oprindu-se doar ca să-şi scoată halatul şi să-l arunce pe un scaun, Nia porni tiptil înainte şi dădu la o parte cearşaful doar atîta cît să se strecoare lîngă Daniel. Căldura lui ajunse imediat la ea, şi se cuibări alături. în clipa aceea, un braţ puternic veni ca de nicăieri ca să-i cuprindă spatele şi s-o strîngă şi mai tare. Plăcut surprinsă, ridică 6chii, pentru a întîlni privirea plină de amuzament nedisimulat a lui Daniel.

- Mă întrebam cînd aveai să ajungi aici, îi şopti el, zîmbind ştrengăreşte.

- Chiar atît de bine mă cunoşti? replică ea tot în şoaptă, cu un surîs spăsit.

- Pe *noi doi* ne cunosc. Dacă nu veneai aici, aş fi pornit eu să te caut.

Nia se ghemui lîngă el, rezemîndu-şi bărbia de pieptul lui,

într-un loc aflat chiar deasupra sfîrcului. îi simţea părul corporal moale pe piele, şi mirosul pur masculin.

- Ce drăguţ ar fi fost! Mai ales că nici nu ştii care cameră-i a mea.

-Aş fi găsit-o eu.

- Probabil ai fi intrat, mai degrabă, într-una dintre cele ale fraţilor mei.

- Iar ei m-ar fi îndrumat mai departe.

- Chiar atît de sigur de ei eşti?

- Mhm...

Avea şi motive. Daniel Strahan îi cucerise familia cu un succes pe care Nia nu l-ar fi crezut niciodată posibil, şi mai ales dat fiind propriul ei trecut. Rudele ei ar fi avut toate motivele să fie circumspecte, poate şi să fie oarecum impresionate de statutul lui de vedetă, dar să se teamă, în niciun caz. Teama era ultima stare pe care ar fi putut el s-o stîrnească în seara aceea. Şi mai era şi ultimul lucru pe care-1 simţea acum Nia. Avea în minte o cu totul altfel de cucerire, iar Daniel era de acord cu ea.

-Vino aici, fetiţo, îi şopti el răguşit, în timp ce o trăgea deasupra lui, potrivindu-şi-o peste trup astfel încît şoldurile ei să le întîlnească pe ale lui, şi o sărută cu toată pasiunea pe care o simţise întreaga zi, dar fără a putea să şi-o exprime. Mi-a fost dor de tine, mormăi cu buzele lipte de ale ei, după care o sărută iar, şi iar, şi iar, şi iar...

Nia îi răspunse cu tot prinosul iubirii pe care o simţea, întotdeauna fusese aşa între ea şi Daniel. N-o ştiuse încă de dinainte? în săptămînile cît se cunoscuseră, înainte de a deveni amanţi, ştiuseră amîndoi că, odată satisfăcută, nevoia va creşte în continuare, din ce în ce mai mult. Şi aşa se şi întîmplase. Acum, în timp ce torentul pasiunii năvălea fierbinte prin ea, nu

mai putea decît să se lase purtată de val, plutind aşa pînă la împlinirea finală. Iubirea ei n-ar fi îngăduit nimic mai prejos.

Daniel îşi schimbă poziţia, iar patul scîrţîi sonor, încremeni, aşteptă, apoi clătină din cap, deznădăjduit. înainte, nici nu observase zgomotul; *atunci* nu avusese de ce!

- Perfidă mamă mai ai..., gemu el, după care încercă din nou arcurile, într-un mod care pe Nia aproape că o scoase din minţi. Cu fiecare mişcare se auzea cîte un zgomot, mereu din alte locuri ale saltelei, somierei, ramei patului şi podelelor tari de stejar. Greutatea trupului masiv al lui Daniel avea mereu acelaşi efect.

Nia îşi înăbuşi rîsul deznădăjduit, lîngă braţul lui.

- Am putea oricînd să ne strecurăm înapoi în patul meu...

- Nici nu mă gîndesc, îi şopti el, mai încrezător în sine. Asta-i o probă. O încercare a... a... compatibilităţii noastre.

- Cum adică, a compatibilităţii noastre? Dacă nu putem să *facem* nimic...

-A, ba putem să facem destul. Uită-te doar.

De fapt, nici nu putea fi vorba să se uite la ceva, căci curînd închise ochii şi se lăsă în voia bogăţiei de senzaţii pe care Daniel reuşea să i le deştepte. Fiecare mişcare era înceată şi senzuală, în timp ce stăteau culcaţi pe o parte, faţă-n faţă, iar el îi atingea trupul, urmărindu-i curbele prin mătasea cămăşii de noapte, petrecîndu-şi mîna în josul coapsei ei suple, şi revenind apoi pe partea dinăuntru, ca să-i pună carnea pe jăratic. Nia gîfîi sufocată cînd mîna lui ajunse mai sus, arcuindu-se lîngă el în ghearele unei nevoi negîndite, dînd să-l atingă şi să-l exploreze la fel de intim, dornică să ştie că simplitatea atingerii ei îl putea incita la fel de repede.

Tăcerea nopţii nu era risipită decît de şoaptele lor scăzute şi icnetele neputincioase, cînd fiecare încerca să-şi controleze pornirea de a se lăsa în voia freneziei. Era în egală măsură un exerciţiu de autocontrol ca şi de compatibilitate, şi treceau proba cu brio.

Nia nu credea că mai existase vreodată ceva atît de magnific ca bărbatul cel înalt întins pe-o parte în faţa ei.

Palma ei îi cutreiera relieful musculos al pieptului şi-i trecea peste umăr pentru a coborî în lungul braţului, înainte de a-i cădea pe coapsa caldă şi tare ca piatra. Purta o pereche de chiloţi strîmţi - mai mult decît obişnuia cînd erau împreună. Poate că nu fusese tocmai sigur că avea să le reuşească zbenguiala nocturnă, la urma urmei. Nia zîmbi. Dar ea ştia ce avea să-i placă cel mai mult, aşa că se apucă de treabă.

Daniel gemu încet sub manevrele ei, care îi înlăturaseră rapid şi îndemînatic acoperămîntul sumar.

- Ohhh, fetiţo..., şopti el răguşit, cu cîteva clipe înainte ca Nia să-i scoată complet chiloţii, şi întinse braţele spre ea.

In timp ce încă mai stăteau culcaţi pe-o parte, îi trase cămaşa de noapte în jos pînă la talie, apoi îi cuprinse în căuşul palmelor curbele tari ale feselor, trăgînd-o mai aproape. O coapsă prelungă, cu păr aspru, se strecură între ale ei, iar Nia, ştiind ce urma, îşi ridică şi mai mult piciorul de deasupra.

- Nia..., şopti el din nou, în timp ce se împreunau, apoi îi înăbuşi ţipătul cu buzele, în timp ce se înfigea adînc în ea, ţinînd-o strîns. Nu te mişca, fetiţo. Simte-mă doar, şi atît, scrîşni, scăldîndu-i obrazul în răsuflarea lui caldă.

Nia nu putu decît să scoată un tors de încuviinţare, din adîncul gîtlejului, un sunet felin, mulţumit. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte că putea să zacă aşa, liniştită, în contradicţie cu

nebunia internă extatică pe care o simţea. Dar, în fond, fusese sigură pe atît de multe lucruri în viaţa ei - pînă cînd împrejurările luaseră o întorsătură care le reorientase pe toate. Nu aşa i se întîmplase de cînd îl întîlnise prima oară pe Daniel? Pe-atunci, ea îşi considera viaţa absolut satisfăcătoare, pînă cînd el, fără intenţie poate, îi dezvăluise o lume aflată dincolo de toate percepţiile ei imediate.

Acum, Daniel se mişca. încet. Atent. Cu lunecări senzuale, înainte, înapoi... Senzaţia era electrică, o flacără care se înfierbînta treptat tot mai mult şi mai mult, cu fiecare impuls măsurat, pînă cînd din tot controlul mai rămase doar o amintire ascuţită, facînd-o să explodeze într-o lume de o senzualitate neaşteptată. Ca şi cum acel extaz l-ar fi declanşat şi pe al lui, Daniel se încordă, apoi se înălţă la rîndul său, strîngînd-o la piept din răsputeri.

Riscul de a fi descoperiţi meritase splendoarea pasiunii, învăluind-o pe Nia într-o aură care nu se mai risipi pe toată perioada vizitei. Mama ei însă fu aceea care-i atribui un nume, în acele ultime momente de la aeroport, miercuri dimineaţa.

- îl iubeşti, Antonia? îi şopti ea la ureche, în timp ce stăteau amîndouă, ţinîndu-se de braţ, cu privirea spre baschetbaliştii înalţi care treceau prin faţa lor. Daniel se îmbarcase deja; Nia avea să-l urmeze nu peste mult timp.

întoarse brusc capul, surprinsă, spre mama ei. Dar aceasta ştia deja, iară doar şi poate. îi pusese întrebarea doar de formă.

- Da, murmură ea încet. Foarte mult.

- Şi el te iubeşte.

- Nu... Nia îşi coborî privirea, încruntată, apoi clătină încet din cap. Nu ştiu. El are viaţa lui... sportul lui... Ne

înţelegem bine... minunat, chiar. Dar nu ştiu dacă mă *iubeşte* cu adevărat. E foarte vehement în legătură cu faptul că niciodată n-ar lega o femeie de stilul lui de viaţă. Şi-n niciun caz nu e gata să se aşeze la casa lui.

- Eşti sigură? o întrebă maică-sa, cu o undă de îndoială generată de propriile ei observaţii. Părea să se simtă foarte bine la noi. Tom şi Randy abia-1 puteau convinge să vorbească despre baschet; nu se aşteptaseră să-l preocupe vreo discuţie pe altă temă, dar pe el îl interesau ei... noi... *tu*.

Nia îşi încreţi nasul, chipurile cu nonşalanţă.

- Oricum, n-ar merge niciodată. Chiar dacă mă iubeşte, n-am avea nicio şansă.

- Nu prea ştiu ce să zic, Nia, îi zîmbi mama ei, cu un aer cunoscător. Mie mi se pare că deja vă merge de minune!

Spusese un lucru la care, conştient sau nu, Nia refuzase să se gîndească. Iar acum, avea o droaie pe cap, în timp ce-şi săruta mama de rămas-bun, îşi îmbrăţişa tatăl şi pleca să i se alăture lui Daniel, în avionul care avea să-i ducă înapoi la Boston.

10

(^îeva se schimbase. Era o modificare aproape imperceptibilă a relaţiei lor, un soi de expectativă subtilă imposibil de definit, care plutea în aer. Dacă n-ar fi fost decît o stare a ei interioară, Nia ar fi putut-o atribui cuvintelor rostite de mama ei la despărţire şi gîndurilor pe care le declanşaseră acestea. Dar provenea şi de la Daniel, o senzaţie că ceva anume

era ţinut în loc, că încă nu se pronunţase o frază finală.

La prima vedere, lucrurile mergeau la fel de minunat ca înainte. Nia se ducea la redacţie joia şi vinerea, ajungînd la timp în Weston ca să vadă meciurile în fiecare seară, după care lua o cină tîrzie, aşteptîndu-l pe Daniel pînă se întorcea. în conversaţiile lor se simţea o emoţie discretă, şi făceau dragoste cu o insistenţă stranie, de parcă fiecare ar fi tot tins spre ceva despre care nu era sigur că exista. în adîncul inimii, Nia ştia că se apropiau de o confruntare. Dar, simţindu-se vinovată de timiditatea ei necaracteristică, nu prea putea să aducă ea însăşi vorba despre asta. Dacă mărturisirea iubirii ar fi pus în pericol ceea ce ştiau acum că aveau împreună, prefera să se abţină... cel puţin, încă un timp.

Printr-o ironie a sorţii, cel care facu lucrurile să se precipite fu Harlan McKay. Telefoanele lui îi deranjaseră foarte adesea în momentele lor de intimitate, iar strîmbăturile sale nu tocmai entuziaste atrăseseră în repetate rînduri privirea întrebătoare a Niei. încercînd să ţină seama de explicaţiile raţionale şi răbdătoare ale lui Daniel, îi ignora cu stoicism antipatia vizibilă la adresa ei. Pînă în acea duminică după-amiază... cînd n-o mai putu trece cu vederea.

Tocmai avusese loc ultima partidă a sezonului propriu-zis, înaintea finalelor, încheiată printr-o victorie destul de uşoară asupra echipei din San Antonio. Nia ţinuse neapărat să fie prezentă, parţial pentru a sta cît mai aproape de Daniel, şi parţial ca să-şi pună la încercare propriile puteri. Căci, odată cu echipa Spurs, avea să-l întîlnească şi pe David Phillips, şi nu-1 mai văzuse de cînd îl cunoscuse pe Daniel. Aşa cum sperase din tot sufletul, nu simţise nici cea mai mică durere cînd David o văzuse şezînd în spatele băncii rezervelor echipei Breakers şi

venise s-o salute. Avusese loc un schimb de replici scurt şi absolut civilizat din ambele părţi, care-i dovedise Niei ceva cît se poate de important. Acest lucru voia să i-1 spună lui Daniel, în timp ce-1 aştepta în biroul lui, după meci. Prevăzuse o întîrziere mai mare decît de obicei, date fiind interviurile de la sfîrşitul sezonului şi destuparea obligatorie a şampaniei în vestiar. Dar ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă apărînd în birou era Harlan McKay.

- Domnule McKay! exclamă ea, ridicîndu-se repede în picioare, iară a îndrăzni să i se adreseze altfel decît în acest mod oficial. Deşi Daniel folosea mereu formula mult mai familiară „Harlan", Nia se simţea în mod straniu intimidată de el - şi pe bună dreptate, după cum avea să reiasă.

— Chiar el în persoană, *doamnă* Phillips, accentuă el nejustificat apelativul „doamnă". Mă gîndeam că ar cam fi timpul să avem o discuţie.

Făcînd eforturi să-şi păstreze calmul, Nia zîmbi forţat.

-Ar trebui să sărbătoriţi, împreună cu echipa. în fond, sunt ca şi campioni ai diviziei.

- Sărbătoresc ei acum, iar eu am de gînd să mă asigur că *vor ajunge şi vor rămîne* campioni.

— Daniel e întru totul de acord cu dumneavoastră, replică ea, cu zîmbetul rigid pe buze, în timp ce părul de la ceafa începea să i se zbîrlească, în anticiparea unei bombe care avea să cadă lent. Harlan McKay era un bărbat înalt, dar iară nimic atletic. Avea mai degrabă aerul unui patriarh autoritar, ceea ce o facu să ghicească în ce scop venise s-o caute, cu cîteva momente înainte ca McKay să renunţe la orice amabilitate, hotărît să se impună.

— Ştiu ce spune Daniel, doamnă Phillips. îl cunosc de

mult mai mult timp decît dumneata.

La asta, nu avu ce să-i răspundă. Tot ce putea face era să-l aştepte să continue, lucru pe care el îl făcu neîntîrziat.

- Vreau să-l laşi în pace, îi ordonă, pe un ton aspru şi poruncitor.

— Ce...? murmură Nia, care nu se aşteptase la o ostilitate atît de făţişă.

- Cred că ai auzit ce-am spus.

- Şi eu cred c-am auzit, replică ea, simţind o furie instinctivă. Numai că nu cred c-am şi înţeles.

- Cu atît mai rău, comentă el rece. Te credeam puţin mai inteligentă decît media. Dă-mi voie să-ţi explic.

Nia se încruntă.

- Vă rog, chiar.

Harlan se uită drept în ochii ei, aruncîndu-i o privire plină de venin pur.

-Nu vreau să mai ai nimic de-a face cu Daniel Strahan. Sezonul s-a terminat; poţi să-ţi iei bagajele şi să pleci. N-are nevoie de dumneata... nici de altcineva din afara acestei organizaţii.

-Nu-mi vine să cred că spuneţi aşa ceva...

- Ei bine, crede! mugi el, după care îşi recăpătă instantaneu calmul. Şi-aşa i-ai perturbat destul viaţa. Acuşi încep sferturile de finală, şi vreau să fie în plină formă, iar cu dumneata atîrnată de el n-are nicio şansă.

- Daniel ştie că vorbiţi cu mine? îl întrebă ea, pe un ton dintr-odată sfidător.

Dacă Daniel Strahan lupta ca să învingă, şi ea putea face acelaşi lucru. Şi n-avea de gînd să se lase intimidată de niciun dictator, autoproclamat sau altminteri!

- Ştiu eu ce e mai bine pentru Dan, replică McKay, ocolind un răspuns direct.

- S-ar putea ca el să fie de altă părere.

- Ei bine, eu ştiu ce e cel mai bine pentru *echipa mea,* care-1 include şi pe Daniel. L-am văzut cu dumneata zi de zi, luînd-o la fugă de-aici ca să se ducă la dumneata, stînd cu dumneata prin avioane şi restaurante. Şi sunt sigur că dumneata eşti motivul pentru care a ajuns cu întîrziere la San Diego. O problemă personală - pe naiba! Echipa e singurul lucru care ar trebui să-i ocupe mintea, nu cine ştie ce femeie divorţată! încheie el, cu buza răsfrîngîndu-i-se a dezgust, în timp ce Nia pălea.

- Ce legătură are trecutul meu cu toate astea?

Harlan clătină din cap, mulţumit de sine însuşi, şi zîmbi.

-Azi te-am văzut stînd de vorbă cu David Phillips. Şi auzisem toate poveştile alea despre o nevestică pe care o avea acasă. Abia acum, cînd v-am văzut pe amîndoi împreună, mi-am dat seama că s-ar putea ca tu să fii aia.

- Ce legătură are asta cu ce discutăm noi aici?! exclamă ea, simţind că era împinsă într-un colţ.

- Eşti o femeie-scai. Precis ai vreo fixaţie pentru baschet. în veci nu te-ar fi interesat Daniel, dacă nu era implicat în...

- Ce minciună! Nu ştiţi ce vorbiţi! strigă Nia, care simţea că începea să tremure pe dinăuntru, şi involuntar îşi ridică bărbia şi mai sus.

Dintr-odată, vocea lui Harlan coborî pe o notă joasă, periculoasă:

-A, ba ştiu foarte bine ce vorbesc. Şi anume, că, dacă mă ajuţi, sunt dispus să te ajut şi eu pe dumneata.

Fără să înţeleagă nimic, Nia se încruntă, neîncrezătoare.

- Sunteţi nebun.

- Şi .limmy Mahoney e nebun, doamnă Phillips?

Aceasta era bomba pe care o aşteptase în mod inconştient. Forţa impactului îi tăie respiraţia, şi avu nevoie de aproape un minut pentru a-şi regăsi graiul.

- Jimmy Mahoney...?

Văzîndu-i neliniştea, ochii lui se căscară şi mai larg, cu satisfacţie.

- Primarul oraşului Boston...?

- Ştiu cine e Jimmy Mahoney, domnule McKay! Vă rog să-mi spuneţi ce rol joacă el în tot acest scenariu.

- înţeleg că ai avut unele probleme cu el.

Nia deveni ţeapănă.

- Astea-s informaţii publice.

- Intr-adevăr, confirmă el tărăgănat. Un notoriu proces de calomnie, pentru documentarea superficială a unui reportaj, nu e cea mai bună referinţă din lume...

- Ei, asta-i o uşoară denaturare a faptelor, îi ţinu Nia piept, indignată.

- O fi, ridică el din umeri, de parcă n-ar fi avut nici cea mai mică importanţă. Cert e că ai probleme. S-ar putea ca de-aici să se-ajungă la un proces urît, şi cînd ai să-l pierzi...

- *Dacă*-1 pierd.

- Ai să-l pierzi. Mahoney e puternic. Şi te vei pomeni fără slujbă şi fără nicio speranţă de a-ţi găsi alta.

Nia îşi lăsă capul în piept, cu degetele la frunte, privind podeaua. Deşi încă nu înţelegea ce legătură avea procesul cu situaţia lor actuală, simţea că furia-i creştea tot mai tare, şi nu făcea niciun efort să şi-o stăvilească. Cînd ridică privirea, în

ochii ei violeţi se citea o mînie neagră, turbată.

-Asta miroase a şantaj, domnule McKay, dar nu înţeleg detaliile. Unde anume vreţi să ajungeţi?

- Hmmm, poate că tot ai puţină minte, la urma urmei.

Zîmbetul lui era înşelător şi dispăru într-o clipită, ca la comandă.

- Vom vedea... dacă-mi accepţi oferta.

- Şi *care* ar fi oferta dumneavoastră? se interesă ea.

- Ţi-am mai spus: mă ajuţi, te ajut.

Nia îşi propti o mînă în şold.

- Mai clar, vă rog. Se pare că nu sunt totuşi atît de deşteaptă pe cît mă credeţi. Vreau să vă aud explicîndu-mi, ca să înţeleg pe deplin.

Ochii lui Harlan se îngustară.

- Mă vei ajuta dispărînd din viaţa lui Daniel. Eu te voi ajuta folosindu-mi autoritatea ca să-l influenţez pe Mahoney.

- Deci, asta era, şopti ea, înţelegînd în sfîrşit. îl cunoaşteţi pe Jimmy Mahoney.

- Şi încă foarte bine.

- Şi chiar mi-aţi pune o pilă la el, dacă aş coopera cu dumneavoastră?

- Sau îţi voi pune o pilă pe invers... dacă refuzi.

Nia îşi aruncă mîinile în sus, exasperată, şi se duse cu paşi apăsaţi pînă în capătul opus al încăperii, de unde se întoarse.

- Şi *chiar* credeţi că, dacă eu... dispar, pur şi simplu... ar fi cel mai bun lucru pentru Daniel?

- Ştiu că aşa ar fi. îi consumi prea mult timp. înainte, punea baschetul pe primul loc. îmi stătea la dispoziţie ori de cîte ori aveam nevoie de el. Iar acum, îmi vorbeşte repezit la

telefon... mi-l trînteşte-n nas... numai ca să stea cît mai mult cu dumneata!

în timp ce-l privea pe Harlan, fară să-i vină a crede toată acea tiradă, Nia îşi aminti de cuvintele lui Daniel, într-adevăr, *se vedea* că Harlan era gelos. Părea aproape lezat că Daniel o alesese pe ea în defavoarea lui. Dar oare chiar avea puterea de a influenţa acel proces de calomnie într-un sens sau altul, mai ales întrucît Nia avea încredere în sentimentul lui Bill că orice pericol al unui proces propriu-zis era deja de domeniul trecutului? Nu se confrunta cu un copil bosumflat, ci cu un bărbat în toată firea, care-şi exercita partea lui de putere. Şi cu toate că n-ar fi vrut nici în ruptul capului ca acea putere să se îndrepte împotriva ei, nu-i putea îndeplini doleanţa, la fel cum nici sieşi nu-şi putea nega iubirea pentru Daniel.

- îmi pare rău, domnule McKay, spuse ea încet, dar ferm, încordată în efortul de a-şi controla furia, dar nu vă pot ajuta.

- *Nu poţi?* Ce, eşti chiar proastă de-a binelea? Dai cu piciorul la viaţa dumitale, la carieră, ca să alergi după un... după un vis intangibil?

în vocea Niei se simţi forţa convingerii, cînd răspunse:

- Dacă e un vis de iubire, aş alerga după el oriunde.

- Hmmph! pufni el. Ce fel de răspuns mai e şi *ăsta?* O aiureală pur femeiască şi total absurdă!

- *Aici* te înşeli, Harlan, interveni tăios un glas profund.

Ambele capete se întoarseră într-acolo.

Nia fu prima care-şi reveni.

- Daniel! şopti, cu ochii mari, nefiind sigură ce anume auzise el, ce credea şi ce nu. Se vedea limpede că era furios. Oare făcuse rău că-l înfruntase pe Harlan? îşi permisese prea mult?

Daniel se desprinse de tocul uşii şi pomi spre ea. In acele cîteva momente, Nia avu senzaţia că viitorul ei era la centrul terenului, gata să fie disputat ca o partidă de baschet. înalt şi încordat, Daniel era stăpînit de o asemenea agitaţie, încît ochii lui căprui păreau aproape negri.

- Daniel? şopti ea din nou, pledînd cauza iubirii ei în tonul cu care-i implora numele.

- E-n regulă, fetiţo, murmură el, cu un zîmbet gol, cuprinzînd-o cu braţul, înainte de a se întoarce spre Harlan, care dintr-odată părea foarte nervos.

- De cînd stăteai acolo? îl întrebă acesta.

- De destul timp ca să-ţi aud ameninţările.

Harlan ridică o mînă, într-un gest împăciuitor.

- Ei, Dan, ascultă...

-Nu, Harlan, ascultă-mă tu pe mine! explodă Daniel, cu o furie care o facu pe Nia să fie străbătută de un tremur; dacă n-ar fi ţinul-o atît de strîns pe după umeri cu braţul, lîngă el, s-ar fi îndepărtat cu cîţiva paşi, de spaimă. Ascultă-mă tu pe mine, şi cu cea mai mare atenţie, fiindcă n-ani să-ţi spun chestia asta decît o dată. Dacă o dată, *o singură dată,* mai vii cu vreo ameninţare ca asta, am să te duc personal, pe *tine,* la tribunal. întîmplător, o iubesc pe femeia asta, şi dacă e şi ea de acord, am de gînd să mă însor cu ea.

Inima Niei îşi luă zborul spre cer, dar Daniel încă nu terminase.

-Am sacrificat pentru echipa Breakers peste paisprezece ani din viaţa mea, şi-n tot timpul ăsta nu ţi-am dat niciun motiv de dezamăgire. Dacă-ţi închipui că relaţia mea cu Antonia îmi afectează aptitudinile de antrenor, poţi să mă concediezi. Nimic mai simplu!

Cu o expresie mai blîndă, întoarse capul spre ea:

- Să mergem, Nia. Avem multe de vorbit.

Harlan McKay rămase cu gura căscată, dar Nia şi-l alungase deja din minte. Daniel era lîngă ea, conducînd-o printre ultimii suporteri rămaşi în zona vestiarelor, pînă la ieşirea de pe stadion, în soarele după-amiezii tîrzii. Nu scotea o vorbă, nefacînd altceva decît s-o ţină de mînă cu o ferocitate posesivă, tară a-i da drumul decît după ce o aşezase în Datsun.

- Daniel...? începu Nia, în timp ce el se aşeza la volan.

Daniel însă ridică o mînă, făcîndu-i semn să tacă.

- Să mergem mai întîi acasă, fetiţo. Lasă-mă doar cinci minute, să mă calmez.

I-ar fi acordat cît de mult timp ar fi avut nevoie, numai cu condiţia de a-i repeta şi ei ceea ce-i spusese lui Marian la furie, cu doar cîteva momente în urmă. Fusese oare doar o ameninţare aruncată într-o doară? Vorbise sub imperiul mîniei, şi nimic mai mult? îşi exagerase propriile sentimente, numai ca să fie mai convingător în faţa lui Marian?

Drumul pînă acasă la el dură o eternitate, timp în care inima şi viitorul Niei rămaseră în suspensie. Cînd ajunseră în sfîrşit, Daniel o luă iar de mînă şi porni cu ea spre pădurea din spatele casei. Nu spuse nimic pînă cînd ajunseră destul de departe, printre copaci, ca să nu se mai vadă în urma lor niciun semn de civilizaţie. Acolo, îi dădu drumul, îşi înfundă mîinile în buzunarele pantalonilor şi se întoarse cu faţa spre ea. în ochi i se citeau nişte sentimente care nu se regăseau întru totul şi pe faţă, a cărei expresie era tensionată şi neguroasă. în clipa aceea, Nia fu convinsă că, de fapt, îl minţise pe Harlan, la urma urmei, iar acum se pregătea să i-o mărturisească. Văzînd că nu spunea nimic, fară să mai poată suporta tensiunea, îl întrebă şovăitor:

-Ei... mă iubeşti... sau...?

Privi înjur, spre natura care-i învăluia în solitudine, şi cu un zîmbet cinic continuă:

- Sau te pregăteşti să mă omori, să mă tai în bucăţele şi să le îngropi aici, Iară niciun martor?

Primele unde de tensiune se scurseră neputincioase afară din el, în timp ce pe buze i se ivea un zîmbet.

- Te crezi deşteaptă foc, nu?
- De fapt... nu. Am fost destul de proastă, în legătură cu toată situaţia asta.
- Cu care situaţie?
- Cu asta... că nu ţi-am spus ce simt cu adevărat.

Nesigur cum să-i interpreteze cuvintele, Daniel nu ţacu decît s-o privească în continuare. Niei i se păru că vedea în ochii lui teamă, regret şi dor, dar era atît de implicată emoţional, încît îi era greu să deosebească realitatea de închipuire. Dorea atît de mult ca Daniel s-o iubească...

- Te iubesc, Daniel.

Era o confesiune pe care o amînase prea mult. Ochii lui se măriră, devenind mai strălucitori; trăsăturile părură să i se relaxeze. Dar nici acum încă nu putea vorbi.

- Şi *tu?* Mă iubeşti şi tu pe *mine?*

încet, foarte încet, buzele acelea masculine, pe care Nia le adora, se arcuiră într-un zîmbet. Iar Daniel dădu din cap.

- M-ai auzit cînd am spus-o.

-Ai vorbit serios? Sau ai zis-o doar sub efectul furiei?

- Am spus-o sub efectul furiei, dar fiecare cuvînt era cît se poate de serios.
- Şi cînd ai zis că vrei să te însori cu mine?
- Şi atunci.
- O, Dan...

Numai atît apucă să spună, înainte ca el să străbată o dată pentru totdeauna distanţa care-i despărţea şi s-o cuprindă în braţe, ca şi cum ar fi fost cea mai preţioasă comoară dintre toate.

Sărutul fu prelung şi iubitor, întocmai aşa cum fusese atît de multă vreme, fără ca ea să îndrăznească să-l accepte ca atare.

- Te iubesc cu adevărat, Nia, şi la fel de adevărat e că vreau să te măriţi cu mine.

Nici nu s-ar fi putut să audă cuvinte mai frumoase, şi totuşi trebuia să afle acum, să-l întrebe totul.

- Ai spus cîndva că niciodată nu i-ai cere unei femei să împărtăşească genul de existenţă pe care o duci tu. Chiar te-ai răzgîndit?

- Mhmmm...

Zîmbetul lui atît de sigur pe sine nu lăsa loc pentru nicio îndoială.

- De ce? Ce te-a făcut să-ţi schimbi hotărîrea?

Gîndurile care-1 frămîntaseră în toate acele ceasuri de singurătate, departe de ea sau în toiul nopţii, cînd se trezea şi rămînea culcat alături, temîndu-se că într-o bună zi n-avea s-o mai găsească acolo. Acum ştia ce voia, şi era gata s-o şi spună.

-Tu ai adus schimbarea, Nia. Din primul moment am ştiut că eşti deosebită. Mai mult decît deosebită. Aveai în tine tot ce-mi puteam dori de la o femeie. Fiecare încercare de a te ţine la distanţă dădea greş. Deşi ştiam cît de dureros fuseseşi rănită în trecut, nu-mi puteam imagina viaţa *mea* fară tine. Apoi, datorită ţie şi a ceea ce voiam să fac cu tine, am descoperit că pentru mine baschetul nu era *decît* o slujbă ca oricare alta. Eram foarte fericit să-l las în urmă, după fiecare meci, pentru că găsisem ceva ce însemna incomparabil mai mult pentru mine.

- Şi cu doctoratul tău cum rămîne?

- Aia era - şi este - mai mult o profesiune decît o pasiune.

Da, înseamnă mult pentru mine, dar şi ea îşi are locul ei. Am ştiut dintotdeauna că trebuia să aştepte pînă terminam cu baschetul.

- Dar încă n-ai...

- Nu *încă.* Mă îndoiesc că Harlan o să mă zboare, în etapa asta. însă mă gîndesc totuşi să mă retrag, într-un an, maximum doi.

- Ca să devii psiholog?

- Da. Şi... să mai fiu şi soţ sau *mai mult* decît soţ - poate chiar şi tată.

Niei i se opri respiraţia.

- Chiar crezi că ar merge?

- Păi *cleja* merge! Tocmai asta e!

Nu spusese şi mama ei acelaşi lucru? Nu ajunsese şi ea însăşi să-i dea dreptate? Dar s-o audă de la Daniel... asta era cu totul altceva! Iar el vorbea mai departe, în timp ce Nia îl asculta tăcută, în extaz...

- Cînd am vrut să fiu aici cu tine, după incendiu, m-am hotărît să mă duc după echipă cu o zi întîrziere. înainte, nici prin gînd nu mi-ar fi trecut să fac una ca asta, dar, ştii... Zîmbi, cu autoironie. Au supravieţuit şi fără mine. Pe urmă, cînd aveam atîta nevoie de tine, în timpul acelui turneu, ai venit. Ştiu că s-ar putea să nu fie întotdeauna la fel de comod: pot surveni situaţii cînd *trebuie* să stăm separaţi; dar vreau să te ajut să-ţi rezolvi problema cu casa şi să fiu alături de tine dacă Mahoney mai deschide gura. Vreau să te iau cu mine în turnee ori de cîte ori ţi-o permite timpul. Eşti la fel de încăpăţînată ca mine, aşa că, dacă hotărîm amîndoi c-o să meargă, orice-ar fi, o să meargă!

Făcu o pauză, trăgînd aer în piept.

-Asta m-a făcut să mă răzgîndesc. Pentru prima oară, am găsit pe cineva care conta destul pentru mine ca să facă să merite o încercare!

- O, Daniel, cît de mult te iubesc...! murmură Nia, ştiind că totul avea să fie bine, că viitorul ei era asigurat; cu obrazul lipit de cămaşa lui, îi strînse puternic mijlocul în braţe. Te iubesc.

- Dar ai să te măriţi cu mine? o întrebă el tărăgănat, deşi pe jumătate sincer.

- Mai ai cea mai mică îndoială că aş face-o? replică ea, retrăgîndu-se pentru a-i privi chipul atrăgător.

-Ai avut cîndva o experienţă nefericită, îi reaminti cu blîndeţe Daniel. Se prea poate să nu vrei să mai încerci.

- Dacă nu încerc, răspunse Nia, cu ochii ei violeţi umplîndu-se de lacrimi, mă condamn la o viaţă complet goală. Tu faci ca totul să fie cu mult mai bogat. Ridică un deget, pentru a-şi şterge lacrimile de pe gene. Și-n plus, continuă ea, trăgîndu-şi nasul, după care zîmbi, acum ai făcut apel la unda mea de îndărătnicie. Vom face ce vom face, şi-o să reuşim. Ştiu că aşa va fi!

-Aşa va fi, fetiţo, gînguri el, strîngînd-o zdravăn la piept. Asta-i femeia energică pe care o iubesc! Puţin îmi pasă dacă-mi spune să pier din ochii ei din cînd în cînd, atîta vreme cît îmi spune şi că mă iubeşte, cîteodată, pe parcurs.

Nia şi lăsă capul pe spate, privindu-1 cu un zîmbet orbitor.

- Batem palma, domnule Strahan!

*

Mai tîrziu, mult mai tîrziu în noaptea aceea, după ce-şi astîmpăraseră nevoile carnale spre deplina lor satisfacţie reciprocă, deşi doar temporară, începură să vorbească despre viitorul apropiat.

- Echipa o să se deplaseze de cîteva ori la Washington, pentru sferturile de finală, Nia. Putem să ne căsătorim miercuri, înainte de a începe?

- Nu văd de ce n-am putea, răspunse ea, destul de îmbătată de iubirea lui ca să accepte aproape orice îi cerea.

-Ai să vii la meciurile de-acolo?

- Nu văd de ce n-aş veni, repetă, cu un oftat de mulţumire, în timp ce se întindea lîngă trupul lui gol.

- Poţi să-ţi faci atunci documentarea pentru articol?

- Nu văd de ce n-aş putea, spuse ea pentru a treia oară.

Daniel o ciupi de talie, în joacă.

- Există vreun lucru căruia i te-ai împotrivi, în clipa asta?

- Te cred! se răsti ea. Aş avea obiecţii violente dacă ai pleca din patul ăsta ca să faci orice altceva în afară de...

- Inclusiv să mă uit la televizor? Te-ai supăra dacă aş urmări o reluare a partidei?

Nia îl privi cu indulgenţă, ştiind că nu i-ar fi putut refuza niciodată un lucru pe care şi-l dorea cu adevărat.

- Chiar *vrei* să vezi reluarea meciului?

- S-ar putea să vreau..., o puse el la încercare.

- OK, zîmbi ea. Poţi să dai drumul la televizor... cu o condiţie.

- Ă-ăuu..., îşi dădu Daniel ochii peste cap. Are o condiţie. Care-i aia?

- Trebuie să vezi meciul aici.

- In dormitor?

- Păi, în dormitor *suntem,* nu?

Daniel se arătă dezamăgit.

- Dar recorderul e dincolo...

Acolo era. Şi ultimul lucru care i-ar fi convenit Niei era să-l pună să care televizorul greu prin casă, riscînd o hernie.

-Atunci... să mergem noi acolo... aşa.

-Nu suntem îmbrăcaţi!

- Şi de cînd te deranjează asta? îl întrebă ea, cu o sclipire de umor în ochi.

Inocenţa simulată a lui Daniel era de-a dreptul adorabilă.

- Nia, eu sunt *antrenorul.* Antrenorii nu se duc *goi* la meci!

înainte de a putea să şi-l stăpînească, Niei îi scăpă un hohot de rîs.

- Nemaipomenit! Atunci, să luăm şi pătura asta cu noi. Ridică-te!

Ascultător, Daniel se ridică, în timp ce ea trăgea pătura de pe pat, arunca un capăt peste umărul lui, iar cu celălalt se înfăşură pe sine, legîndu-se de el ca într-un şal improvizat.

- Gata! declară, satisiacută. îţi convine aşa?

Mîna lui Daniel se strecură peste pielea ei mătăsoasă, sub pătură.

- O să meargă.

-Atunci, să mergem. Imediat începe meciul.

Reuşiră să ajungă în living cu un minimum de împiedicări şi contorsiuni - pe care, Nia era sigură, antrenorul le pusese la cale. Dar dacă el voia să vadă meciul, atunci n-avea decît. Daniel o ţinu lîngă el în timp ce întindea mîna spre televizor ca să apese butoanele de rigoare, apoi o întoarse şi căzură amîndoi pe canapea, scăpînd telecomanda pe masa din apropiere.

-Gata, gîfîi el, cu epuizare exagerată. Stai aici... nu, aşa... puţin mai la stînga...

Nia se răsucea şi se foia alături, urmîndu-i instrucţiunile, chiar în timp ce se întreba dacă Daniel avea vreun scop precis în cap. Dar *trebuia* să aibă; nu simţea din partea lui nicio fărîmă de

pasiune.

- Uite-mă! zîmbi el, arătînd spre ecran, în timp ce apăreau imaginile de dinaintea jocului.

Nia îi urmări direcţia degetului, astfel încît nu observă că acesta dispăru imediat sub pătură.

- Hmm, se pare că m-am cam îngrăşat.

-Tu *întotdeauna* arăţi mai gras la televizor, îl mustră ea, simţindu-i atingerea caldă care-şi croia erotic drum împrejurul trupului ei.

- Nu ştiu..., se aplecă el, începînd s-o muşte uşor de pavilionul urechii, poate ar fi mai bine să-mi las barbă...

- Să nu-ndrăzneşti!

Imediat scoase un gîfîit scurt, cînd mîna aceea şireată alunecă senzual, pe furiş, peste curba sînului care nu întîrzie să se întărească, mişcîndu-se încet înainte şi-napoi cu un efect înnebunitor de precis.

- De ce să nu-mi las? întrebă el cu nevinovăţie, în timp ce-şi cobora cealaltă mînă pe coapsa ei.

- Fiindcă... ţepii tăi de la ora cinci... aşa mici cum sunt... arată foarte sexy...

Era sexy chiar în acele momente, iar ea nici măcar nu-1 privea. Dar trupul îi era străbătut de furnicături sub atingerea lui, aşa că se îndesă şi mai tare în el.

- Aşaaa... Partida poate să înceapă.

Se uită spre televizor, de unde Daniel dispăru dintr-odată.

- Da’ repede te-ai mai mişcat!

Aparatul transfocă înapoi, după care strînse iar cadrul pe comentatorul sportiv.

- întotdeauna mă mişc repede, murmură el, printre degustări uşoare ale gîtului ei. Sportivii ăştia profesionişti nu-s

prea deştepţi, să ştii. Să nu te-aştepţi ca vreun antrenor să poată susţine o conversaţie inteligentă mai mult timp. Două minute, cam atîta-i limita.

- Două minute? repetă ea, şi tresări, cînd degetele mîinii lui i se strecurară pe partea interioară a coapsei. Atîta tot?

- Mm-hmmm...

între timp, pe ecran apăruse încă un crainic sportiv, şi amîndoi erau angajaţi într-o conversaţie foarte colorată, cu căştile şi microfoanele bine prinse, pentru a se asigura că rumoarea mulţimii nu se auzea mai tare decît un acompaniament de fundal al comentariului în curs.

- Asculţi, Dan? gemu Nia, care-şi pierdea treptat noţiunea realităţii; ea, una, în niciun caz nu mai distingea nimic de la televizor, vîjîitul sîngelui prin vene fiind mult prea puternic.

- Dacă ascult...? repetă el, absent.

-Meciul... voiai să-l vezi...

îl privi peste umăr, apoi se răsuci încet în braţele lui. în spatele ei, mulţimea amuţea treptat.

- Hmmm... da, aşa voiam..., zîmbi Daniel, deşi acum n-o mai vedea decît pe Nia.

- Te iubesc, şopti ea, pătrunsă de o văpaie caldă pe dinăuntru. întotdeauna te voi iubi.

Ochii li se încleştară într-o împreunare vizuală, o deplină înţelegere.

Asurziţi faţă de orice altceva în afara bătăilor sincopate ale inimilor lor, abia dacă mai auzeau acordurile emoţionante de deschidere ale imnului naţional, plutind prin aer pline şi lente. Cu o mînă tremurătoare, Daniel îi urmărea una cîte una trăsăturile delicate. Tandreţea atingerii se potrivea cu adoraţia

din ochii lui, iar pe Nia amîndouă o făceau să exulte. Cînd degetul lui mare îi mîngîie buzele, acestea se despărţiră dornice, spre a fi răsplătite peste cîteva momente cu savoarea sărutării lui. Era o sărutare plină de făgăduieli, o sărutare plină de iubire. Mai presus de orice, era un nou început.

Orbit de pasiune şi pierdut în iubire, Daniel bîjbîi după telecomandă şi stinse televizorul.

Sfîrşit